CEAUŞESCU DUPĂ DOUĂZECI DE ANI

M. F. ENESCU

Dela Alexandru Dumas-Tatăl, pe la jumătatea secolului trecut, douăzeci de ani au devenit o unitate de măsură a timpului trecut. Un tânăr după douăzeci de ani este un om matur. In existenţa unui sef de stat, de guvern sau de partid, douăzeci de ani reprezintă o epocă şi stabilesc un bilanţ.

In Martie anul acesta s'au împlinit douăzeci de ani dela înscăunarea lui **Ceauşescu în capul partidului comunist şi** deci al statului marxist-leninist. Promovarea lui Ceauşescu nu ne-a surprins de tot. **In Septembrie 1964 începuseră să circule zvonurile despre sfârşitul** apropiat al lui Gheorghiu-Dej. La un congres ştiinţific ţinut în Septembrie la Veneţia, un tânăr participant din exil l-a întrebat pe un bătrân profesor din Bucureşti, despre cine va fi succesorul lui Gheorghiu-Dej. Bătrânul profesor, în **graţiile regimului comunist, cum fusese** pe vremuri şi în ale regimului carlist, a răspuns prompt: "Ceauşescu sau Dalea, dar mai sigur Ceauşescu". Am aşteptat cu destulă curiozitate dacă pronosticul din Septembrie se va împlini. Si în adevăr, Gheorghiu-Dej a murit în Martie 1965 şi Ceauşescu a fost ales în locul lui. Bătrânul profesor fusese bine informat.

Voi recapitula pe scurt faza ascendentă a lui Ceauşescu, inaugurată sub auspicii oarecum prielnice. Gheorghiu-Dej lăsa o dâră de speranţe prin veleităţile de descleştare din strânsoarea Rusiei şi a Pactului dela Varşovia. Vizita lui Maurer, Preşedintele Consiliului, la Paris în vara anului 1964, întărea aşteptarea de mai bine, chiar şi sub regim comunist. Ceauşescu părea să continue o politică de anumită autonomie faţă de blocul comunist. Discursul din momentul invaziei ruseşti în Cehoslovacia, vizita lui de Gaulle şi a lui Nixon la Bucureşti, refuzul de a rupe relaţiile cu Israelul după exemplul ţărilor din pactul dela Varşovia, urmat până şi de Iugoslavia lui Tito, unele singularizări în votările la adunarea Naţiunilor-Unite, i-au atras lui Ceauşescu o reputaţie excelentă pe atunci, în opinia Occidentului credul. Intârzia însă liberalizarea în interior, simetrică cu tendinţele de autonomie în exterior. Numai simetria între politica internă şi externă garantează cu adevărat progresul unei ţări.

Dar regimul intern a luat cursul invers celui aşteptat. După vizita la marele dragon Mao-Tze-Tung în Iulie 1971, Ceauşescu şi-a lepădat masca şi şi-a arătat faţa adevărată. Un regim din ce în ce mai riguros de factură stalinistă, înarmat cu toate accesoriile, cultul extravagant al personalităţii, nepotismul, omnipotenţa poliţiei represive, exploatarea nemiloasă a populaţiei, şi-a întins tentaculele de fier pe tot cuprinsul României. Tara cea mai bogată din Estul Europei a fost redusă la o ţară a întunericului, a mizeriei şi a dezolării. Una din naţiunile cele mai inteligente din Europa a fost degradată la o massă dezarticulată, desperată, despersonalizată şi demoralizată din necesitatea existenţei prin recursul la filosofia şi tehnica expedientelor. Ca niciodată în trecut, Românii fug şi vor să fugă cu toţii dintr'o ţară care nu mai e a lor, ci a unei caste străine de neam, lacomă de avere şi de putere. Astfel bilanţul epocii lui Ceauşescu reprezintă pagina cea mai neagră din istoria României.

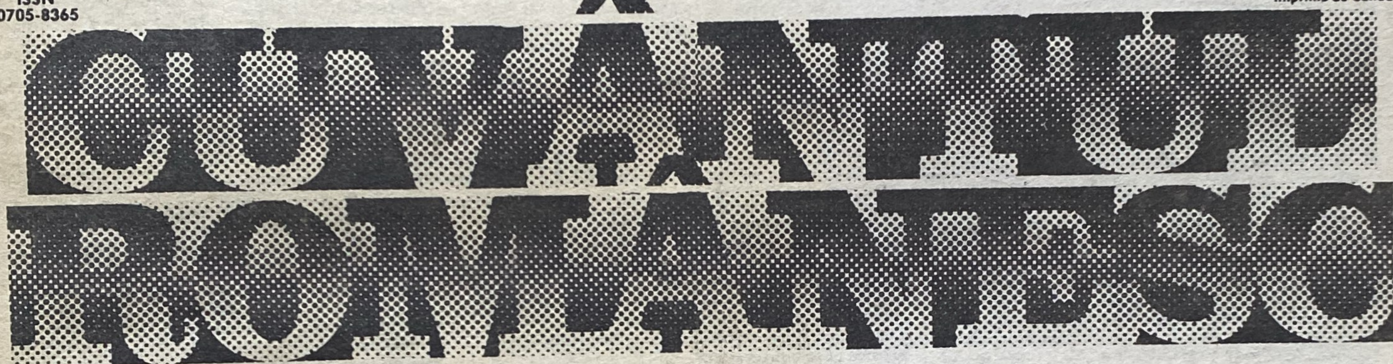
Câtă deosebire între traseul lui Kadar şi al lui Ceauşescu! Kadar a început prin a fi condamnat ca slugă a Ruşilor şi trădător al Revoluţiei din Octombrie 1956. Astăzi el este văzut ca patriarhul unei Ungarii prospere, civilizată şi tratată ca o ţară quasi-occidentală.

Ceauşescu, din contră, a debutat sub beneficiul speranţelor trezite de Dej şi de Maurer, pentruca astăzi să fie considerat

Continuare în pag. 4

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada



THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 11 Nr. 109 -MAI 1985- PUBLICAŢIE LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

FONDUL NAŢIONAL LA ROMÂNI

Eugen BÂRSAN

Este sursa de vieţuire a neamului românesc şi de generare a marilor înfăptuiri naţionale. Una dintre **acestea este înfăptuirea legată de ziua de 10 Mai** 1877.

Simplu spus, în această zi Camera Deputaţilor din Principatele Române a votat moţiunea de ieşire de sub suzeranitatea otomană şi de proclamare a Independenţei de Stat a României, redusă în acel timp doar la Principatele Moldovei şi Valahiei unite nu de mult prin Actul istoric dela 24 Ianuarie 1859. In final, sus-numitele evenimente istorice au constituit baza de făurire a Reîntregirii Naţionale - România Mare - dela 1918.

Când sărbătorim ziua de realizare a unei aspiraţii româneşti, un sentiment de elementară decenţă naţională ne obligă să mergem cu gândul şi cinstirea mai departe. Si anume la toate generaţiile de Români din decursul istoriei care prin lupta şi sacrificiile lor au demonstrat, în chip mereu prezent, un fond viu şi măreţ de conştiinţă naţională. Fără de ei şi fără de **acest FOND nu ar fi fost posibile nici Unirea dela 1859, nici Independenţa dela 1877 şi nici Reîntregirea dela 1918.**

La fel, fără acest fond de conştiinţă şi atitudine **naţională nu va putea fi posibilă nici împlinirea marii** şi stringentei aspiraţii de-acum a poporului român: eliberarea de oligarhia ruso-sovieto-comunistă care l-a încălecat dela 1944 încoace.

Pornind dela Sărbătorirea zilei de 10 Mai, omagiind pe Românii fondului naţional de înfăptuiri istorice devenite simboluri pentru toate timpurile, ne incumbă marea şi sacra datorie ca fondul naţional-spiritual ajuns dela ei în răspunderea noastră să continue a vieţui la un nivel şi potenţial de factor cât mai viu.

Deci acest fond este, fără doar şi poate, chintesenţa rezistenţei şi supravieţuirii neamului în timpuri grele **şi sursa potenţialului naţional** de ridicare din urgii atunci când bate ceasul sau soarele românesc se ridică la orizont.

Continuare în pag.3

UN NOU CONCEPT POLITIC

Alexandru BERCEANU

Prezentând raportul anual privitor la "Situaţia naţiunii" în 1985, în faţa Parlamentului Federal din Germania de Vest, cancelarul Helmuth Kohl, a împrospătat fericit limbajul **politicii** internaţionale, înţepenit într'o terminologie învechită sub care se ascund racile noi.

De ani de zile Cancelarul Kohl, denunţă vacuitatea la **care-a ajuns marele cuvânt Pace, datorită "comunismului de război" sovietic şi care până la urmă a dus la un slogan de intimidare: "besser rot als tot", mai bine roşu decât mort, deci: ori vă supuneţi imperiului sovietic, ori sunteţi şterşi depe faţa** pământului. Comunismul a rămas dela Lenin până azi "comunism de război", şi aşa e socotit să rămână până la cucerirea lumii întregi, care ar urma să fie supusă unei Pax Sovietica.

Aceasta înseamnă "pace" şi când vorbeşte vreun **Brejnev, şi când vorbeşte** principalul prepus din orice ţară comunizată.

Ce valoare ar avea însă în **acest caz o pace mondială** cu moartea tot mondială a libertăţii popoarelor şi persoanelor? De ani de zile cei care încă mai au forţa să gândească politic în Germania liberă, dau pe faţă găunoşenia la care a ajuns conceptul de "pace." Istoria, în adâncurile popoarelor care-o întrupează, se apropie tot mai mult de nevoia concretă a "libertăţii."

Dacă sub termenul "pace" se ascunde tot mai mult "comunismul de război", sub termenul "suveranitate" se ascunde tot mai mult stalinism, atât în Europa Centrală germană, cât şi în Sud-Estul românesc, care prin fetişismul "preşedinţialist" este în ordinea stalinismului "pe cele mai înaintate poziţii". Evident **"umaniste" şi "raţionaliste".**

In raportul său Cancelarul Germaniei libere, denunţă găunoşenia ter**menului "suveranitate", în**curcând diplomaţia unei vremi nici de pace nici de război, acoperită de covoarele roşii ale barosanilor din vârfuri, care se tot pupă ca la Paştele rusesc, când toată lumea se îmbrăţişa în biserică, sau ca Arafat cu Harapii lui. Iată ce spune Kohl: "Europa şi implicit Germania, vor să ajungă la o unitate pe cale paşnică. **Cheia împlinirii acestui** scop este AUTODETERMINAREA. Drepturile **omului există pentru a crea** cu claritate spaţiul de libertate. Nu este vorba însă de graniţe, nici de suveranitate în general, în sensul clasic al statului naţional. Azi este vorba de autodeterminare şi drepturile omului. Europa care se va constitui într'o zi, nu se va baza pe state suverane, ci pe popoare suverane."

Această "suveranitate a popoarelor" este un concept **nou şi îndrăzneţ, şi de cea** mai mare actualitate. Toată ţările supuse prin comunism se chiamă "suverane", dar popoarele **din aceste ţări nu au nici o libertate şi nici o** posibilitate de a revendica vreo libertate în numele drepturilor omului. O Europă de mâine deci ar urma să nu se mai bazeze pe formalitatea unei suveranităţi a statului, ci pe suveranitatea libertăţii popoarelor, între care intră atât autodeterminarea **regimului propriu, cât şi op**tarea pentru o Europă unită în libertate.

De patruzeci de ani, sau **aproape, ţările numite Est- sau Sud-Est europene, sunt** supuse unui regim comun impus cu forţa de o putere imperialistă. Aceste ţări, numite "suverane" nu sunt de fapt decât nişte ţarcuri, care în cadrul unui Gulag Eur-Asiatic îşi organizează propriul Gulag, naţional, suveran...independent.

Conceptele politice fundamentale încep să recapete un conţinut, după ce-au fost golite de el timp de patruzeci de ani, în ţările sovietizate. Aşa că "pacifismul" Gulagului R.S.R., care n'ar putea în **nici un caz să întreprindă** vreo acţiune războinică, este un fel de-a vorbi **parazitar, după cum şi "in**dependenţa" statului numit suveran este tot un fel parazitar de-a minţi.

R.S.R. ar fi o ţară a păcii când nu ar mai participa în **nici un fel la acţiunile sub**terane ale comunismului de război. R.S.R. ar fi o ţară "independentă" în cazul în care s'ar scutura de un regim pe care nu şi l-a ales niciodată poporul, şi a cărui sterilă economie ideologică de ocupaţie îi secătueşte toate resursele, materiale şi morale, prin supraefort, subalimentare şi jaful organizat de "Big Brother".

Deci: până la o autodeterminare a regimului de viaţă al societăţii, culturii şi economiei naţionale, şi până la o respectare de fapt a drepturilor omului pe plan naţional şi internaţional, "pacifismul", "suveranitatea" şi "independenţa" din R.S.R. sunt doar pretexte de a chinui la sânge un popor.

editorial

10 MAI ȘI EXILUL ROMÂNESC

In istoria poporului român, ziua de 10 Mai s'a încrustat pe răbojul veșniciei, căci a fost o zi de mari împliniri naționale. Poporul român și-a consolidat formațiunea statală prin trei evenimente majore, care au avut loc, ca un imponderabil istoric, în ziua de 10 Mai (1866, 1877 și 1881). In felul acesta a devenit o zi majoră și festivă, ceea ce dă unitate și substanță solidarității naționale.

Ziua de 10 Mai este o zi în care se reconstituie etapele clădirii și fortificării statului român modern, prin mijlocirea căruia s'a asigurat independența, suveranitatea și existența poporului român în istorie.

Noi, cei din exil, ne regăsim cu ocazia aniversării lui 10 Mai, în albia cea adevărată a devenirii românești. Ziua de 10 Mai ne reamintește de măreția unui trecut plin de jertfe și lupte seculare, și de împlinirea aspirațiilor celor ce au fost luptători credincioși ai unor idealuri strămoșești.

10 Mai este un memento național care ține trează constiința noastră luptătoare și ne ține integrați în realitățile istoriei naționale; nu ne lasă să ne îndepărtăm de ele, sau să le trădăm prin neglijență și trândăvie. 10 Mai este o zi prin care ne măsurăm adevărata românitate din noi. Adică, un criteriu prin care reevaluăm pozițiile noastre. Cei ce au pierdut sensul sărbătoresc al lui 10 Mai, au pierdut legătura sufletească cu lumea românească. S'au desprins din unitatea națională, pentrucă la 10 Mai, cel istoric, cum a fost înregistrat de conștiința poporului român s'a săvârșit unitatea de simțire, gândire, credință și idealuri.

Acest 10 Mai românesc înseamnă putere, voință de afirmare și creație, conștiință a unei misiuni istorice și combativitate, și poruncă vie, care vine de departe.

Noi, exilații români, sărbătorim ziua de 10 Mai nu ca pe un simplu episod, ci ca pe o faptă măreață, a vitejiilor românești, a curajului de a reda o cetate românească, în interiorul căreia să-și găsească împlinire poporul român, prin creațiile lui mioritice și prin legile și obiceiurile lui.

Dacă comuniștii din țară aruncă anatema asupra trecutului românesc, noi, Românii din pribegie proclamăm mereu viabilitatea acestui trecut, pe care-l păstrăm în profunzimile simțirilor noastre cele mai curate și menținem o legătură strânsă cu acest trecut. Căci, numai așa dovedim românitatea noastră și numai așa suntem îndreptățiți să luptăm pentru eliberarea poporului nostru de sub iobăgia comunistă.

Rațiunea de a fi a exilului românesc este lupta pentru eliberarea românească, și, această luptă nu-și are întemeiere dacă noi am pierdut contactul cu rădăcinile existenței românești.

10 Mai este parte din întregul național românesc, este sărbătoarea românească, care ne aduce liniște, pace și mângâiere, că ne știm prezenți acolo, în realitatea lumii românești.

Prin 10 Mai ne definim, odată mai mult, în calitatea noastră de Români, ne câștigăm încredere mai multă în puterile noastre și în destinul neamului.

In condițiile tragice în care trăiește poporul din țară, ziua de 10 Mai este o zi ignorată și interzisă, ca și când n'ar face parte din memoria neamului, pentrucă comuniștii care o ignoră și o interzic, într'adevăr nu fac parte din neamul românesc. De aceea, exilații români, de pretutindeni, sărbătoresc zece Mai, căci este o zi istorică românească și ei se vor să fie Români și deci să continue tradițiile naționale, fără de care totul ar fi sterp și plin de zădărnicie.

In lupta noastră de azi, 10 Mai are o rezonanță deosebită, care stârnește entuziasm, bucurie și participare la tot ce este românesc. Adică, tot de ceea ce avem nevoie în eforturile noastre naționale. Numai așa vom fi biruitori.

George BĂLAȘU

O DEMNĂ COMPORTARE

George BRANA

Nu putem fi fericiți de graba Europenilor de-a se **duce cu Irozii lui Gorbaciov,** pentru a-se înfrupta cu orice preț din coliva lui **Cernenko. Inutil pelerinagiu pomanagist, pentrucă nu s'a ales nimeni** cu nimic. Dar toți au **primit un duș rece din partea** aliatului american, căruia Europa de Vest, democratică, îi datorează 40 de ani de apărare eficientă împotriva expansiunii comuniste. Reagan nu s'a dus la pomană.

Dar în Europa s'a petrecut și ceva extrem de penibil. Om bătrân, chiar simpatic în felul lui, Pertini, Președintele Italiei, se afla în Argentina, de unde trebuia să se ducă în Brazilia, ca să ia parte la festivitatea instalării noului Președinte, civil și DEMOCRAT, Tancredo Neves. In loc de aceasta, gata să se și prăbușască din cauza unui avion defectuos, Pertini s'a repezit, cu o falcă'n cer și una'n pământ, ca în poveste, la înmormântarea unui șef al celei mai cumplite tiranii de azi, care nu se ține decât din crime **și războaie în toate părțile** lumii. Craxi, șeful guvernului Italiei, om serios nu **avea nici o "ambiție" să se ducă la borșul lui Gorbaciov,** dar voia să reducă formalitatea la reprezentantul unui guvern, nu al unei națiuni, al cărui simbol este Președintele.

Despre Papa Ioan XXIII, marele scriitor Ferdinand Celine, scria pe vremuri că era un Sancho Panza. Din nefericire Pertini nu este deloc ceva ca un complimentar Don Quijote. Căldura oarecum de babă superstițioasă, insistența cu care Pertini îl strângea cu toate mâinile pe Gor**baciov, au fost perfid scoase** în relief prin **indiscreția** televiziunii. In acest fel se dă dreptate unei profeții după care Italia era amenințată să devină țară de chelneri. Din fericire omul viguros și cu bun simț care se arată a fi Craxi, sperăm că va libera marea **națiune italiană de împlinirea acestei profeții,** care ne-ar lovi pe noi toți Europenii.

Desigur Pertini a fost un socialist rezistent antifascist, dar ce are a face aceasta cu realitățile de azi? Noi ceilalți europeni, și nici **Italienii, nu avem nici o nevoie de vreo țară de** chelneri, mereu primejduiți de-a primi unde nu se spune, câte-o lovitură de cismă din partea oricărui **Gorbaciov de serviciu al Im**periului-caracatiță și cancer al lumii.

Civilizația greco-romană este de altfel minată și de alt socialist posedat, Papandreu.

In termenii parazitari ai diverselor socialisme, aceasta se chiamă "conflictul Nord-Sud".

Dar Sovietele unde sunt?

Nu sunt la Nord, de unde acum trei mii de ani au dat buzna peste Geto-Daci, fioroșii Sciți, băutorii de lapte de iapă și cu casele în căruță, cum zicea Herodot?

Din "Mare Nostrum", Mediterana este amenințată să devină un lac al nomadismului bolșevic. Chiar dacă toți Pertinii și Papandreii la un loc doresc așa ceva, suntem siguri că totuși nu se va împlini. Dar între timp va costa foarte **scump o apărare ce-ar fi mai simplă fără Papandrei și rezistenți ca Pertini, care în realitate nu știu la ce să "reziste".**

Exemplul de comportare **al Americii, ne dă însă o** nădejde. □

CĂTRE REDACȚIE

* TRAISKIRCHEN , AUSTRIA - Rene Descartes spunea la vremea sa: "Noi toți oamenii ne naștem buni, dar societatea în care trăim ne face, ori mai buni, ori mai răi". De acest lucru ne-am putut convinge foarte mulți dintre noi, din aceia care am părăsit țara de curând, acei care am avut de suferit foarte mult de pe urma abuzurilor de putere ale organelor de conducere din instituțiile unde ne desfășuram activitatea, cât și din partea organelor de miliție și securitate.

Eu am făcut parte dintre acei care nu s'au supus dogmelor comuniste. Datorită faptului că am avut curajul să trimit o scrisoare la Europa Liberă, descriind nemulțumirile noastre și cerând rezolvarea în 100 de zile, sau o să intru în greva foamei și a muncii, datorită faptului că am intrat în această grevă la domiciliu și am afișat lozinci în geamul locuinței, am fost arestat, bătut, anchetat și condamnat la un an pușcărie. In acest timp mi s'a cerut să declar că renunț la grevă și la ideile mele despre occident și totodată să lupt pentru cauza comunismului. Deși acest an a fost foarte dificil, am intrat în închisoare cu 81 kg și am ieșit cu 45, nu m'am gândit nici un moment să renunț la lupta mea.

Ajuns în Austria după lungi și cumplite chinuri, am constatat cu satisfacție că pe lângă bunăstarea materială mai găsești și oameni de bună credință. Deci lupta mea nu a fost zadarnică. Totodată însă, am aflat și constatat cu indignare în lagărul în care sunt, că unii dintre compatrioții români care au venit aici, au alte scopuri decât de a se integra luptei de eliberare a fraților români, ca de exemplu: 1. De a intimida pe acei mai tineri și mai proaspăt veniți, arătându-le că aici, în Occident poți fi repede împușcat, atacat, violat; 2. De a descoperi, prin a-i trage pe unii de limbă, prin ce metode au reușit să treacă granița. Prin această metodă, se închide repede unele portițe de evadare din RSR; 3. De a-i îndemna pe unii să fure, pentru a arunca cu noroi asupra tuturor Românilor de bună credință din exil. Prin această metodă, comuniștii vor să determine guvernele țărilor occidentale de a nu mai primi refugiați români ; 4. De a-i îndemna pe unii să nu declare la interviuri că au fugit din țară din cauze politice, ci din cauza crizei economice existente actualmente în țară, pentrucă declarând astfel, se vor mai putea întoarce în țară; astfel comuniștii vor să se spele pe mâini, spunând că societatea comunistă nu este vinovată de criza economică, ci este în fond vinovată întreaga criză mondială; 5. De a-i descuraja pe unii, spunându-le că dreptate au avut comuniștii când au afirmat că toți emigranții sunt folosiți în Occident la muncile cele mai murdare și mai josnice; 6. De a produce unele dezbinări între anumite grupuri sau chiar între doi compatrioți, pentru a crea scandaluri. Aceasta este altă metodă de a arunca cu noroi în fața refugiaților politici, dând posibilitatea comuniștilor de a spune că din RSR pleacă numai lichelele și trădătorii de țară și neam.

Vă doresc multă sănătate și succes în a învinge răul.

Ioan SFARAILA

* TROISDORF, GERMANIA DE VEST - Urmăresc cu mult interes ziarul D-voastră, pe care-l consider ca cea mai importantă și competentă publicație a exilului românesc.

Subsemnatul, sunt cetățean român de origină maghiară, făcând parte din una dintre familiile cu mari tradiții în trecutul istoric maghiar.

Stabilindu-mă în Germania Federală, am avut de întâmpinat multe dificultăți de ordin administrativ privind valorificarea drepturilor mele și vreau să vă rog să pot folosi amabilitatea D-voastră, pentru a aduce pe această cale mulțumirile mele deosebite avocatului anton Colorian din Frankfurt /Main (Germania Federală), Taunusstrasse 43, care cu multă pricepere, specială competență și persuasiune, m'a susținut în fața Tribunalelor germane până am obținut câștig de cauză. Mulțumesc din inimă, Domnule Avocat!

Adam von BAGOSSY

* CLUJ, ROMANIA - Nu am văzut în viața mea atâta lume la toate bisericile din Cluj, ca anul acesta de Paști, atât la slujba Invierii, cât și la sfințitul Paștilor. Se pare că, pe măsură ce se dau tot mai multe indicații ca lumea să nu meargă la biserică, cu atât numărul credincioșilor crește. Este de asemenea de semnalat numărul crescând de tineri, crescuți și educați sub regimul comunist, care iau parte la slujbe. Si aceasta se întâmplă în ciuda muncilor patriotice programate de obicei Duminica, și mai ales în ziua de Paști, sau cu ocazia programelor artistice sau dansurilor organizate în noaptea Invierii.

M.R.

DEZMINȚIRE

Stirea referitoare la Dl. FLORIN DECUSEARA, cetățean român cu domiciliul în Canada, 64 Elfreda Scarborough, Ontario, M1L 4L8, publicată în ziarul "Cuvântul Românesc" nr.102, din Octombrie 1984, la pag.21, este neadevărată, conform declarațiilor acestuia.

CEI DE PE CALEA VICTORIEI

—— Romulus ODOBEŞTEANU ——

Abuzurile, nedreptăţile, dispreţul diabolic de om, se vădesc nu numai în uşurinţa de a distruge un sfert din Bucureştiul patriarhal, pitoresc şi istoric, care făcea în bună parte personalitatea specifică a Capitalei României, cu vechi şi memorabile monumente istorice, ci şi în amplasarea ciracilor regimului în cele mai avantajoase locuinţe construite din banii poporului, dar pentru agenţii partidului.

S'a construit în ultimii ani pe Calea Victoriei şi alte artere din plin centrul **capitalei** o suită de blocuri, începând dela întretăierea cu Cheiul Dâmboviţei, **Biserica Zlătari, "Delta Dunării", vis-a-vis de Telefoane, complexul dela** Biserica Albă şi fosta Cofetărie Nestor, cuartalul dela Sala Congreselor, până sus în Piaţa Victoriei.

Ar fi pe deplin edificator, asupra caracterului antidemocratic şi cert inechitabil, să verificăm cui a atribuit regimul Ceauşescu aceste locuinţe din hipercentrul oraşului.

Să verificăm, să vedem dacă stă în vreunul din sutele de apartamente construite aici o singură familie de muncitori dela Uzinele "23 August" sau "Griviţa Roşie" de exemplu, dacă stă vreun strungar, maistru, şofer, matriţer, etc., sau cel puţin vreun plutonier M.A.N. sau chiar M.I.

Nu. Numai ştabi şi ştăbuleţi. (Stabii cei mari au cartierul lor închis la Sosea).

Adică în "regimul clasei muncitoare", muncitorii **locuiesc la periferie iar în** centru "elita", învârtiţii regimului. Smecherii şi profitorii **tuturor** regimurilor în care liber**tatea şi dreptul la critică a** fost suprimat, şmecherii şi profitorii care apar peste tot în lume unde se instalează dictatura şi este suprimată democraţia şi deci dreptul de a te apăra contra încălcării legilor, a abuzului şi arbitrariului.

Cei care îşi aveau locuinţele lor de exemplu în preajma Tribunalului şi au fost evacuaţi în 48 de ore, **au fost duşi în fundul** Bălţii Albe sau Berceni II în nişte blocuri nefinisate sau mizerabil finisate, dela ei încolo începând câmpul, în timp ce pe Calea Victoriei, în blocurile recent construite s'au mutat diverşi "instructori", "tovarăşi cu munci de răspundere", "activişti" de tot felul, care servesc pe moşia familiei Ceauşescu, adică Tara Românească, de azi.

Clasa muncitoare din România este invitată, pe această cale, să facă un con**trol, să vadă cine stă în cen**trul oraşului în locuinţele construite "pentru muncitori", dar de fapt ocupate de oligarhia conducătoare mare şi mică.

Aceasta-i democraţia muncitorească-socialistă de tip stalinist. Dispreţ şi praf în ochii proştilor, pentru cei mulţi şi care efectiv făuresc cu palmele lor bunurile societăţii, avantaje peste avantaje, profituri peste profituri pentru **vechilii şi argaţii celor care** au pus' mâna pe putere acum patruzeci de ani cu ajutorul trupelor ruseşti, şi pretind că guvernează în numele clasei muncitoare.

Exemplul pe care-l dăm acum şi aici, este unul din sutele de exemple care se pot da.

El este edificator şi pentru muncitorii din alte ţări, care se lasă amăgiţi de propaganda comunistă.

Muncitorii din Franţa, din Italia, în special, poate şi cei din Spania, trebue să afle ce înseamnă în practică şi în concret "dreptatea muncitorească", "etica şi echitatea socialistă."

Aceasta-i amarnica realitate. Faţada înseamnă vorbe goale, minciuni demagogice pentru realizarea scopurilor imorale ale unor briganzi politici, lipsiţi de orice scrupul de conştiinţă civică, semidocţi din punct de vedere intelectual, incompetenţi în meseria în care se pretind calificaţi şi totdeauna dispuşi la orice compromisuri numai pentru a-şi asigura continuitatea şi siguranţa răsfăţului lor personal. Total indiferenţi la suferinţele crâncene ale poporului, ale propriilor lor rude, prieteni, vecini, etc.

Tipologia caracterologică a "activistului", a "tovarăşului cu muncă de răspundere" mai ales în "epoca cenuşă" denumită schizofrenic "epoca-lumină", s'a conturat intr'un exemplar uman total respingător din punct de vedere moral.

Ei populează blocurile recent construite din centrul Capitalei.

Ei sunt, din punct de vedere social şi politic, complet antagonici faţă de membrii clasei muncitoare. Sunt paraziţi, sunt impostori, sunt sterpi din punct de vedere spiritual şi ideologic. Nu cred în nimic, decât în mărunţul lor răsfăţ cotidian şi în modalităţile prostituante de "a se aranja" pe ei şi pe membrii imediaţi ai familiei lor.

In orice caz, în virtutea unor legi ineluctabile ale istoriei, cei plasaţi de regimul comunist pe Calea Victoriei, dacă citesc aceste rânduri, să afle că se apropie timpul, care vine ca o mare furtună, pentru a-şi face bagajele şi a se muta ei în Berceni II, Sulea sau Macarelei, şi a veni de acolo adevăraţii reprezentanţi ai clasei muncitoare, strungari, forjori, mecanici, constructori, etc., pentru a se împlini vrerea celui care a spus: "vei călca pe Calea Victoriei cu pas de stăpân nu de rob." □

FONDUL NAŢIONAL LA ROMÂNI

Urmare din pag.1

In chip firesc, fiecare generaţie de Români cu problemele ei. Dar prin ce trec Românii dela al doilea **Război Mondial încoace nu are echivalent în istorie.**

Acesta este timpul nostru. Si singurul drum **onorabil pe care îl putem avea faţă de problemele** neamului românesc din acest timp al nostru, e numai unul: pe cât problemele neamului sunt mai mari şi mai grave pe atât noi trebue să fim mai uniţi şi mai tari. Si să fim cu ochii deschişi la ce se întâmplă.

Ce presează dela al doilea Război Mondial încoace să scoată neamul românesc din matca lui, este o combinaţie de trei lucruri:

- -rusismul pe plan politic;
- **-marxismul sau comunismul pe plan social;**
- -şi ateismul pe plan spiritual.

Nici unul dintre noi nu are voie să ignoreze şi deci să nu lupte contra acestei combinaţii nefaste care sapă zi de zi şi adânc la temelia neamului.

Fondul Naţional-Spiritual ajuns în răspunderea noastră ne cere să fim Români buni şi vrednici. Să facem tot ce ne stă în putinţă,

-ca ţara românească să nu ajungă la punctul de a fi înghiţită de Rusia;

-ca ea să fie eliberată de regimul marxist sau comunist ce i se aplică prin impunere şi teroare;

-şi, ca ea să fie salvată dela constrângerea ateistă aplicată contra ei.

Numai la capătul acestor împliniri putem vedea chipul cuvenit al României din istoria pământului, a vieţii şi a drepturilor ei fireşti: o Românie în chip real liberă şi independentă, întregită în hotarele ei de care ţin şi Basarabia şi Bucovina de Nord, şi sub semnul Crucii care a călăuzit sufletul neamului românesc de-a lungul istoriei lui.

Aceasta este România la care ne gândim azi şi în viitor. România din spiritul şi jertfele din generaţii **ale Fondului Naţional călăuzitor. Un fond care a fost** şi trebue să fie şi pe mai departe axa de viaţă naţională a neamului.

Cu aportul celor care nu vor şi nu pot să întrerupă firul care ne vine dela strămoşi şi în ciuda a tot ceea ce el confruntă, Fondul Naţional-Spiritual Românesc subsistă şi în acest timp al nostru. Numai că pe lângă alte probleme de viaţă şi de moarte cu care are de-a face, el trebue să mai facă faţă şi tentativei de subminare care constă într'un fapt îngrozitor de ruşinos: sunt Români (şi nu ne referim la cei care pe faţă şi deci deschis fac parte din regimul impostor din ţară) care jonglează cu anti-fondul conştiinţei naţionale. O atitudine perversă a unui frate, este mai periculoasă decât cea venită dela duşmanul din afară.

Eugen BÂRSAN

DESPRE UNA-ALTA ŞI DESPRE YALTA

S'a găsit ţapul ispăşitor!

Vinovat de relele ce s'au abătut asupra ţărilor din Europa de Răsărit este tratatul dela Yalta.

Dacă prin eliminarea unui tratat se îmbunătăţeşte situaţia din ţările satelite, atunci dacă am elimina toate tratatele, plus promisiunile de libertate şi cinci găini în oală, lumea ar zburda de bine.

Să începem cu înflăcăratul discurs al Preş. Roosevelt ţinut în ziua de 6 Ianuarie 1941 în faţa Congresului din Washington.

Popoarele lumii trebue să se bucure de cele patru libertăţi: "Freedom of speech and religion, freedom from want and fear..."

L-am crezut şi ne imaginam că după **înfrângerea lui Hitler, Ion, Ianoş şi Ivan** vor merge Duminica la biserică având sub braţ Biblia şi **ziarul** "The Washington Post".

După 6 luni (7Iulie) Roosevelt şi Churchill s'au întâlnit în mijlocul oceanului şi au mai adăugat--la cele **patru** libertăţi--"opt declaraţii de principii", printre care şi aceea că hotarele nu se pot schimba fără voia băştinaşilor.

Dar când Stalin a anexat Tările Baltice, parte din Polonia, Basarabia, etc. nimeni nu i-a şoptit la ureche că există "Charterul de pe Atlantic."

La Yalta, peste grămada de "libertăţi" şi "principii" s'a prins în **copci încă o fericire: dreptul popoarelor** de a-şi alege conducătorii.

Regele Mihai a aflat mai târziu că **Yalta este egală cu Vişinski şi Vişinski** este egal cu Yalta plus armată sovietică.

Dacă vom renunţa azi la Yalta (ori Vişinski) credeţi că mâine vom avea alegeri libere şi tov. Ceauşescu va confecţiona pantofi de damă?

Când Churchill a vândut la Moscova **90% din interesele României, el n'a** avut nevoie de tratate! Tocmeala s'a încheiat pe un petec de hârtie scos de sub mânecă.

Marile Puteri au năravul că respectă târgurile făcute la întuneric şi aruncă la coş tratatele făcute la lumină.

Doi cercetători francezi au stabilit că dela 1925 şi până în 1941, Rusia a semnat 15 pacte de neagresiune şi neutralitate, dintre care a respectat doar patru; iar între 1950-80 din 18 tratate de alianţă, Rusia a violat 15, printre care şi "Inţelegerea dela Helsinki." (Documentele au fost publicate în "The Wall Street Journal".)

Politicienii, ca să scape de răspunderea morală au găsit săpunul cu care să-şi spele obrazul:

In loc să tragă la răspundere pe cei care violează legile, ei convoacă o nouă conferinţă, dau mâna, se fotografiază, pălăvrăgesc, promit şi iscălesc un nou tratat care e respectat la fel ca şi celelalte hârtii parafate şi uitate....

Trăiască Diplomaţia!

Francezul are o zicală:

A promite e nobil, a te ţine de cuvânt e burghez! D-nii Roosevelt şi Churchill au fost oameni nobili, chiar foarte nobili, de aceea noi dorim ca Preşedintele Reagan să fie mai puţin nobil şi mai mult burghez.

Stroe MOLDOVEANU

UN ANUNȚ MORTUAR:

MOARTEA CULTURII DIN RESERE

Radu DUNĂREANU

Acum șapte ani în urmă în paginile acestui ziar, scriam în articolul intitulat "Otrăvirea și moartea lentă a unei culturi", că scopul de bază al regimului de **ocupație dela București, de** a distruge complet națiunea Română, este atins și prin căile culturale, otrăvind esența spirituală a poporului nostru, distrugându-i în felul acesta orice tendință de a rezista teroarei paranoice comuniste.

Cu ocazia congresului rușinii am constatat că scopul lor morbid a fost atins dincolo chiar de propriile lor așteptări și planificări.

Decăderea culturii reseriste și a intelectualilor implicați, este atât de profundă încât nici chiar o purificare prin foc nu ar **curăța complet peisajul** sinistru ce-l oferă așa zis-a artă și cultură partinică.

Exemplul cel mai elocvent îl oferă însuși președintele uniunii scriitorilor care, în incinta congresului declara că scriitorii sunt ai partidului (ca și cum ar fi vorba de o nouă sclavie) prin conducătorul spiritualității românești, creator de epopee națională care, bineînțeles, nu e altul decât gângavul și perenialul președinte de comitete și comiții. Iar într'o telegramă, în cor, toți scriitorii, fără cel mai elementar simț al ridicolului, declară că vor face totul pentru a fi la înălțimea încrederii cu care noul zeu cultural i-a investit, așa încât activitatea lor (presupus literară) să fie la înălțimea timpului eroic în care trăiesc cei închiși în acel uriaș lagăr de concentrare și exterminare, numit resere.

Am în față, pe masa mea de lucru, un teanc dezolant de impresiv cu pagini din presa "culturală" a Bucureștilor și dacă nu ar fi tragismul situației în care **știu că frații mei se zbat dela o zi la alta, pentru o** precară supraviețuire, aș păstra aceste pagini pentru o antologie a umorului involuntar.

Pe locul întâi se situează, ca deobicei, agramatul și sfertodoctul Virgil Teodorescu (mi se pare că a fost și șeful uniunii scriitorilor!) cu versuri de inegalabilă stupiditate:

"Vizionar și'n luptă spre **bine oțelit / înalte ritmuri muncii fertile a'mplântat / mereu în fruntea noastră să fie acest bărbat / mereu la cârma țării,** viteaz și neclintit."

Repetarea acestui "mereu" implică deja sensul nemuririi ceea ce, ca să fim sinceri, nici Stalin nu a **pretins dela lingăii lui** literari.

Nu știam că partidul e o ființă ("ești ființa cea mai dreaptă din acest popor") și încă una nemuritoare ("ești veșnica iubire"...) sau mai direct "partid, ești nemurirea" așa după cum ne învață un alt versificator cu ciudat nume românesc Horvath Dezideriu.

Luna **Noembrie,** luna congresului rușinii devine piatra unghiulară de acum încolo în istorie (zice Ion Potopin) când "se rostește destinul luminii în forum, **prin oamenii țării"**.

E interesant leitmotivul luminii, ce apare în literatura unei țări în care penuria de energie electrică e mai acută decât în Albania!

Destrăbălarea ditirambelor cultului personalității atinge limite mai mult decât mistice, la care Stalin nici nu ar fi îndrăznit să viseze: ..."la înălțarea FIULUI IUBIT.." (sublinierea nu-mi aparține!) sau.."Fiul națiunii cel mai bun" (din nou cu majuscule)..."avem în frunte un bărbat de seamă / **e Ceaușescu** vajnic patriot"... "căci de aproape **20 de ani / mai viu se**-aprinde soarele în steme.." presupunere că **datorită acestui fiu gângav, înseși procesele astronomice se accelerează.**

Dar ascultați o mostră de versificație:

"Acesta-i Ceaușescu, Erou pe timp de Pace / izvor al demnității și meșter făurar / ... Ii datorăm atâtea: Canalul și Metroul / și Transfăgărășanul, și case ca-n povești / platforme, irigații și încă foarte noul / proiect de Centru Civic în vechii București./ (Corneliu Vadim Tudor)

Reiese că poporul român era un popor de neputincioși și ar fi rămas așa dacă nu ar fi fost acest fiu, care are toate calitățile, inclusiv cele ale ubicuității și ale nemuririi. Mai mult chiar:

... "el este fondatorul doctrinei militare.." nici mai mult nici mai puțin! Credeți cumva că numai o anumită generație se bălăcește în zoaiele cultului lui Ceaușescu? Sunteți greșiți. Din generația veche, ultimii pentru care ar fi trebuit să avem respect, se întrec și ei în a se scufunda în blidul de linte. Uitați-vă la Serban Cioculescu care, specialist în Caragiale, ar fi fost de așteptat să aibă simțul ridicolului. El știa foarte bine ce a însemnat Canalul morții și totuși nu se poate abține să nu semneze penibile osanale legate de "opera unor inițiative **mai recente... atingând cu** mâna centura de mirifice construcții..."

Dar pentruca "universalitatea lui C." să fie pe **deplin ilustrată, slugile de**-la București cheltuiesc o groază de bani cu care sunt mituiți "scriitori" străini, pentru a comite osanale. Si **ce scriitori, tot unul și unul,** de circulație mai mult decât "mondială" Sabah Baghdadi-Irak, Hussein Jasser-Kuweit, Marwa Mehri-Liban, Asturias, penibilul **și vândutul Rușilor** Asturias-din Guatemala, **etc. Mă bântuie o idee că ei** nici măcar nu au scris nimic ci s'au lăsat "traduși" pentru o mână de arginți, de preferință dolari.

Căci nu-mi imaginez cum cineva ar putea scrie în arabă... "umanitatea se va **întoarce în Eden / iar epoca** Ceaușescu nu va cunoaște sfârșitul..!"

Cu ocazia congresului rușinii s'au făcut eforturi financiare internaționale serioase ca să se împingă pe piață "opere" necumpărate de nimeni, deoarece se face publicitate titlurilor, dar nu și tirajului vândut, așa cum se procedează în orice casă de editură decentă. Mai mult decât atât, se trâmbițează titlurile și limbile în care "operele" sunt traduse, dar nu se spune și casa de editură, care știm **că e Casa Scînteii, unde se** tipărește în toate limbile și încă gratis!

Titlurile arată ca și cum **ar fi alese de către Dumitru Popescu-Dumnezeu, făcătorul de discursuri sau** de către Păunescu și sunt bune, cum spuneam, de o antologie a umorului involuntar: Umanismul politic al lui C., N.C. despre calitatea vieții, N.C. strategia politică a rațiunii, De la Buerebista la Ceaușescu(!).

Orașele în care se presupune că aceste cărți au fost distribuite (și am menționat numai mai puțin de 5% din titluri) sunt și ele foarte speciale: Delhi, Islamabad, Port Louis-Mauritius, Atena, Colombo, Rabat, etc..

Iar toate aceste "opere" presupus scrise de N.C. și presupus tipărite în țări de alte limbi, sunt apoi recenzate glorios, probabil de aceleași nume care le-au și scris, cum e cazul lui Costin Murgescu.

Pentru ca peisajul lingușirii să fie complet nu lipsește nici "opera" savantei, care se bucură de nenumărate și neterminabile recenzii ale unor "lucrări științifice" presupus publicate în străinătățuri, numele editurilor trebuind să fie cât mai pompoase, ca și titlul lucrărilor, ca de exemplu: Editura științifică Beijing, Universitatea **Națională Autonomă din Mexic, Pergamon, Lon**dra sau altele din Tokio, Atena, Roma, Moscova. Si tot ca în Caragiale, de câte ori se vorbește de savantă, nu are importanță spațiul tipografic, după fiecare citare a numelui ei se înșiruie toate titlurile: ing., Dr., Docent, acad., prim-vicepreședinte al guvernului, președinte al consiliului național pentru știință și tehnologie, etc., etc.

Dacă credeți că numai mânuitorii de condei au **decăzut în resere, iarăși vă înșelați, pentrucă în aceeași situație sunt și** artiștii plastici. La București a fost deschisă o expoziție de arte plastice pompos numită "Ani de glorioase împliniri", titlu destul de vag, care să dea frâu liber unei deșănțate adulări a clanului C.

S'au prostituat artiștii plastici din România, dar **din nou nu s'a pierdut** de a se cheltui bani pentru plata unor lucrări comandate la străini așa după cum e sculptura capului lui **N.C. de Turcul Osman** Makunluoglu, care a folosit precis o fotografie din frageda tinerețe a nemuritorului. Dacă Caligula și-ar fi respectat nemurirea și deitatea pe care și-o proclamase, acum ar putea fi invidios. Toată această "artă" referitoare la împliniri glorioase se referă 100%, exclusiv la nemuritor și la savantă. Am să vă citez numai câteva titluri, ca sa nu vă plictisim prea mult.

Omagiu de Z. Dumitrescu. Un grup **de copii, pionieri, oferind** flori celor două mumii pic**tate după poze dela prima** lor cununie civilă.

- Triptic de Wanda Mihuleac, care triptic se referă la trei ipostaze foto ale mărețului fiu.

- Eugen Popa cu al lui Omagiu ar trebui să fie ales șef al uniunii plastice, deoarece genialul e în prim plan (poză **dela 20 de ani**) iar fundalul, estompat, e format din chipurile adevăraților eroi și voievozi ai neamului.

- Traian Brădean îi face Portretul pe un fundal de baraj, în care, bineînțeles, natura e un auxiliar al chipului celui omnipotent, cu 40 de ani mai tânăr.

- -Marșul Păcii de Geta Marinescu e un candidat serios contra lui Eugen Popa deoarece aici N.C. e pictat ca Sfântul Spirit, pe boltă de catedrală.

-Peste tot, ca "In mijlocul minerilor" (N. Groza), "Primăvara" **(Eugen Palade) "Dialog cu** tânăra generație" (Gh. Apostol). "In mijlocul brigadierilor" (de același N. Groza). "Tapițerie" de Cornelia Ionescu, genialul e arătat ca un nemuritor, fără vârstă și fără riduri, mai frumos și mai proaspăt decât atunci când l-a sedus Dej, în închisoare.

Si artiștii, plastici cum sunt, adică fără coloană vertebrală, nu uită să o nemurească și pe savantă așa cum face C. Nițescu în "Omagiu", Eugen Palade în "Primăvară", etc.

Cu amărăciune trebue să notez că până și talentatul Brăduț Covaliu s'a amestecat în această cocină plastică.

Scriind aceste rânduri, am un sentiment de dureroasă milă pentru mulțimea de tineri care, trăind acea epocă morbidă, li se spală **creierii și rezultatul va fi** mai cumplit decât al revoluției culturale chineze.

Căci în resere cultura e moartă, iar ceea ce citim nu sunt decât produsele groparilor ei. □

DUPĂ DOUĂZECI DE ANI

Urmare din pag. 1

ca un energumen de spiță neroniană, tiranul unei țări adusă în ruină la coada chiar a țărilor comuniste. Noi care am urmărit traiectoria lui Ceaușescu din unghiul analizei politice, am ajuns la o părere din ce în ce mai generalizată. Rusia vrea nimicirea biologică și morală a națiunii române, care stă în drumul pan-rusismului în Europa. Ceaușescu ar fi agentul conștient sau inconștient în executarea acestui plan rusesc de eliminare fizică și istorică a României. Acesta ar fi prețul mascaradelor tolerate de Rusia în afară. Dar cine le mai ia în seamă în țară și în străinătate? Cum am mai spus, este necesar un studiu exhaustiv, fără devieri emoționale, al fenomenului Ceaușescu.

Noi nu știm când și cum va lua sfârșit epoca lui Ceaușescu. Până atunci însă, idele lui Martie 1965 își prelungesc efectele malefice, spre ispășirea cine știe căror păcate.

M.F.ENESCU

ABISINIA DE PE MALURILE DÂMBOVIȚEI

Constantin MAREȘ

Motto: "Necunoașterea cauzei face să dea greș efectul" Francis Bacon (Novum Organum)

Lumea occidentală este confruntată în ultimii ani, și mai ales în ultimile luni, cu tulburătoare imagini ale unei Africi pradă foametei. Cele mai împietrite inimi se înmoaie la vederea unor copii pe care pagini de ziare sau reviste, dar mai ales secvențe televizate, îi arată cu abdomenele **tumefiate, cu pielea lipită de os, cu ochii** înfundați prematur în orbite, adesea nemai având puterea nici de a se hrăni, atunci când li se dă posibilitatea. Din punct de vedere medical, un copil consumă mai multe vitamine și proteine decât un adult și este practic lipsit de rezerve în lipide. Cauzele sau mai bine spus, vinovații de acest dezastru, sunt în principal prezentate a fi două: seceta și mai **ales, dar mai ales, omul alb. Omul alb care** se îngrașă în timp ce lumea a treia se anemiază, omul alb care se înarmează în loc să ajute pe fratele său din Sahel aflat pradă foametei și bolilor, omul alb exploatator, colonizator, spoliator.

Dar nu orice om alb! Omul alb dela Moscova, Moscova care ucide în Afganistan, omul alb sau aproape alb din Havana, care ucide în Angola, consilierul militar sau specialistul în subversiune, alb, din Praga, Sofia sau Berlinul Răsăritean, aceștia nu poartă nici o vină, **nu au nici o răspundere nu datorează** nimic, nimănui.

O campanie pentru ajutorarea Africii desfășurată în iarnă în Germania Federală a dus ca într'o singură zi să se colecteze echivalentul a aproape 40 milioane de dolari pentru ajutorarea înfometaților. Convoaie aeriene pornite din Statele Unite, Anglia, Germania au transportat **alimente către Africa Centrală. La ONU** acest sovietodrom care propagă antiamericanismul cu banii contribuabilului american, delegați ai lumii a treia înfometate, delegați rotofei, îmbrăcați în stofe englezești și circulând în Cadillacuri, **nu încetează să acuze și să ceară. Să acuze** democrațiile occidentale, să ceară democrațiilor occidentale și să voteze pentru regimurile comuniste. Tiermondismul, apărut în ultimii ani ca o variantă internațională a marxismului, folosește tragedii reale pentru a acapara, a semăna confuzie și diversiune, a submina. Dar ca și marxismul în secolul trecut, tiermondismul s'a născut ca ideologie în Occident și în **emisfera** nordică, aparent o soluție la problema mizeriei, în realitate un garant, al permanentizării mizeriei. Tiermondiștii refuză să recunoască faptul că țările cele mai lovite de foamete sunt țările cu regimuri marxiste, cum ar fi Abisinia, Tanzania sau Mozambicul. Tiermondiștii clamează efectele ferindu-se să enunțe, cu atât mai puțin să analizeze cauzele. Tiermondiștii cer ajutor pentru Abisinia, dar dacă le spui că regimul comunist instalat la Adis Abeba înfometează voit regiunile țării care îi sunt ostile, că pentru a sărbători 10 ani de dictatură marxistă a cumpărat din Anglia zeci de mii de lăzi cu sticle de whisky, te vor acuza de imperialism și lipsă de umanism. Tiermondiștii cer ajutoare pentru regimul comunist instalat în Vietnam, dar dacă li se spune că Vietnamul își consumă resursele invadând și ocupând Cambodgia și Laosul, îți vor striga că această afirmație **constituie** un amestec grosolan în treburile interne ale unui stat suveran. Tiermondiștii cer ajutor pentru Tanzania, dar dacă le arăți că toată catastrofa acestei țări se datorește regimului marxist și că **însuși** dictatorul local Nierere a recunoscut că așa zisa lui experiență constituie un eșec total, te vor acuza că ești orbit de un anticomunism visceral. Tiermondiștii sunt gata să aducă la bară democrațiile occidentale care se înarmează spre a preîntâmpina o eventuală și deloc improbabilă agresiune sovietică, deoarece se cheltuiesc sume mari pentru un armament pe care Occidentul dorește să nu-l **folosească. Dar aceiași tiermondiști nu fac nici o socoteală a costului zilnic al**

Continuare în pag. 6

GLOSE CONTEMPORANE

M. F. ENESCU

ÎNTINERIRE ÎN U.R.S.S.?

Cel mai bun început în acest comentar este un citat din articolul lui Patrick Waisman, publicat în "Le Figaro" parizian, la moartea lui **Cernenko.** Citez: "Indată ce un **dirigent sovietic a** răposat, se găsesc instantaneu observatori occidentali care să proclame în toate azimuturile că succesul va fi mai pragmatic, mai porumbel, mai reformator, mai modernist, pe scurt mai puțin primejdios pentru lumea liberă. Succesiunea pe seama lui Gorbaciov a suscitat cum era de așteptat aceleași analize." Waisman, unul dintre cei mai serioși și competenți comentatori din publicistica occidentală, este pe drept cuvânt alarmat de clișeele mediilor apusene. El caută să explice de ce, în implacabila mașină sovietică de sfărâmare a personalității, "Gorbaciov nu este decât o piesă de schimb". In fond articolul ar trebui reprodus în întregime. Voi încerca **totuși să dau o versiune** proprie. Cu alte cuvinte, o variantă pe aceeași temă.

Ultimul deceniu a fost în Rusia o adevărată eră a muribunzilor. Trei secretari-generali septuagenari bolnavi de moarte, au fost duși la groapă lângă zidul **Kremlinului, în doi ani și** jumătate. O butadă circulă la Moscova: "trei parade au loc pe an în Piața Roșie, la 1 Mai, la 7 Noembrie, și la îngroparea Secretarului-General". De ce abia acum a fost admis în vârf un om cu o generație mai tânăr, considerat la 54 de ani un "tinerel" în mentalitatea "nomenklaturii" gerontocratice? In primul rând fiindcă lista spetuagenarilor "secretariabili", betegi sau nu, a fost epuizată. Casta moșnegilor care consacră succesori, ne mai având pe cine să pună din ai lor, a fost constrânsă să se resemneze **și să consimtă la transferul de generație. In al** doilea rând nomenklatura nu s'a oprit la Gorbaciov decât după ce l-a dresat bine și l-a verificat sub interregnurile lui Andropov **și Cernenko. Căci înadevăr,** Gorbaciov este tot un "aparacik", crescut în spiritul gregar condiționat de aparatul partidului. Copilăria, adolescența și primii săi ani ai tinereții, s'au scurs în timpul lui Stalin. Formația sa de bază și instrucția școlară, poartă pecetea erei staliniste. Gorbaciov este un vlăstar al nomenklaturii, poznica cumplită a intereselor create de un sistem sedimentat în aproape **sapte decenii. Nomenklatura nu admite nici o noutate care ar putea** periclita stabilitatea sistemului și deci existența ei ca o castă privilegiată. Nu sunt deci de așteptat nici dela Gorbaciov reforme spectaculoase de sistem, care să schimbe fața Rusiei în acest sfârșit de secol.

Aceasta înseamnează că nu se va pretrece chiar nimic nou, sub "tânărul" Gorbaciov în fruntea partidului bolșevist? Ba da, desigur, vom vedea schimbări, dar nu în afara **sistemului, ci în interiorul** lui, în sânul nomenklaturii, nu contra ei. Vom asista parte la renovări, dar nu la inovări care să modifice anormalul regimului comunist. Destul de probabil vor fi remanieri de personal. Experiența istorică ne instruiește că odată cu orice schimbare de stăpânire, cea nouă înlocuiește vechea gardă cu garda personală, cu oamenii ei. Nu va face excepție dela această uzanță istorică nici Gorbaciov. Așa în Rusia Sovietică, Stalin a lichidat cea mai mare parte din vechea gardă a lui Lenin, Hrușciov a eliminat resturile staliniste, stâlpi ai lui Stalin, Brejnev s'a lepădat de ortacii lui Hrușciov, Andropov și Cer**nenko n'au avut timp să-și** amenajeze curtea lor. Andropov totuși a apucat să promoveze câțiva protejați, printre care Gorbaciov. Noul Secretar-General va avea să strunească rivalii, fie prin supunere, fie prin îndepărtare. In mod normal Gorbaciov va fi înclinat să plaseze elemente din propria-i generație. Nu știm însă cât va permite nomenklatura să-și lărgească baza de putere. Se vor lăsa de bună voie moșnegii din "colegiul sacru" să fie pensionați? Si **nu va fi îngrădit Gorbaciov** de o nouă "troikă"? Testul îl vom vedea **curând** la alegerea noului președinte al Prezidiumului Suprem și al Consiliului Apărării Naționale. Aceste funcții au fost cumulate de ultimii secretari-generali.

Un rival însă deosebit de primjdios este Grigori Romanov, cu 8 ani mai în vârstă și exponent al complexului militaro-industrial. Chiar de mirare este că nomenklatura nu l-a **preferat lui Gorbaciov,** responsabilul agriculturii, sectorul cel mai falit al economiei sovietice. Pe semne că lupta istorică pentru putere în Rusia, între "kațapi" și "hahlâi", adică între oamenii din Nord și cei din Sud, s'a decis încă o dată în beneficiul unuia din Sud. Din cei 8 conducători ai Rusiei bolșeviste din 1917 până azi, numai doi au fost din Nord, Lenin și, scurt timp, Malenkov. Ceilalți șase, Stalin, Hrușciov, Brejnev, Andropov, Cernenko și acum Gorbaciov, provin din Sud. La alegerea acestuia însă s'au adăugat poate rațiuni pe care încă nu le știm.

Dar chiar dacă Gorbaciov ar fi investit cu puteri mai mari, n'ar putea face mult în cadrul sistemului marxist-leninist. El n'ar putea aduce pe această bază multidecenală înțepenită de o birocrație pletorică, decât o întinerire a cadrelor în spiritul nomenklaturii, și câteva cârpeli, în cel mai bun caz sub nivelul modelului unguresc. **Sistemul marxist-leninist** este prea rigid constituit în monopol al puterii în beneficiul exclusiv al clasei conducătoare, pentru a fi pasibil de modificări fără riscuri mortale. Nomenklatura, pe lângă confiscarea absolută a puterii, a aplicat în beneficiul propriu doctrina marxistă a plus-valutei, atribuită de Marx exploatării capitaliste. Sistemul marxist-leninist permite nomenklaturii să-și apropie plus-valuta, adică plusul de valoare creată de muncă, fără nici o grijă de spolierea masei salariate, altfel spus a clasei muncitoare. Despuierea muncitorimii în proporții mult mai mari decât în timpul lui Marx, în vechea societate capitalistă. Cum remarcă Voslenski, nomenklatura a organizat "producția socialistă" pe baza exploatării mun**citorimii, exact așa cum ea a** fost analizată de Marx în secolul XIX. "Societatea Socialistă" a devenit o societate feudală și sclavagistă. Nomenklatura însăși s'a convertit prin tendințe de ereditate într'o aristocrație feudală. Si ca în oricare feudalitate, înmulțirea privilegiilor are forță de dogmă.

In acest conspect nomenklatura înțelege prin "reforme" legi de înăsprire în "disciplina muncii" prin controlul poliției represive contra lipsei de zel, absenteismului și corupției. Nomenklatura vrea mărirea producției pentruca să crească și plus-valuta pe care ea o încasează toată. Asemenea "reforme" a propus Andropov! Numai comentatori occidentali iresponsabili sau complici, i-au atribuit acestui polițist voință de "reforme" și de "liberalizare". Tot acest gen de "reforme" a anunțat și Gorbaciov în primele sale discursuri dela tribuna prezidențială. Astfel de precepte imobiliste agravează impasul în care se află Rusia. Sistemul acesta de exploatare sclavagistă a muncii și organizarea producției pe bază de constrângere polițistă și nu de încurajare a inițiativelor, menține Rusia într'o criză permanentă economică, socială, politică și morală de aproape șapte decenii. Așa redevine stringentă, nu ca doctrină ci numai ca întrebare, a lui Lenin "Que Faire?" Ce este de făcut? dela începutul secolului. Să vedem și noi ce ar fi de făcut, în câteva cuvinte.

Proporția crizei rusești în creștere, exige reforme radicale. Soluții efective și nu paliative, ar fi privatizarea unei mari părți din economie, dispariția colectivizării agrare, încurajarea artizanatului și a întreprinderilor mici și mijlocii, libertatea inițiativelor private și a circulației, desființarea poliției represive, reducerea **drastică a birocrației și a** forțelor armate, renunțarea la expansiunea imperialistă, și ca un corolar la toate, suprimarea privilegiilor deținute de aparatul partidului bolșevist, adică de nomenklatură. Astfel de reforme la bază ar presupune convertirea regimului totalitar-colectivist în regim mixt **autoritar - semiliberal. Această operație chirurgicală implică sabordarea nomenklaturii și o vastă campanie de reciclare.**

Convertirea aceasta în profunzime și în amplitudine ar fi posibilă de bunăvoie? Teoretic da, prin aplicarea corectă a constituției și revenirea la o **versiune modernizată a unei** N.E.P., după precedentul lui Lenin. Dar atunci, curând după revoluție, nu se consolidase o nomenklatură, consacrată pe urmă de privilegii în multe decenii. Si apoi exista Lenin. In fapt, cu Stalin și o jumătate de secol de stratificare quasi-geologică a sistemului, europeizarea regimului ar însemna o revoluție. Numai revoluția privează de privilegii clasa feudală.

Revoluția anti-marxist-leninstă poate să aibă origini deosebite, după cum s'ar produce de jos în sus sau de sus în jos, în funcție **de conjunctură. In prima** ipoteză de lucru, o explozie spontană a maselor ca la Petrograd în Februarie 1917 care a măturat regimul țarist secular în câteva zile, n'ar fi posibilă decât în condiții similare, adică un război prost organizat și foamete. Nu vedem astăzi condițiile de atunci. Războiul din Afganistan nu are suficiente proporții pentru a afecta sensibilitatea rusească. Cât despre alimentația la limită, are grijă Occidentul capitalist să implinească lipsurile economiei "socialiste". Mai mult încă populația Rusiei a fost dresată de un sistem polițist de pervertire totală **a conștiințelor, până la o** resemnare de natură patologică. Cât timp regimul nu comite imprudența unui conflict **frontal cu puterile occidentale și nu pierde sursele** de aprovizionare, masele vor continua într'o toropeală fără de speranțe. Revoluția maselor nu este iminentă în Rusia. Dar nici Lenin și nici Kerenski, n'au prevăzut revoluția din Februarie.

Rămâne deci cea de a doua ipoteză, o revoluție de sus în jos, gen Mustafa Kemal Ataturk, părintele Turcilor. Să analizăm și această ipoteză de lucru. N'ar fi totuși exclus ca o minoritate mai lucidă a nomenklaturii, elemente competente din economie și ambițioase din cadrele ba chiar din comandamentul Armatei Roșii, să-și dea seama de paralizia progresivă a regimului bolșevist. In consecință această constelație ad-hoc s'ar putea convinge de necesitatea de a salva în numele lui Lenin, ce mai e de salvat, cu renunțări de forme și chiar de fond. Așa a procedat directoratul Franței post-revoluționare, sub egida lui Barras. Când acesta a constatat epuizarea regimului, l-a descoperit pe Bonaparte ca salvator în parte al situațiilor create de revoluție. In condiții similare, "apelul la soldat" devine ineluctabil. De altfel un nou gen de bonapartism, **"Bonapartismul Social" și**-a făcut intrarea în lagărul sovietic odată cu Generalul Jaruzelski. Comentatorii și oamenii politici occidentali nu vor să recunoască încă importanța istorică predecisivă a regimului militar-socialist, instalat pe ruinele partidului comunist polonez. Existența regimului bonapartist-social în Polonia, dovedește corespondența de idei și de persoane și în Rusia și în alte țări ale blocului comunist. Si în Rusia se află undeva un general, sau poate colonel, tânăr, ambițios și dotat cu capacități de comandă, care să atragă adeziunea Armatei Roșii și a unei elite tehnocrate. El ar capta astfel revoluția de sus în jos în Rusia. Bonapartismul **Social este probabil singura cale de adevărată întinerire și de refacere a** Rusiei de mâine. Consecințele revoluției de mase sau a celei de cadre, nu aparțin temei noastre.

Dar toate acestea sunt astăzi de domeniul futurologiei. Sistemul marxist-leninist stă încă țeapăn și Gorbaciov îl întruchipează cu o față mai tânără. Se va întinde o întinerire cât de relativă și pe suprafața Rusiei? Aceasta nu ține numai de viitorul lui Gorbaciov. Dar care este viitorul acestuia? In cel mai bun caz va reedita versiunea unui nou Brejnev. In cel mai rău caz va avea soarta lui Malenkov. Tenacele Grigori Romanov stă la pândă, **poate și generalul sau** colonelul tânăr și ambițios necunoscut.

Ce ar fi însă dacă însuși Gorbaciov ar asuma rolul lui Barras, și ar deschide în Rusia drumul Bonapartismului Social? Totul **depinde de conjunctură, de** cât este Gorbaciov de oportunist și cinic, de caracterul Doamnei Gorbaciov, de complicitatea nomenklaturiștilor inteligenți și de ce dau în schimb Bonaparții contra-marxiști-leniniști. □

Chermeză la Zidul Berlinului

Corneliu FLOREA

Mare chermeză, mare...
"Ziua victoriei!"
Patruzeci de ani, nu scăpați ocazia...

Lume multă, cască gură, președinți (moaște sau în carne vie), regi și blegi, decorații și fanfare, zid serios de șase metri, gargariști și tromboniști, **vorbe mari ca întotdeauna,** falși eroi și marionete, urale și sudalme, flori și ipocrizie, bere și cârnați, asigurări și mistificări, diplomați și polițiști, dublarea Zidului, îngroșarea și înălțarea lui, "pacea" învingătorului, capitulare necondiționată, cizme multe bat cadența, excremente lângă zid, **filatori și turnători, gloată** și trupe, chermeză absurdă...

Unui război absurd i-a urmat o pace absurdă.

La o pace absurdă se face o sărbătoare absurdă.

Priviți-o, începe:

Stalin, Churchill, Roosevelt.

Stalin a împărțit Europa și cu Hitler și cu Churchill, doar Rușii au un singur testament: cel lăsat de Petru cel Mare. Churchill, cel cu zonele de influență, **din care a mai rămas doar** zona de dominație rusească, Englejii pierzându-și coloniile și devenind ceea ce **au fost întotdeauna...o insulă în ceață. Roosevelt,** cel cu principiul capitulării necondiționate, atât știa el din istoria lumii, și l-a aplicat invers, după câte vedem la Americani de atunci încoace, fie că suntem la Yalta, Potsdam, Helsinki sau Coreea, Cuba, Vietnam.

Vin ostași, morți și vii, vin să vadă Zidul pentru care au murit sau vor trebui să moară. Sunt **amestecați, par ființe** biologice identice pe o planetă cât un bob, ce păcat că au murit pentru un zid absurd, păcat. O, voi ostași, **ce soartă ați avut... Ostaș român, sacrificat în Est** și'n Vest, predat **dușmanilor de propriul** său rege, umilit și pedepsit când s'a întors la vatră...cum s'a prăpădit mințit și vândut.

Gloata **mare de gunoaie,** profitori și trădători, speculanți și afaceriști se îndreaptă către Zid să mai pună o **cărămidă,** o piatră sau o proptea, câte nu le aduce zidul vieții lor parazitare, ce contează că omenirea va ajunge cu un secol mai târziu acolo unde trebuia să fie deja de un mileniu!!

Mișună spioni pe-aici, printre amici și inamici, printre aliați și alienați, printre axați și dezaxați ce-și dau mâna, își fac cu

Continuare în pag. 7

Reflecţii pe tema "Epoca CEAUŞESCU"

UN HOHOT DE RÂS NAŢIONAL

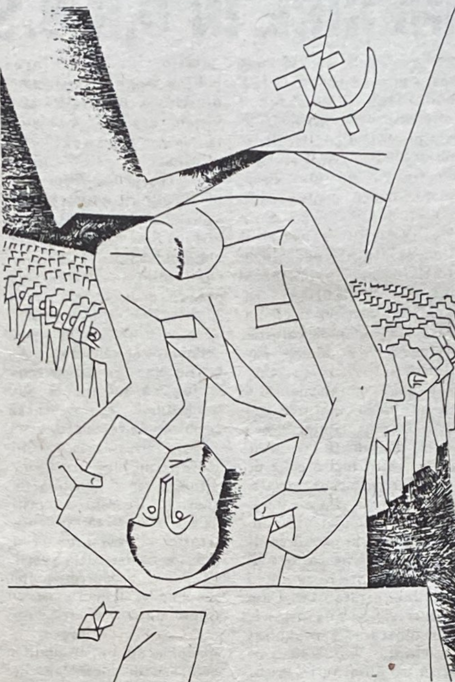
Camilian DEMETRESCU

Obsesia agresivă a tuturor revoluţiilor, dictaturilor, a tiranilor şi a răzvrătiţilor ideologici a fost şi este crearea omului nou. Nimeni n'a fost încă în stare să definească această specie, să-i dea un conţinut **plauzibil, nici măcar Nietzsche. Cu o singură, deconcertantă excepţie:** intelectualul de partid, mai precis un anume scriitor şi director de teatru naţional, Horia Lovinescu. Lui îi datorăm perla perlelor: "Epoca Ceauşescu" (m'am **referit la acest caz într'unul dintre articolele precedente "Autocefală... dar în genunchi"). Sigur pe instinctul său profetic, Lovinescu** întărea corul delirului omagial - în volumul colectiv dedicat lui Ceauşescu care împlinea 55 de ani - lansând splendida definiţie a "omului nou": "...vom depune toate strădaniile pentruca teatrul românesc...potrivit cu îndemnurile dvs...să devină...şi să contribuie la făurirea omului nou. Pentrucă modelul acestui om nou, spre care **trebue** să tindem cu toată tăria, e înfăptuit, îl avem în faţa noastră. El se cheamă Nicolae Ceauşescu." Textual.

Intrebare: îşi dădea oare seama Lovinescu, **dramaturg,** că de fapt, prin astfel de rânduri, îl continua pe Caragiale? Un Caragiale de zece ori înrăit de fiere beckettiană... **A dispărut probabil fără să-**şi dea seama de profunzimea contribuţiei sale la explorarea absurdului în literatura română. Păcat.

A doua întrebare: lăsând la o parte această cutremurătoare excepţie, să reflectăm cum a fost posibil şi este ca o lume intelectuală, ca cea bucureşteană de pildă, în mod firesc tentată de zeflemea şi cinism să fie înghiţită efectiv de mlaştina linguşelii unanime, să se dea cu atâta **râvnă la practica târîtului** în genunchi şi pe brânci. Unde **s'a** scurs aroganţa contestatară a stângii care îl etala periculos pe Kafka sau pe Bakunin sub nasul jandarmului sau poliţaiului imbecil? Unde s'a topit demnitatea refractară la orice conformism a avangardei ilegale, deţinătoarea adevărului ultim, superba impertinenţă a revistei "...." **a comuniştilor** suprarealişti din Bucureştiul lui Carol al doilea? S'au domesticit, aşa, subit, sub blajina corecţie pedagogică a consilierilor sovietici, iar acum, marinaţi în siropul patriotard legat cu **pelteaua "anilor lumină" a** "epocii Ceauşescu" sunt serviţi la banchetele naţionalismului securist, cu **acompaniament de "Cîntarea României"**. Curioasă metamorfoză. Dar la urma urmelor **consecventă.** Cu tradiţia fanariotă care îşi demonstrează vitalitatea.

Un supliment la întrebarea **precedentă.** Românul e înzestrat de Dumnezeu cu daruri fericite, ca de pildă răbdarea, dragostea pentru pământul lui, aplecarea spre artă, poezie şi cântec. Mai puţin cu virtutea curajului, a eroismului vehement. Dar dacă nu poate fi mai curajos decât îi este dat omului blajin şi **iubitor de femeia, pruncii şi bătătura lui, cerul l-a** binecuvântat cu un excepţional sens al humorului. Românul arde, pişcă, ustură cu **vorba, ştie să râdă şi** să te facă să râzi cu măsura gustului latin şi cu năzdrăvănie orientală. Intrebarea: s'a cuibărit poate spaima în sinea lui într'atât încât să uite de acest dar al providenţei? Imi vine în minte un amănunt de mizerie. In toate ţările cât de cât normale, când costul vieţii se scumpeşte, lumea



Naţionalizarea

Desenele apărute în articolele - Refleţii pe tema "Epoca Ceauşescu" - fac parte din volumul de litografii politice PLURALISM (42 desene despre fantoma socialismului real, Roma, 1982) de artistul şi scriitorul Camilian DEMETRESCU.

protestează, pe bună dreptate. Chiar şi cele mai corupte autorităţi recunosc logica după care scumpirea **e un lucru rău şi caută să-l** înlăture. Ce se întâmplă la noi? Se ridică la sindicat un tovarăş, un **Român** şi mulţumeşte partidului pentru "reaşezarea preţurilor". Spontan, din proprie iniţiativă. Si în loc să fie fluierat sau, dacă insistă, să fie pus în cămaşă de forţă şi dus la balamuc, e aplaudat călduros de adunare. Si chiar mai mult, exemplul lui e imitat pe loc de alţi tovarăşi. **Partidul e** evident mulţumit de mulţumirea lor. Până unde poate ajunge această formă de autoviolenţă, o ştim. Ar râde **Românul,** sănătos, cu poftă, chiar de necaz, dar nu-i mai vine; sau nu mai poate; în orice caz i-e frică. Râsul e periculos.

Dar dacă **Românul simplu** se fereşte să râdă, cel complicat (adică intelectualul, omul de cultură) se dezvaţă să râdă prin autoeducaţie: el aspiră la forme mai rafinate de participare la grotescul politic. Are fantezie, cunoaşte arta sofismelor, are voluptatea **masochismului. El nu** mulţumeşte partidului pentru scumpirea zahărului sau a untdelemnului. E în stare în schimb să propună ca secolul nostru să se numească secolul Ceauşescu. Dar şi în cazul lui reacţia publică e identică. In loc să fie luat pe sus şi transportat la balamuc, e ovaţionat, premiat, înălţat în grad. La un anumit nivel de nebunie tragicul întâlneşte comicul. Dacă **Românul complicat e în** stare să propună, pe un ton foarte serios, botezul epocii **Ceauşescu, Românul simplu** are tot dreptul să exulte de fericire pentru scumpirea untdelemnului: devine o chestiune de bun simţ. Comicul situaţiei rezultă din gigantica dimensiune a minciunii. Aspectul tragic în schimb e datorat faptului că nebunia protagoniştilor **din cele două exemple, nu e** reală, e simulată. Cu un scop precis: de a face carieră (adică, mai exact, să nu-şi piardă locul de muncă, sau să-şi asigure o viză pentru străinătate. etc). Si unul şi altul au renunţat la libertatea secretă a humorului. I-au căzut victimă.

Revoluţia e o chestie serioasă: nu se râde tovarăşi!

Poporul şi-a luat soarta în propriile mâini. Sloganul îmi sugerează un biet cetăţean ce umblă grăbit cu o pungă goală, de plastic, în mâini. Asta e soarta lui, să caute cozi unde se dă ceva. Minciuna e atât de gogonată că te umflă râsul chiar dacă nu e voie, chiar dacă ţi-e frică. Dar, tovarăşe pictor, bagă-ţi creionul în buzunar şi rupe desenul, e antirevoluţionar! Atunci fac desenul în minte. Mult mai bine decât pe hârtie. Poporul, punga şi soarta capătă dimensiuni ciclopice, pe adevărata măsură a minciunii. Asta nu mi-l pot confisca. Românii desenează în minte, cu talent şi cu poftă imaginea umflată de ridicol şi de grotesc a celui dintâi mincinos, a mincinosului planetar, strivind sub **călcâiul victorios duşmanul** său de moarte: ortografia. Desenează în minte şi râd. Se opresc să răsufle şi, când îşi aduc aminte de chestia cu "Epoca" şi cu "anii **lumină", se tăvălesc, le** vine rău de râs şi ca să le treacă, se aşează repede la o coadă, unde **trebue** să fii serios. Aşadar poporul nu a uitat să râdă. E doar suferind. De atâta amar de vreme a trebuit să-şi muşte limba, buzele, degetele, ca să nu se vadă cumva că are nevoie cumplită să râdă şi nu poate, pentrucă nu e politic, nu e principial. Stim ce înseamnă să-ţi vină **să râzi din rărunchi şi să** trebuiască să te ţii. Te poate duce la disperare. Când ai ajuns acolo, nu mai poţi, îţi dai drumul şi explodezi. Mă gândesc că la urma urmei Ceauşescu va fi măturat de uraganul unui hohot de râs naţional, de explozia hilară a unei enervări acumulate în patruzeci de ani de condamnare la elogiul forţat al minciunii.

Si după ce îşi va consuma furia răzbunătoare, hohotul se va prelungi din ce în ce mai destins în generaţiile viitoare ale României, **într'un râs** sănătos, vindecat de spaime, pe seama stupidului panopticum al "epocii ceauşiste". In manualele şcolare vor fi date ca exemple de parodie deşănţată şi limbaj caragialesc de iarmaroc politic, perlele inventate pentru" fiul cel mai iubit." Istoricii humorismului vor avea grijă să le catalogheze după cum se cuvine. Vor râde generaţii întregi de gafele voastre domnilor scriitori activişti; veţi rămâne pentru totdeauna consemnaţi în antologia ruşinii şi a ridicolului. "Anii lumină" vor deveni un proverb sarcastic care va vrea să zică "vremuri demente". Consolaţi-vă că totuşi, măcar prin aceasta, aţi adus şi voi o contribuţie la îmbogăţirea folclorului **suburban din ţara românească. Locul vostru e asigurat.**

ABISINIA DE PE MALURILE DÂMBOVIŢEI

Urmare din pag.4

războiului din Afganistan, al ocupaţiei sovietice din Germania răsăriteană, Cehoslovacia, Polonia şi Ungaria, sau al războiului dintre Irak şi Iran. Tiermondiştii consideră că între statele africane există conflicte deoarece graniţele lăsate de fostele puteri coloniale nu sunt juste, ca şi cum anexarea Letoniei şi Basarabiei, a Prusiei Orientale şi Nordului Bucovinei, a Estoniei şi regiunii Herţa, a Lituaniei şi Insulelor Kurile ar fi acte de dreptate. Exacerbând culpabilitatea omului alb, dar dela casa Albă şi nu dela Kremlin, tiermondiştii exploatează nenorociri care nu-i interesează şi nu-i ating, spre a-şi atinge scopul ce-i interesează: extinderea globală a marxismului.

***

Fără îndoială că în Republica Socialistă România nu se moare de foame pe străzi. Astfel de imagini, televiziunea apuseană, în genere bine manipulată de răsărit, nu arată şi nici nu poate arăta. Există însă tragedii, unele izolate, altele mai puţin izolate, pe care nici o publicaţie din Occident, nici un reporter, nu le înfăţişează.

Ca un bătrân este alungat din casa pentru care a muncit o viaţă, spre a face loc **târnăcoapelor, iar el în loc să-şi transporte modestul avut într'un fund de** mahala, îşi pune capăt zilelor, nu interesează. Că în spitale nu se moare de foame, dar se moare de frig, nu interesează. Că în România rata de sinucideri bate recordul mondial (în "era Ceauşescu"), nu interesează. Că un bolnav moare pe masa de operaţie, deoarece chirurgului îmbrăcat în palton i-a tremurat mâna de frig în sala operatorie, nu interesează. Că sunt oameni care mor din lipsa unor medicamente străine, în timp ce din străinătate se achiziţionează iahtul lui Onasis, nu interesează. Că o generaţie ce va fi mâine matură creşte îndoctrinată, dar lipsită azi de vitamine, de proteine, de minerale şi lipide, nu interesează. Că în afară de pâine, în afară de căldură, omul are nevoie şi de libertate, de demnitate, de adevăr şi dreptate, nu interesează.

Că la Canal s'a murit de lipsuri, de bătaie, de epuizare, nu interesează. Că la Piteşti, unde nu exista nici dreptul şi nici posibilitatea de sinucidere, cei cu dinţii puternici şi-au muşcat venele spre a pune capăt chinurilor, nu interesează.

Interesează doar tragedia-reală, o recunoaştem- din Africa în genere, din Abisinia în special. Dar interesează doar efectul. A umbla la cauze înseamnă a fi agent al imperialismului american. A repeta ce au constatat parlamentarii englezi, anume că soldaţii armatei comuniste jefuiesc populaţia de ajutoarele primite, înseamnă a fi agent FBI sau CIA.

A critica faptul că la ONU, maşina de vot **hotărăşte construirea unui palat ad**ministrativ la Adis Abeba, în loc de un spital înseamnă a fi un lacheu al capitalismului. Că în Ciad, unde este foamete, Ghadafi care posedă petrodolari trimite tancuri în loc de grâu, este un lucru normal, ca şi Jilava, ca şi Gulagul, ca şi Katynul, ca şi împărţirea Germaniei, ca şi dictatura comunistă în Cuba şi Nicaragua.

Anormal şi condamnabil este omul care **trăieşte liber într'o ţară independentă, mai** ales dacă acel om păcătuieşte şi prin aceea că are pielea albă. Si pentru a se pune capăt acestei anormalităţi se foloseşte leacul vechi al marxismului şi acela mai nou, al tiermondismului.

Constantin MAREŞ

ACOLO

Acolo unde vântul
Din toamnă'n toamnă plânge,
In suflete trudite...
Mă'ntreb cum e firesc
De ce atâta sânge
In plopul care plânge,
Pe plaiul românesc?

De ce atâtea gânduri
Zidite'n puşcării,
Si braţe vlăguite...
In zborul lor spre soare,
Zvârlite jucării, şi-atâtea generaţii
In rol de sacrificiu,
Sinistre nebunii?

Ca un blestem din tată
In fiul tău, Române,
Amarul îşi înfige...
Cu sete colţii săi,
Si vremea rece vine
In casa ta, Române,
In ochii trişti ai tăi!...

Carol BOLOGA

CALEA POLITICĂ ŞI CALEA MILITARĂ

Constantin MACRI

In infruntarea care are loc azi între blocul sovietic, blocul dictaturilor oligarhice din Răsărit pretins reprezentant al "Socialismului", şi blocul Atlantic în frunte cu U.S.A., reprezentant al democraţiei şi al libertăţii chiar aşa imperfecte cum apar, ambele tabere apelează concomitent la două căi posibile de rezolvare a acestei teribile confruntări istorice, una militară şi alta politică, **ideologică.**

Trebue să recunoaştem că în perioada din urmă, aşa cum era şi de aşteptat, U.S.A. a dobândit şi dobândeşte **progresiv** un necontestat ascendent şi avans tehnologic asupra U.R.S.S-ului.

Aceasta din urmă are avantajul, dacă avantaj se poate numi din punct de vedere moral şi **civic**, că fiind o dictatură perfect stabilă şi eficientă în mijloacele sale de represiune, poate investi până la 40% din venitul său naţional în înarmare, fără a da socoteală nimănui fără a se supune vreunui control, "Pentagonul" sovietic fiind ocupat şi condus de profesionişti ai militarizării totale, ca o dovadă de consecvenţă "revoluţionară", "partinică".

Dacă ipotetic Mihail Gorbaciov ar dori, în binele popoarelor sovietice, să pună o stavilă acestui zel militarist, imediat ar fi suspectat că nu mai este "revoluţionar", nu mai este "partinic" şi ar avea poate soarta lui Hruşciov. Aceasta cel puţin pentru câţiva ani, până când geniul lui politic (dacă îl are) şi dinamica propriei sale personalităţi, ar putea reuşi să domine şi pe militari.

La ora actuală militarii hotărăsc configuraţia şi **elementele politicii sovietice.**

Situaţia se prezintă invers în U.S.A şi democraţiile occidentale. **Aici militarii nu au nici un** cuvânt în problemele **politice, soluţionate şi dominate de oameni politici.**

Dar ce politică face U.S.A. şi aceste democraţii?

Politica statu-quo-ului şi a menţinerii păcii şi actualei ordine internaţionale. Vezi tratativele ruso-americane **dela Geneva, vezi Helsinki,** etc.

Ce politică face U.R.S.S. şi acoliţii săi?

O politică de continuă expansiune ideologică, teritorială, militară, de agitaţie demagogică pe tema "socialismului victorios", de infiltrare continuă şi subversiune (vezi Nicaragua, Salvador, Etiopia, Afganistan, etc.)

Dacă pe plan militar **democraţia** Occidentului se **apără** eficient datorită geniului oamenilor săi de ştiinţă creatori liberi într'o societate liberă, pe plan politic se comportă lamentabil datorită unui climat de dezorientare culturală, global vorbind, întreţinut de elemente conştient sau inconştient pro-sovietice.

Ofensiva politică, ideologică şi culturală a Occidentului civilizat împotriva Răsăritului anacronic şi stagnant cu aceleaşi sloganuri politice de aproape şapte decenii, **este slabă, oscilantă, nesigură şi necorespunzătoare.**

Necorespunzătoare mai ales dacă ne raportăm la marile idealuri care formează baza invincibilă a **libertăţii faţă de opresiune.**

Aceste două concepte sunt de bază, sunt decisive în fixarea poziţiilor ambelor tabere.

Libertatea datorită naturii ei specifice comportă şi multe contrarietăţi şi inechitate. Rămâne totuşi valoarea supremă a existenţei omeneşti individuale sau colective. Fără ea viaţa nu merită să fie trăită.

Deci, dacă din punct de vedere militar Occidentul civilizat răspunde corespunzător asaltului Răsăritului de veacuri cotropitor, din punct de vedere politic pare descumpănit. Această descumpănire vine din falsa credinţă că Rusia Sovietică este totuşi "o ţară socialistă", că totuşi "socialismul" cu toate carenţele şi viciile sale de dezvoltare e corectabil pentru a se salva şi promova "fondul de aur" al gândirii marxiste.

Fundamental fals.

Mai întâi că acest fond s'a dovedit a fi falimentar **în lumina revoluţiei** tehnico-ştiinţifice şi a virtuţilor democratice autentice.

Ultimele reforme chineze vin să ne confirme acest lucru.

In al doilea rând U.R.S.S. n'a dus şi nu duce o politică proletară anticapitalistă ci o politică primordial de expansiune panslavă şi rusă, tipic şi tradiţional imperialistă, atât în Vest cât şi în Est. Vezi teritoriile poloneze, **Tările Baltice, Rusia** Subcarpatică, Nordul Bucovinei şi Basarabia, apoi insulele Kurile şi în prezent Afganistanul, etc.

Această politică de supraputere imperialistă a compromis definitiv şi iremediabil orice credibilitate a U.R.S.S-ului pe plan ideologic şi politic în general.

Moscova nu mai este Meka internaţionalismului proletar ci capitala unui imperiu, din ce în ce mai **mare, dela Ivan cel Groaznic,** Petru cel Mare, **Ecaterina a II-a, etc.**

Relaţiile ei cu mişcarea muncitorească internaţională de orientare marxistă sunt exclusiv dominate de interesele specific ruseşti. A se vedea în acest sens directivele **venite dela** Moscova pentru partidele comuniste din Occident în perioada 1938-1941.

Dacă prin preluarea puterii de Stalin s'a optat pentru calea militară **împotriva revoluţiei mondiale troţkistă, aceasta s'a făcut sub înrâurirea factorului** naţionalist rus şi panslav cu vădită influenţă asiatică, în fapt abandonându-se orice "conştiinţă" de clasă, pentru a fi înlocuită cu conştiinţa de "patrie sovietică".

Acesta e un moment decisiv în istoria politică şi ideologică a lumii contemporane.

"Marele război de apărarea patriei" s'a desfăşurat, aşa cum îi arată şi numele oficial adoptat de Sovietici, sub conştiinţa şi flamura apărării patriei şi nu a "cuceririlor revoluţionare".

De aceste "cuceriri" care în fond înseamnă tot atâtea eşecuri, nu se vorbeşte niciodată în U.R.S.S., în momente de criză.

Si cu toate acestea U.R.S.S. are un număr imens de prozeliţi în Occident, care îi susţin interesele de supraputere imperialistă invocându-se calitatea ei de "patrie a socialismului."

Si cu toate acestea U.S.A. şi aliaţii ei îşi fac complexe morale şi doctrinare faţă de expansiunea **marxistă fomentată dela** Moscova, în practică marxismul fiind repudiat şi de Moscova şi de Pekin.

Lumea liberă trebue să **se apere deopotrivă de** eficient şi pe plan politic aşa cum se apără pe plan militar.

Virtuţile **democraţiei liberale** sunt infinit mai profitabile omului de pretutindeni decât virtuţile dictaturii marxist-leniniste, care devin în fond, după cum am văzut şi practica a dovedit-o, dictatura unui grup de ambiţioşi, megalomani şi incompetenţi care aduc la sapă de lemn popoarele care s'au lăsat amăgite şi le-au permis ascensiunea la **putere (vezi Cuba, Etiopia,** România, etc.)

Deci calea politică trebue **abordată şi de lumea liberă cu acelaşi spirit de** răspundere şi de combativitate ca şi calea militară.

Mai mult decât atât, **susţinem că lumea liberă** nu-şi va fi valorificat pe deplin potenţialităţile ei creatoare de lume nouă, decât când se va fi hotărît să creadă ferm şi entuziast în misiunea ei de a face istorie, de a forja un viitor luminos de pace şi progres şi prosperitate pentru toate popoarele globului.

Lumea liberă trebue să proclame şi ea concepte mondiale, **internaţionale** dacă vreţi, cu semnificaţie autentică de echitate şi progres, chemând la mobilizare toate conştiinţele libere ale întregului pământ.

Lumea liberă trebue să-şi proclame mândră şi îndrăzneaţă superioritatea ideologică, morala sa socială, faţă de lumea Răsăritului unde domneşte necontestat tirania şi arbitrariul politic, unde face ravagii incompetenţa **economică, căreia îi cad** zilnic victime, milioane de oameni.

Lumea liberă este un organism viguros care are **tot ce-i trebue să-şi** resoarbă propriile ei mici abcese de anomalie, nefiresc şi nedreptate, în raport cu **lumea Răsăritului care este un urias care abia mai respiră din cauza malformaţiilor lui fiziologice.**

Nimic nu funcţionează în lumea Răsăritului normal, în afară de armată.

Sunt câteva lucruri care **nu merg ca lumea în lumea liberă. Dar vigoarea lumii libere este imensă şi** învinge progresiv toate anormalităţile şi va învinge **toate inechităţile. Aceasta trebue strigat în toate cele** patru puncte cardinale, cu toată puterea.

Aceasta înseamnă pentru Occident a aborda calea politică cu toată vigoarea ca şi calea militară. □

Triumful libertăţii

Eugen POPESCU

Cu ocazia discursului Preşedintelui Reagan privind starea naţiunii americane, ţinut în luna Februarie 1985 la Washington în faţa Congresului american, am reţinut unele părţi ale discursului său, din care rezultă un progres important al economiei **americane, respectiv al** bunei stări a naţiunii americane, cu tendinţe de creştere, în continuare.

Miracolul acestui progres trebue explicat prin **încrederea pe care economia americană o are în** Preşedintele Reagan, precum şi **încrederea** pe care deţinătorii străini de capitaluri o au în Preşedintele Regan, datorită căreia au investit sume mari în industria americană, ca şi **orice fel de achiziţii imobiliare**, sau afaceri comerciale.

Somajul a scăzut, preţurile au rămas stabile, **cu creşteri neînsemnate, iar** valoarea dolarului american faţă de devizele străine are în continuare un curs ascendent. Inflaţia este o problemă de studiu, dar nu de îngrijorare.

La rândul său, Preşedintele Reagan a afirmat, cu ocazia raportului despre starea naţiunii americane, că succesele din economia americană le consideră ca un triumf al libertăţii, adică al sistemului economic american bazat pe libertate. Nu se putea formula mai simplu şi mai adevărat, decât ceea ce a declarat Preşedintele Reagan.

Libertate în economie, iată secretul progresului. Formulele de economie planificată, economie dirijată, economie socialistă, de **stat**, intervenţionism de **stat**, economie controlată, au fost încercate şi urmărite în executarea lor şi s'au dovedit a nu fi cele mai potrivite.

Economiştii clasici, Adam Smith şi Ricardo, care au propovăduit liberalismul economic, ar avea azi bucuria să audă declaraţiile Preşedintelui celei mai bogate şi mai prospere ţări din lume, U.S.A., că salturile economiei americane se datoresc libertăţii pe care guvernul american o asigură bunului mers al întreprinderilor americane.

In România nu este posibilă, azi, o astfel de situaţie prosperă pentrucă **acolo, dela proiectare, până** la darea în funcţiune a unei noi unităţi economice şi în continuare în producţie, nu se mişcă nimic fără voia partidului, hăţurile sunt ţinute de aparatul de partid, care nu s'a dovedit până acum a fi capabil şi bun conducător în treburile economice şi chiar dacă ar **fi, pe ici pe colo, prin absurd**, dar nu este lăsat de doctrină, de sistem, să facă ce este bine, ci numai ce se ordonă de sus.

Este surprinzător că Români din refugiu întocmesc planuri de redresare economică a României de azi sub conducere comunistă, deşi este cunoscut că orice propunere conţinând o deviere dela doctrina marxistă şi dela liniile trasate, prin congresele periodice de partid, sau prin indicaţiile conducătorilor, nu este acceptată şi nu se poate aplica.

Planuri de redresare **economică, da, dar întocmite** pentru o Românie în stare de libertate, care va trebui să revină la proprietatea particulară în economie şi la restaurarea unei pieţi libere, care să se conducă după legile fireşti ale unei economii libere, pentru a asigura prosperitatea naţiunii. In acest fel vom putea spune şi noi, cândva, că prosperitatea economiei româneşti este un triumf al libertăţii.

Fără libertate nu se poate concepe progres.

Fără concurenţă, deci fără piaţă liberă, marfa va fi scumpă, în dezavantajul consumatorilor, care vor cheltui mai mult şi vor avea bunuri mai puţine.

Fără interesul întreprinzătorului, dispare stimulentul în economie şi viaţa bate pasul pe loc.

Oameni politici care vor ţine seamă de aceste legi simple şi le vor încuraja, vor aduce bunăstarea în casele oamenilor şi vor binemerita dela naţiune. □

Chermeză la Zidul Berlinului

Urmare din pag.5

mâna, sau îşi arată mâna. Diplomaţii, trăind din subtilitatea înşelătoriei permanente, se învârtesc în jurul Zidului făcându-se că nu-l observă; deşi măsoară REALIZAREA.

Ruşii au pretenţii, Englejii au decepţii, Americanii au intenţii... Chinejii se trezesc... omenirea se schimbă.

JUMATATE DIN OMENIRE s'a născut după cel de-al 2-lea Război Mondial, şi pentru ei războiul - ori cum ar fi fost el - este TRECUT, **este** FOST eveniment.

PREZENTUL **pentru ei nu este "ziua victoriei", ci** "deceniile păcii", este Zidul Berlinului, este o Europă înghesuită la margine de Atlantic, este energia armelor şi lipsa de energie a înţelegerii.

Zidul Berlinului în aceste **zile se îngroaşă dublându-se, divizând o fostă capitală, o fostă naţiune, o fostă** omenire, parcă ar fi un fitil de APOCALIPS. Zidul Berlinului e în această **primăvară, un tăvălug ce în** şerpuirea lui, striveşte case şi biserici vrând să domine adevărul şi creştinătatea. Zidul Berlinului e tot aşa de ruşinos ca şi bombardarea celor fără de apărare, ca şi lagărele de exterminare de ieri şi de azi, ca şi zonele de dominaţie ce răpesc libertatea, ca şi oprimarea micilor naţiuni prin pacea **necondiţionată, ca şi bolile** sărăciei şi ignoranţei la sfârşit de mileniu, ca şi foametea.

Acum, când unii se pregătesc de chermeză, este momentul să ne întrebăm noi cei de o parte şi alta a Zidului, jumătatea dinaintea războiului şi jumătatea de după război, dar TOTI având deasupra capetelor noastre sabia nucleară: DE CE??? PANA CAND??? CUM???

Corneliu FLOREA

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

RELIGIA ROMÂNILOR

Horia STAMATU

In mentalitatea europeană sud-răsăriteană, mai până acum, se manifesta un spirit "anagogic", în sensul că pentru această mentalitate, toate "realitățile" au un suport sacru, pe care îl actualizăm **neîncetat, nu doar în liturghie și sărbători,** ci în tot traiul de toate zilele.

De aceea oricând și oriunde omul este după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, care este suportul sacru, etern, al chipului trecător. In schimb credința este după chipul și asemănarea omului. Așa înțelegeau Românii când spuneau "legea noastră", ceea ce era egal cu creștin și român. Intrucât credința este după chipul și asemănarea omului, există și în sânul creștinismului mai multe feluri de exprimare a credinței, ceea ce nu este egal cu mai multe credințe deoarece credința este aceeași.

O primă împărțire a lumii creștine de baștină, deci din Europa, ar fi între creștinii din Nord și creștinii din Sud, deosebire făcută acum exact cinci sute de ani. Iar cei din Sud, s'au împărțit cam de-o mie de ani între Sud-Est și Sud-Vest. Noi suntem în Sud-Est. O deosebire capitală între cele două creștinisme de Sud constă în faptul că aceia dela Vest au dat "protestantismul", pe când cei din Est n'au avut niciun fel de protestantism. Poate afară de Bulgarii, suprapuși,**iconoclasti-bogomili** . Toți creștinii au același Dumnezeu, dar pentru mărirea acestui Dumnezeu se împart în "cúlturi" și "cultúri" creștine, diferite. Si toate popoarele cu culturile lor au un "creștinism" al lor. Primul care a vorbit de un creștinism propriu al Românilor a fost Iorga. După aceea alți gânditori, mai tineri ca el, l-au justificat. Așa că după un istoric a venit să gândească aceste lucruri un metafizician, Nae Ionescu, a venit și un filosof al culturii, Lucian Blaga, amândoi contemporani cu cel mai important teolog ortodox azi în viață, Dumitru Stăniloae. E greu de înțeles, sau mai bine zis imposibil, cum de zeci de ani sunt oameni care o țin tot una, și se încrâncenează să denigreze gânditori ca Nae Ionescu sau Blaga, până la penibile insulte și luări peste picior care nu le fac deloc cinste. De ce aceste periodice ponegriri, dincolo de orice filosofie, teologie, istorie sau pur și simplu civism intelectual?

Care ar fi păcatele gânditorilor români? Din cât s'a arătat, s'ar putea spune pe scurt: nu au pledat pentru romanitatea romană explicită istoric a creștinismului românesc, ci au arătat originalitatea acestui creștinism, și în consecință independența lui, pe care o poate constata **oricine-a avut timp să adâncească istoria** Românilor, și știe că istoria nu se gândește "ce am fi vrut să fie", ci aceea ce a fost. Pentrucă altfel explicăm istoria de ieri prin ceea ce facem sau am vrea azi, punând istoria în sèrviciul unei voințe active. In acest caz, de ce mai ne opunem marxismului?

Dacă în prima parte a Evului Mediu, Românii au fost chinuiți, am spune "canoniți", fiind vorba de canonicitate, de niște invazori nomazi, turcomani, Bulgarii, în cea de-a doua parte a Evului Mediu românesc, mai lung decât al Europenilor din Vest, între bătălia dela Posada, 1330, și asasinarea lui Mihai Viteazul, 1601, Tările Românești au fost cele mai independente țări din Europa, în primul rând pentrucă nu au fost conduse de niciun Imperiu creștin. Aceasta a fost perioada de independență a Românilor față de Imperiile creștine și de luptă continuă împotriva Imperiului altor tur**comani, după Bulgari și Maghiari, Turcii.** Românii au cel mai original capitol de istorie din Europa acelui timp; au fost niște mici țări cu exemplară independență. Dependența la care s'a ajuns nu a fost decât o plată pentru a nu fi invadați, birul, contra căruia s'a răsculat **Mihai Viteazul și nu l-a ajutat nimeni.** In orice caz "ocupație" turcească n'a existat în Principate, ca în tot **Balcanul** și după asasinarea lui Mihai Viteazul în "occidentala" Ungarie. Chiar și Românii din Balcani au avut un regim de libertate, spre deosebire de Grecii sub ocupație. Așa că la Români creștinismul s'a desvoltat altfel decât sub "ascultare".

Din nașterea lor, Românii au fost ecumenici, mai întâi pentrucă unitatea lor de popor și limbă le-a fost făcută prin creștinism. Așa că au avut limbajul religios fundamental roman, iar cultul lor și cultura religioasă cu atâtea tradiții, au rămas în spiritul creștinătății sudice de Est, cu o majoră contribuție creativă originală. Popor de sinteză și ecumenic, Românilor nu trebue să li-se dea "lecții" ecumenice, indiferent de unde ar veni. Pentrucă ecumenismul este în ei, în firea lor, dar azi e asuprit de niște forțe profane, angajate într'un război radical împotriva oricărei sacralități. Ele se opun la tot ce este intuit sau revelat, ca rânduire providențială în lume, printr'o revoluție a cărei analogie nu o găsim decât în procesul "disocierii atomului", în revoluție fiind vorba de o "disociere a istoriei."

In jurul anilor 1930, a fost în România o discuție, pe când țara nu era ocupată de cele mai mari forțe atee din lume ca în 1948, între catolici și uniți pe de-o parte, și ortodocși pe de altă parte. Discuția s'a dus la un înalt nivel academic, nu cu înjurături ca "execrabil", sau bătăi de joc împotriva lui Nae Ionescu ori Blaga și împotriva teologilor români din România Mare, ortodocși.

Pe urmele lui Iorga, gânditorii filosofici **și teologii, s'au străduit atunci să arate că** Românii nu au în firea lor catolicismul, așa cum s'a desvoltat el, și la ei primează **credința crestină, nu confesia. Din motive și structurale și istorice, neamul nostru și-a găsit pentru credința lui creștină o expresie a lui, într'o cultură proprie.**

Ce se întâmplă azi? Un lucru cât se poate de trist. Si anume se caută să se arate că disoluția bisericii în România de azi, ar fi doar consecința "ortodoxiei" și a unor **teorii "folclorist-romantico-fanteziste",** care ar pretinde că ar fi vorba de o religie "națională", și bine înțeles, gânditorii și teologii României Mari care-au făcut aceste teorii ar fi fost...împotriva Romei creștine, cum sunt puși să fie azi vlădicii și teologii din țară, sub constrângerea forțelor profane care ocupă țara. Acest răufăcător sofism este inacceptabil.

La origina acestor rele, ar fi slavizarea bisericii, după ce populația din Dacia fusese creștinată în limba romană. S'a petrecut, e adevărat, o intervenție imperialistă, a Bulgarilor, cum arată și Xenopol. Mai întâi că aceste rele de acum **o miecincisute de ani nu mai au nimic de-**a face cu gândirea filosofilor și teologilor din România Mare, iar în al doilea rând, rămâne deschisă întrebarea dacă blocarea bulgaro-slavă ne-a ținut spiritualitatea pe loc, dacă paleoslava impusă cu forța de niște turcomani slavizați ne-a ținut poporul în întuneric. Dacă citim bine istoria, vedem că pe Români i-a împiedicat altceva decât "paleo-slavismul bulgăresc" să ajungă cu cultura lor la desvoltarea din Franța, Italia, Spania, țări în care civilizația romană întrase cu mult mai adânc ca în Dacia, **și în care viața citadină** n'a suferit soluția de continuitate din Dacia. Parțial la fel și cu Germania și Anglia, care n'au avut de luptat cu ce s'a luptat în Dacia. Dar "biserica" nu face tot în istoria culturii. Dante a creat limba italiană poetică fără să întrebe biserica, într'un timp în care în Dacia, Românii se luptau cu alți turcomani nomazi, Maghiarii. **Românii erau într'o condiție** precară și nu puteau crea așezări urbane, ca în toată România Vestică. Fără urbanitate, noi nu am avut centre de iradiere cristalizate care să ducă la o ierarhie sistematic organizată. Nu creștinismul Românilor s'a spus că ar fi "național", ci naționale au fost condițiile istorice specifice, care ne-au obligat și ele să ne desvoltăm într'un fel specific. Acest **specific a fost o viață de secole cu mai mult** război și năvăliri, decât pace constructivă. Românii n'au ajuns însă, bulgărește, iconoclasto-bogomili.

Ar fi bine să discutăm ca lumea și în exil. Ceea ce nu putem face decât pe urmele celor care au gândit la noi serios, în istorie, în filosofie, în toată tânăra noastră cultură scrisă. Așa că din capul locului trebue să spunem că problema religiei Românilor însăși are cu totul alte măsuri, decât confesionaliste și disciplinariste.

Orice discuție cu "dacă ar fi fost altfel" este absurdă, pentrucă istoria este cum a fost, nu cum am fi dorit să fie, iar noi trebue să înțelegem ce a fost cu Românii în istoria lor. De aceea o luăm dela cât mai "început" posibil, și anume plecăm dela termenul "păgân". Care nu a fost discutat niciodată decât în imediatul filologic.

După cum știm, **"păgân"** vine dela "paganus," care însemna la început, țăran, și venea dela "pagus", sat, iar acesta dela "pangere", a cultiva. Deci cel din sat, care cultiva pământul, era "paganus", sătean. De ce a rămas acest termen în sensul de ne-creștin, și când l-am adoptat noi: în timpul epocii romane, sau după ce-au plecat Romanii din Dacia? **Credem că aceasta este o întrebare cheie, în** problema creștinismului nostru și dela noi.

In celelalte limbi romane "paganus" a rămas cu sensul nostru de păgân, dar din el s'au disociat unul sau doi termeni, ca la Francezi: "paien", păgân, "pays" țară, "paysan" țăran. Din "păgân" roman se **trage numele "țară" în toate limbile romanice, afară de română, pays, pais, paese. Inseamnă că în lumea României Occidentale, primii păgâni au fost țăranii, mai conservatori ca orășenii, "progresați" cu creștinismul. După ce și țăranii au fost creștinați, a rămas păgân pentru necreștini, iar transformat a însemnat țară, pays. In lumea** romană creștinismul a plecat misionar, din niște centre civice, în primul rând din Roma, din cea Italică sau cea din Răsărit, Bizanțul. Acest centralism civic s'a repercutat la toate centrele civice, orașele, și pe urmă păgânii, adică țăranii au fost aduși la dreapta credință. După aceea, cei din afara zonelor de credință au rămas "păgânii" propriu ziși, ca țăranul de înainte de creștinare. In acest fel creștinismul a dat o clasă conducătoare spiritual, care s'a aliat cu clasa conducătoare politic, și s'a ajuns la dublul sistem aristocratic și bisericesc din Evul Mediu Vestului creștin.

In spațiul viitorilor Români, nu s'a petrecut așa ceva. Creștinismul a ajuns în Dacia prin predicatori, când exista închegat terminologic un creștinism roman. A-l numi pe acesta pur și simplu "catolic", la anul 400 ca la anul 1400, este o absurditate. Au venit în Dacia predicatori de limbă romană, dar aceștia nu erau organizatori de biserică, ci veneau cu evanghelizarea, care a prins temeinic la Daco-Romani. Așa că în terminologia lor au adus și pe **"păgân"** în sensul de necreștin. Termenul fusese fixat ca atare la creștinii Romani. In Dacia nu se **împământenise** cuvântul "paganus" pentru țărani. Oamenii nu își ziceau "țărani" pentru "cultivatori" ci pentru "oameni ai locului". Tară-țăran s'a format în analogie cu pagus-paganus. După ocolul făcut prin creștinarea celor de limbă romană, păgân a venit în Dacia cu sensul lui de azi.

Toate acestea nu au nimic de-a face cu catolicismul sau ortodoxismul de mai târziu. Cultura creștină românească s'a creat pe baza terminologiei fundamentale romane, în care intră și "păgân", și prin miraculosul creștin, aduse de misionarii care au evanghelizat pe Daco-Romani. "Teoria" și "canonicitatea" adică raționalismul și juridicismul civic pe urmele **Imperiului** roman, nu au avut vreun rol la Români, cum l-au avut în romanitatea Sud-Vestică. Aceste suprastructuri ale spiritualității neasimilate la începutul creștinismului în Dacia, nu puteau fi asimilate peste o mie de ani. La noi nu a fost ceva ca o "botezare" în masă, ca la Bulgaro-Slavi, **ca la Franci, ca la Maghiari, ca la Germani** sau Slavii din Est. Oamenii din Dacia au fost creștini mult înaintea acestora, creștini prin evanghelizare, nu prin trecerea sub o "autoritate". Așa ceva nu a **rămas în conștiința românească. De aceea** nici comunismul, tot cu o "autoritate centrală", nu a prins la Români ca la Ruși sau la creștinii vestici, unde oamenii "ies" din Biserică și "intră" în partid, cum ieșiseră din păgânism și intraseră în Biserică.

Creștinismul Românilor are caracteristicile lui, și prima este că nu s'a născut dintr'o "convertire" cu intrarea sub o "autoritate centrală", civică așa cum spuneam, din cetatea cetăților, ci prin asimilarea unui limbaj și a unui spirit evanghelic, **care s'au** potrivit foarte firesc Daco-Romanilor. Vestul European, ca și Estul Rușilor, s'au convertit, la o ascultare de o "autoritate centrală", adică la o Romă sau alta. A se face vinovată românitatea că s'a lipsit de cele două Rome ca de un adevărat păcat împotriva Sfântului Duh, este o evidentă exagerare. Gânditorii și teologii români nu au avut deloc "ambiția" ca Românii să aibă și ei "creștinismul lor specific", ci doar au ținut seamă de istoria Românilor, care a fost istoria lor, cum a dat Dumnezeu, nu a Francezilor, a Italienilor, a Spaniolilor sau a cine știe cui. Această istorie nici nu este amestecată în lupta dintre Biserici, sau dintre Biserici și puterile seculare; GRIJA în istoria Românilor fiind cu totul alta, și anume a supraviețuirii lor ca neam. Așa că nici nu au devenit niciodată adoratorii unui "cult", ci au fost pe urmele pre-Românilor adoratori ai lui Dumnezeu Christos, încă mult înaintea rupturilor dintre Est și Vest în care totuși nu s'a rupt unitatea liturghiei, aceeași și la Est și la Vest. Românii cu creștinismul lor s'au desvoltat pe urmele unei societăți fără orașe, pentrucă retragerea Românilor din Dacia fundamental aceasta a fost: dizolvarea orașelor, unde erau administrație, tribunale, garnizoane, comerț. De aceea creștinarea n'a adus spiritul ierarhic de clasă conducătoare a unei clase conduse, dela oraș la sat, ca în Vestul Europei. Românii nu au avut nici o cultură a ierarhiei nici una a clasei, ci în conștiința lor s'a ordonat o ierarhie "totalitar-supraistorică", nu una par**ticular-istorică". "Totalitatea"** era a lumii, în întregimea ei, mundană vizibilă și sacră invizibilă, ceea ce ar fi o fundamentală poziție "anagogică", pe când Vestul s'a desvoltat în ierarhia conducători-conduși într'un sens foarte "pedagogic".

Există o părere, cam pe dos, sau cum am zice "pe picior", și anume că istoria Românilor a fost cam amărîtă pentrucă nu a fost catolică românitatea. Chiar când cineva face socoteli în categorii pe care le crede politice, nu este scutit de cunoașterea istoriei. Am văzut că Maghiarii, cu religie occidentală, precumpăitor catolică, au avut țara făcută pașalâc, pe când Românii, ne-catolici, spre deosebire chiar de alți ortodocși balcanici, nu au fost binecuvântați cu un pașalâc în țările lor.

Deci două lucruri ar fi bine să iasă din discuție. Si anume mai întâi acuzarea adusă tradiției religioase din România, numită global "ortodoxă", care combinată cu ambiția unora de-a avea chiar o ortodoxie națională, ar fi dus la situația de azi a religiei în România. Această situație nu este nici ortodoxă, nici românească, ci imperialist comunistă. Deci și atribuirea unei ambiții "romantice" a unor "ignoranți" pentrucă nu ar fi știut ce este "adevărata credință creștină," de asemenea trebue să iasă din discuție nefiind decât insultă gratuită.

Plecând dela discutarea unei cărți importante, "Introducere la studiul literaturii vechi" de Alexe Popovici (1922), Nae Ionescu începe prin a confirma că "național" și "creștin" se suprapun la Români dar ei s'au născut creștini "fără activitatea precisă a unei ierarhii bisericești, constituite, **ci prin** lucrarea **stăruitoare, anonimă și individuală** a unor misionari desprinși materialmente de baza lor canonică, sau în orice caz nereprezentând-o în chip expres și eficace. ("Nae Ionescu, "Biserica Țăranilor", CUVANTUL, 8. XII, 1926). "Receptarea" creștinismului la Români nu a fost deci rezultatul unei acțiuni autoritare, centraliste, ci liberă și difuză, iar Românii, oameni după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, ca toți oamenii, și-au făcut după chipul lor credința în același Dumnezeu în care credeau și cei de sub cele două Rome. Așa că Românii au rămas "păgâni", în sensul de "țărani" cu o notă **a lor caracteristică: primatul lui Christos,** nu al unei instituții. Si pentrucă "păgân" le-a venit târziu, nu s'a mai disociat semantic, ci Românii au rămas cu ce avuseseră, "țară" și "țăran" **(ul).**

"Ortodoxia noastră țărănească", spune mai departe Nae Ionescu "nu e atât o **religie cu o biserică chezășuitoare** a credinței, cât mai ales un fel de cosmologie, în care elementele de dogmă strict ortodoxe se hipostaziază în relații

Continuare în pag.9

CARE "NEVINOVĂȚIE"?

Adrian B. COSMA

Desigur că a face pe Americani unilaterali vinovați de Yalta, este nedrept. Si formal **imposibil, pentrucă ei pot invoca** oricând o "bona fide", democratică, de care Sovietele, totalitare, au abuzat.

Intr'adevăr, Sovietele au abuzat, dar ce le-a dat forța să abuzeze? Ce a fost sub sindromul Teheran-Yalta-Potsdam? Spunem "**sindrom", pentrucă sub aceste** "ințelegeri", era ceva nesănătos, și anume: o "incredere" a Americanilor forțată, adică voită cu orice preț, în "corectitudinea" bolșevică. In aceasta își are rădăcinile forța de abuz a Sovietelor. Forțarea unei increderi, care nu trebuia să aibă loc fiind vorba de ISTORIA LUMII, și nimic mai puțin, era opera unei "intelighenții" a așa zișilor "liberali" din U.S.A. care aveau o enormă influență la palat, în "Casa Albă", prin **soția Președintelui de atunci, persoană plină de temperament**, focoasă activistă politică și jurnalistică, de mare influență. Nu poate fi **vorba în nici un fel de vreo** "nevinovăție" din motive de "naivitate" sau...lipsă de "informație", ci de o politică voită cu orice preț **de "încredere" față de** bolșevici.

Dar acțiune umană fără **greșeală, nu s'a văzut în** această lume. Numai că tot așa de umană este și voința **de-a repara erorile. Ceea ce** până azi însă, nu s'a văzut, exceptând doar ceva "semne" din ultimul timp.

După ocuparea țărilor din Est, și comunizarea lor **cu forța, fără să se izbească** nici măcar de vreo opoziție "diplomatică" din partea Occidentului, în Kremlin s'a ajuns la convingerea că se poate face orice.

In două cazuri s'a ivit câte o piedică, în acțiunea lui Marcos din Grecia, și in atacul chinez din Coreea, unde însă a fost evitată foarte **posibila** victorie totală, pentru a se împărți o țară în două, ca să nu se indispună frații democrați din Kremlin. Nu mult după aceea a venit o eroare capitală. Când Franța care domina situația în Indochina, dispunând de-o tânără forță armată de-o excepțională vigoare, guvernul din 1954-55 a trădat-o luând ca pretext așa zisul "dezastru" dela Dien-Bien-Fu, bătălie care nu avea nimic decisiv și nici catastrofal, cum a vrut să **propage o presă influențată** de toate forțele antieuropene.

Atunci Americanii au luat chestiunea Indochinei in mână, manevrând însă așa de mizerabil, încât s'a ajuns la un război care nici n'ar fi avut loc, dacă situația internă din Indochina nu ar fi fost perfect ignorată de noii responsabili. Războiul ar fi fost câștigat, dacă nu exista voința de a nu-l câștiga, ca să nu se supere Kremlinul. Acesta a fost susținut in America de o explozie a **presei nemaiîntâlnită nici** chiar intr'o țară mereu amenințată de isteria presei. Aceasta, cu tipar, radio, televiziune și cinematograf la dispoziție ca intr'un stat zis "totalitar", a organizat atunci cea mai mare **acțiune de dezarmare** morală a unei națiuni, din toată istoria acestui secol.

Toate acestea își aveau **originea în "politica de** încredere" din fostul război mondial. Era o falsă încredere, sintetică, dar dictatorial impusă cu cele mai democratice mijloace. In acest fel Sovietele se vedeau garantate cu nedrepturi extraordinare, în cazul oricărui abuz de putere. Si s'a ajuns pe baza "increderii" inoculată de o lume perversă, care nu știm la ce s'o fi închinând, la genocidul din Afganistan, concomitent cu cel din **Abisinia, nu la multă vreme după acela din Cambodgia.**

Terorismul, acum pe față mondial **organizat,** își are **originea tot în lipsa de** măsuri din partea Occidentului, după abuzurile care incep după Teheran-Yalta-Potsdam. Unde-a putut ajunge acest terorism, s'a văzut în 1981, cu încercarea de asasinare a Papei. Imediat s'a dat vina, ca la un ordin precis, pe "fascism", numai că **destăinuirile atentatorului,** duceau la anti-fascismul din...Bulgaria. Aproape concomitent cu această tentativă de atentat cu totul nouă, s'a încercat și asasinarea lui Regan. "Explicațiile" date atunci au fost niște povești de adormit in picioare. Iar chestiunea a fost închisă așa de "ermetic", încât nu **puteam avea nici o îndoială** asupra motivelor.

Toate nenorocirile de azi, adică în primul rând Afganistanul, Abisinia, terorismul ajuns aproape război civil generalizat, își **au originea în ceea ce-am** numit la inceput "sindromul Teheran-Yalta-Potsdam."

In tot "după războiul" din 1945 încoace, nu s'a dat pe față decât spiritul fals in care s'au făcut niște "**Ințelegeri", fără nici o** bază care să le dea caracterul de lege al unui tratat de pace. Ultima mizerie "ințelegătoare" a fost "Helsinki 1975", urmat de caricatura dela Madrid.

Noi Românii, unii dintre sacrificații acestei ingrozitoare mlaștini diplomatice întinsă între Teheran-Yalta-Potsdam, și Helsinki-Madrid, nu am fost pasibili nici de crimă de război, nici de crimă impotriva umanității. Procesul dela Nuremberg ne-a ignorat, pe bună dreptate. De aceea suntem îndreptățiți să spunem că istoria din 1945 până azi nu a fost deloc așa cum nu putea să fie, ci a fost datorită unei implacabile voințe comune, așa cum nu trebuia să fie. Toate puterile mai mari ca a noastră sunt răspunzătoare de mlaștina **politicii** internaționale de azi, după aproape o jumătate de secol de **răzvrătire** impotriva istoriei, pentruca bucată cu bucată, **omenirea** să fie scoasă din istorie. Si aruncată cu toată violența in post-istorie. □



PĂCATE

Privesc în oglinda păcatelor mele
și văd aburind
conștiința eului meu,
feștilă aprinsă sub stele,
curată ca ele,
ca fața curată a lui Dumnezeu.

De ce n'am aprins păcatelor rug,
de ce n'am avut puterea să fug
din preajma ispitei,
în codru sub frunza căzută să'ngrop
și carnea și pofta și miezul de vrere,
să rup dela gâtul viclenei Venere
șiragul de perle din scoica de viață,
de ce am trăit în păcat și în ceață?

Pe drept, mai apoi,
m'ai agățat de gratii biciuit de strigoi
și mi-ai dat din cumplita-ți dreaptă măsură
burete cu oțet drept cuminecătură.
O, Doamne, cât ai fost de bun
cu furul, cu nelegea, cu cel căpcăun,
că dela toți ai luat cele grele, pe toate,
de spânzură azi la tâmplele vieții
pe crengile de păcat încărcat
și nu se văd dela mine
decât, poate,
cele ce-au fost doar în vis săvârșite
sub cerul cu zilele zidite.

Radu BUDIȘTEANU

RELIGIA ROMÂNILOR

Urmare din pag. 8

concrete; deci, cu alte cuvinte, creștinismul a coborît la noi in realitățile imediate ale zilei, contribuind la crearea unui univers specific **românesc,** obiectivat așa de caracteristic în folclorul nostru" (N.I.idem). Peste multe zeci de ani, unul dintre excepționalii elevi ai lui Nae Ionescu, reia această concluzie: "Una dintre caracteristicile creștinismului țărănesc **la Români și la alții din Europa de Răsărit**, este prezența unor numeroase elemente religioase păgâne **arhaice,** uneori abia creștinate. Este vorba de o nouă creație religioasă, proprie Sud-Estului European, pe care o numim creștinism cosmic, pentrucă, pe de o parte, proecteazâ misterul christologic asupra naturii intregi, și pe de altă parte **neglijează elementele istorice ale** creștinismului, insistând asupra dimensiunii liturgice a existenței omului în lume". (Mircea Eliade, "De Zalmoxis à **Gengis-Khan"**, Paris 1970). Așa stând lucrurile, se explică, spune mai departe **Nae Ionescu,** "de ce ortodoxia noastră țărănească așa de vie și de susținută nu s'a completat in chip necesar cu o ierarhie bisericească, cum a fost de pildă cea rusă sau cea romano-catolică; precum și de ce slăbiciunea impinsă uneori până la **inexistența acestei ierarhii, nu a fost în** stare să primejduiască fermitatea religiozității noastre țărănești" (N.I.,ibid.).

Accentul profetic al acestor cuvinte este indiscutabil, iar prin rigurozitatea gândirii pe care o exprimă, ințelegem in adânc rostul desființării țărănimii de către revoluția imperialismului comunist: numai așa poate fi scos Dumnezeu din țara noastră în care s'a scris "Isus în țara mea", sau "Tara de peste veac" (N.Crainic), pentrucă numai așa Românii ajung la desnădejdea desființătoare. Cât privește aberațiile antipapiste ale funcționarilor nu sunt decât hârtie mâzgâlită, care nu reprezintă nimic. Cine citește aceste **efemeride?**

Dacă Roma creștină nu le-a organizat Românilor dreapta biserică universală, Românii nu au devenit in schimb nici **bulgaro-slavi, nici ruso-slavi, nici** maghiari, nici greci. De asemenea Românii nu au fost "împotriva" Romei, ci nu se potriveau cu ea, iar "origina latină" este pur și simplu pusă cu furca in această discuție.

Dar numai comuniștii au obiceiul să transforme pe "ce a fost" in ceea ce vor ei "să fi fost".Două zeci de secole ale istoriei creștine se apropie de sfârșit. Discuția **asupra** "diferențelor istorice" este azi tot așa de inactuală ca o nouă "cruciadă împotriva Albigezilor", și peste măsură de provincială. Creștinismul are azi un reprezentant excepțional într'un Papă, care după secole, scoate **Vaticanul** dintr'un lung somn politico-diplomatic.

Papa Ioan Paul al doilea, este un Papă revoluționar, care vine dintr'o lume profund nedreptățită și asuprită, așa cum e și a noastră, și încurcă toată diplomația occidentală și toate ipocriziile "**realpolitice" ale Estului încât s'a încercat chiar** asasinarea lui. Până la urmă are chiar și nemaiintâlnitul curaj să atace "catolicismul de stânga", să pună la punct trădarea cu "teologia liberării", care este urmașa "preoților muncitori" **dintre cele două războaie, și care "politic-diplomatic" nu au fost atunci niciodată** puși la punct. Dar în revoluția Papei de azi, nu este vorba de vreo "restabilire a ordinei", ci de mult mai mult, adică de o renaștere creștină. Ea vine când Europa creștinilor intră în prevederea lui Novalis, e drept poet "romantic", după Revoluția Franceză, la inceputul secolului trecut: "Europa va fi creștină mai departe, deci și in mileniul viitor, sau nu va mai fi deloc, devenind cum vedem azi că a devenit în parte, o colonie a Eurasiei. De aceea "creștinismul" este azi mai actual decât orice "confesionalism", și el se bazează pe "universalitatea in Christos". Tot creștinismul este universal, și dacă nu ar fi așa, Papa nu ar spune în fiecare an la Paști, in toate limbile creștinilor, "Christos a înviat". De aceea este rău venită batjocorirea unora de către alții, sub specia "confesionalismului". Românii, de când sunt ei, nu s'au închinat "ortodoxiei", dintr'o parte sau alta, ci s'au închinat lui Dumnezeu.

Noi Românii putem reveni la spiritul ecumenic nativ al poporului nostru. Intorși la noi înșine, fără să ni-se dea lecții, **găsim toate argumentele în istoria noastră,** care ne invață că Românii vor fi creștini și mai departe, sau vor fi transformați total in mediu de cultură al virusului desagregării umanității. Problema nu este de "confesie", ci de "libertate", de libertatea de a fi creștin, așa cum a fost până în 1948. La Români găsim unele dintre ultimele manifestări culturale "anagogice" din lumea creștină. La **mijlocul secolului trecut, când a fost o** foarte vie mișcare de artă populară în Transilvania, iartă-ni-se "folclorismul", unul dintre acei pictori, "naivi" cum se **zice azi,** cu o clipă înainte de moarte a **spus: "acum, iacă mă duc și eu în rai". Cuvinte pe care le-a spus Jakob Böhme.**

Iar în secolul XX, în România a fost o mișcare de renaștere creștină (nu bisericească), unică în Europa. Unul dintre martirii aleși din această renaștere, a **fost gânditorul creștin ortodox Mircea** Vulcănescu. El a pus bazele unei metafizici, numite de el "prolegomena la orice metafizică viitoare", care era comentarea filosofică aprofundată a poemului **liturgic bizantin, "Acatistul Maicii Domnului".** Este interesant de știut că acest imn așa de viu în tradiția noastră, a fost scris după ce Crucea lui Christos a fost luată dela păgâni, în secolul VIII, de Bizantini. A fost prima cruciadă și singura victorioasă, pentrucă a fost consecventă cu scopul ei, adică infrângerea **Islamului năvălitor. Această victorie a făcut ca abia peste șapte sute de ani,** Centrul creștinismului de Răsărit să cadă cu Sfânta Sofia, în mâinile "păgânilor". In același timp acest poem a deschis drumul "mariologiei", cum numesc catolicii **cultul Maicii Domnului. Ca gânditor român ecumenic, Mircea Vulcănescu a** fost unul care în anii '20 a adus in România exemple de creștinism catolic adânc, punând în discuție diverși autori, sau chiar **traducând,** cum a făcut cu Charles Péguy, cel mai profund poet **religios european din acest secol. Cu acest** prilej Vulcănescu face o prețioasă **observație, "ecumenică" și "țărănească": "Peguy e ortodox între catolici...** (poate mai mult decât în sens figurat). Péguy era de origine **țăran.** (1).

Ceea ce se scrie azi în România sub pretextul "ortodoxiei românești", nu este nici ortodoxie, nici românească. Un regim ateu decide ce să se scrie. De aceea punerea gânditorilor și teologilor din ROMANIA MARE în același talger al balanței cu aceștia, este un grav sofism. Adică se "demonstrează" că gânditorii din România Mare au fost falși, prin ceea ce se face azi în România nici Mare, nici **liberă. Ne credem îndreptățiți să spunem că "românește" și "creștinește"** este necesar să se iasă din acest sofism, și **să se renunțe la o agresivitate care nici** ROMEI, nici ROMANILOR, nu le folosește la nimic și chiar le face rău. Perspectivele noastre nu se opresc la niciun oraș din această lume, ci ele ne sunt deschise de IERUSALIMUL CERESC. De aceea comuniem cu toți cei care cred în Dumnezeu. Il preamăresc și se roagă Lui, indiferent din ce confesiune ar fi, și fără niciun fel de "**rezervă mentală".** □

1) Mircea Vulcănescu, în "Gânduri, fapte", IDEEA CRESTINA, nr. 2, Iunie 1926.

Horia STAMATU

SALON LITERAR

NEGRU ŞI ALB

—Dumitru STĂNCESCU—

De nu se mai ştie de câtă vreme, ani, revista "Luceafărul" dela Bucureşti, publică în fiecare săptămână un foileton cu urmare, intitulat "Pseudo-cultură pe unde scurte". E ceva literalmente scris cu picioarele, o plachie indigestă şi luptând s'o citeşti, ai impresia tipică de coşmar, că nu te poţi urni din loc. Nu se înţelege absolut nimic. Cine l-o fi scriind îi trage neîncetat cu "diversiunea", "diversioniştii", **cu deosebire** "grupul diversionist dela Free Europe". Zicem şi noi ca Marin Sorescu undeva în culegerea lui "La Lilieci": **"ce spui Franţ?"! Cine Dumnezeu** să înţeleagă aşa ceva: "Un interviu al lui Vlad Georgescu (din 6 Ian. 1985) făcea elogiul şcolii dogmatice în care-a crescut" iar în paranteză nesăratul ziarist adaugă: "se vede unde-a ajuns".

Care şcoală dogmatică, nene? Si cum poate să facă "interviul" elogiul şcolii dogmatice. Mai întâi un "interviu" nu poate să facă nimic, n'are mâini, n'are picioane, n'are gură. Cine poate urmări acest fel de-a vorbi în dodii?

Alt citat: "In dogmatism, zicea mai deunăzi Virgil Ierunca, condiţiile de formare intelectuală erau cu totul altele, mult mai bune decât azi (2 Sept. 1983)."

De ce dogmatism e vorba? De cel materialist-**istoric-ştiinţific, de cel** catolic, de cel ortodox, musulman sau fundamentalist?

Deci ni-se vorbeşte de nişte "diversionişti", fără să aflăm dela ce "diversionează", pe deasupra şi "dogmatici", fără să aflăm de ce "dogme" e vorba şi care toţi la un loc ar alcătui "avangarda desesperată". **Iote, iote! "O rage, o desespoir" ("Le Cid").**

Toate aceste chestii pe care nu putem să le **descurcăm în nici un fel,** sunt semnate Artur Silvestri. Ne amintim o anecdotă de prin liceu. Un Englez îşi duce fiul la grădina zoologică. Acolo vede o girafă. Se uită, tace, iar se uită, tace, până când, **printre dinţi, fără să** scoată pipa din gură, îi spune fiului: "Imposibil, acest animal nu există".

Din ce în ce însă, aceste foiletoane ne întăresc convingerea că aici se petrece un straniu machiaverlâc. Secţia cu literatura dela "Securitate", a însărcinat probabil un grad cu totul inferior, să facă, abia camuflată, o intensă, îndelungă, răbdătoare publicitate scriitorilor din exil. Puse cap la cap, aceste foiletoane se constată că efectiv, sunt un foarte conştiincios pomelnic al tuturor scriitorilor din exilul nostru, cu sau fără unde scurte. In acest fel, cititorii "Luceafărului", din nefericire puţini, află de existenţa unei alte literaturi române contemporane. E de dorit deci, pentru informarea compatrioţilor, ca acest foileton să dureze cât mai mult. Deci: la mulţi ani, şi sănătate!

***

Dar în literatura dela Bucureşti, nu e chiar totul veselie. Amărăciunea e cu mult mai mare, şi roade adânc. După prozatorul Sorin Titel, aflăm că s'a stins, tot în puterea vârstei, poetul Grigore Hagiu. In "Luceafărul" găsim cu prilejul anunţării morţii lui, o mică jerbă de poezii, nobile, cu o foarte strânsă **contextură a discursului** liric, dar şi de o gravitate ce face simţită ca un aer de ghiaţă, apropierea Ingerului Morţii.

Pagina rezervată poetului abia plecat din lume, este singura din toată revista, în care nu putem găsi nici o inepţie. Dimpotrivă, toate aceste participări emană un suflu de umanitate pe care-o credeam dacă nu pierdută în adânc, cel puţin necomunicabilă la suprafaţă din atâtea motive ştiute. Prin cine să apară umanitatea în public decât mai întâi prin scriitori? In **orice caz interesant este că printre numele participanţilor la doliu, afară de al lui Fănuş Neagu, care e cum e, nu găsim nume ale "ajunşilor", cum am spune, de azi. Ceea ce arată că în afară de "consacralitate" sunt rezerve foarte vii de "umanitate". Si ceea ce probabil cam lipseşte la "consacralitatea" zilei, găsim aici într'o manifestare de "prietenie". Acesta este unul dintre sentimentele cele mai prigonite azi.**

Dar ce sunt scriitorii? **Sunt în primul rând transmiţători de "idei" sau de** "sentimente", simţiri pe româneşte.

Să stăm bine, să stăm cu **dreptate. Ce "idei" se pot** transmite în cadrul unui sistem ideologic care **acoperă persoanele ca masca de fier pe legendarul** personagiu, nici azi ştiut cine era. Idei de "critică literară"? Vai de capul lor. Nici în condiţii normale acestea nu sunt bune de nimic, iar dacă nu acoperă total autorii ca "masca de fier", îi supune la nişte transformări chirurgicale care nu mai lasă nimic din ei. Cu atât mai rău critica pe bază ideologică, şi care în principiu este obligatorie, încă de mai înainte de-a se scobi un metropolitan în Bucureşti. Este evident însă că azi fuge toată lumea de critica ideologică, toţi care încotro apucă. Ceva numit grosso modo "critică literară", ţine azi loc de eseistică, dacă nu chiar şi de filosofie.

Totul dă faliment în R.S.R., iar ideologia este un munte de dărâmături. In **economie a dus la frig, în**tuneric şi foamete, în politică la cea mai feroce izolare de popor a guvernului, deşi se zice că e un guvern de masse, în cultură s'a ajuns la nimicirea şcolii de toate gradele, la dizolvarea ştiinţei şi a cercetării ştiinţifice în toate domeniile, iar în sectorul literaturii la un fel de înmormântare, lentă şi indirectă a sistemului, care constrânge oamenii să descrie totul în negru.

Literatura din R.S.R. este cea mai neagră din lume, mai neagră chiar decât a sucursalelor realismului socialist din Occidentul cu Premiul Nobel la nevoie, iar patriotismul din bojoci, şi idolatria organizată de securitate, răguşesc tot mai mult, "masele" se mişcă **tot parcă mai în somn.** Dar în acest amar de ani s'a ajuns totuşi la o evidenţă: scriitorii, chiar când unii se întrec în servilitate, sunt o permanentă "opoziţie", nu simplu "diversionism" sau "dizidenţă".

Nerecunoscută, fără nici un drept, această opoziţie **este ca un fel de caracatiţă benefică, bine intenţionată, la care autorităţile îi muşcă braţele cu disperare, dar acestea cresc mereu la loc. S'a ajuns vrând nevrând la concluzia că ori se desfiinţează toată literatura, ori se** refuză a vedea în scriitori vreo opoziţie, ca şi în seriile de tineret tot mai nemulţumit.

Scriitorii nu au cum să provoace o răzvrătire generală împotriva unei stări generale de fapt, la a cărei "construcţie" a fost consacrată toată "munca politică", de 40 de ani încoace. "Muncitorii politici" transpiră sânge căsnindu-se să ţină piept **Domnilor Scriitori. Dar nici** ei nu se lasă, şi îndrăznesc să afirme sentimente, cum ar fi cel al prieteniei, amintit mai sus. Să sperăm că acest curaj se va face tot mai vizibil într'o literatură tot mai dezlegată de ororile unor realităţi, "construite" timp de 40 de ani.

A venit timpul ca scriitorii să se angajeze la altceva decât râpciugă "patriotică" sau Preşedenţial-partinică, şi să treacă la o primenire a **sufletelor prin transmiterea unor sentimente** reale, sincere. Poeţi şi mai ales multe poete, arată din când în când cu evidenţă, necesitatea lor interioară de a se angaja în acest fel.

Credem că la o atentă şi răbdătoare cercetare, s'ar găsi multe cazuri de asemenea "salturi" neîngăduite "conştiinţei socialiste" pusă în slujba necondiţionată a "construcţiei socialiste", pentru a se împlini într'un semestru planul cincinal, şi pentru a se apropia cu cel puţin o mie de ani de comunism.

Impărţită între o literatură de ocupaţie şi una de opoziţie, literatura din R.S.R. are o viaţă proprie, care la o interpretare neconformistă, oferă multe surprize. De aceea Domnilor Scriitori, li-se publică de fapt din ce în **ce mai puţine cărţi, întâi** din lipsă de hârtie, iar în cincinalele ce vor veni şi din lipsă de energie, ca să nu mai vorbim de o primejdioasă relaxare a disciplinei, care de fapt se topeşte văzând cu ochii.

Dintre dărâmăturile "construcţiei" pe bază de vid, se aud din ce în ce mai mult, câte un suspin, câte un strigăt de durere, sau chiar de alarmă. Restul, cu masele, cum scria cineva nu de mult, ca ultimă **ipostază a defensivei, se** face un fel de plantă, un fel de "n'a vede, n'aude", tot mai spre greul pământului şi mai departe de uşurelul vântului. Dar ca un ultim fir care ne mai ţine să nu cădem total din istorie, a rămas nădejdea. Suntem **convinşi că Românii nu o** pierd, şi poeţii care mai descoperă câte un petec de cer sunt exponenţii acestei nădejdi. □

Intelectualitatea

—Traian FAGURE—

Marea majoritate a intelectualităţii a suferit supliciile sistemului comunist chiar dela ancorarea sa în ţara noastră.

Insă, aşa după cum spunea I.L. Caragiale în piesa sa "O NOAPTE FURTUNOASA": "lac să fie că broaşte sunt destule"; tot aşa şi în materie politică "lichelelor" li s'a ivit ocazia, să sară în lacul comunist.

Si au sărit, fără să aştepte vreo invitaţie. S'au asociat cu lumea interlopă formată din avortonii sociali şi-au dat năvală în noul sistem politic impus nouă de Moscova. Din această mizerabilă împletitură a luat naştere elitocraţia comunistă, care dăinuieşte în ţară şi **astăzi;** deoarece s'a transmis din tată'n fiu. Timorată de opresiunile sălbatice ale sistemului comunist, o altă parte, apreciabilă, a intelectualităţii, obsedată şi de dictonul latin "Prudentia est mater sapientiae", s'a ataşat frontului format în sensul arătat mai sus. Nimeni din rândul acestora nu s'a gândit măcar o singură clipă ce însemnează conducere comunistă.

S'au înjugat la carul comunist şi trag şi astăzi pe brazda sângeroasă a comunismului, răsplătiţi fiind doar cu posibilitatea de a aplauda lozincile debitate de dictator şi de un trai bun, lipsit de griji. Acest strat subţire de parveniţi politici n'au răgaz măcar o singură clipă, să se gândească, sau să privească la întregul popor, care trăieşte în cea mai neagră mizerie. Acestora le adresez doar următoarele versuri din poezia "Noi vrem pământ" de Gheorghe Coşbuc: "Cei ce poartă jugul şi a-l mai purta vor, să-l poarte că-i spre ruşinea lor." Nu pot înţelege de ce aceşti rătăciţi, nu şi-au dat şi nici nu-şi dau seama, că au apucat pe un drum, care nu mai are întoarcere. Doar doctrina comunistă precizează: partidul comunist fiind format din muncitori, nu poate fi condus decât tot de muncitori. Iar imperativul stalinist ordonă: în pedepsele pe care le veţi aplica, să nu vă conduceţi după sentimentalismul burghez. Lucru ce s'a petrecut cu prisosinţă în Rusia şi se aplică şi la noi şi astăzi, în mod exacerbat. Ei au nevoie de intelectuali numai în timpul şi în măsura în care se pot servi de ei.

După aceea îi dau peste bord fără nici un fel de ezitare. Iată câteva exemple: doctor Petru Groza, la una din agapele comuniste, a fost apostrofat de Gheorghe Gheorghiu Dej, care trecuse în stare de ebrietate, cu următoarele cuvinte: "Tu cât ai să mai stai în rândurile noastre, măi chiaburule?" şi l-a luat la bătaie. A fost necesară intervenţia celorlalţi spre a-l salva din mâinile lui. Lucreţiu Pătrăşcanu, fost ministru, cel mai pregătit intelectual din rândurile lor încă din ilegalitate, a fost ucis, după ce le-a servit toate intersele. Fostul ministru de externe Corneliu Mănescu, care le-a făcut tot jocul peste hotare, a fost îndepărtat, dat afară din partid şi trimis la munca de jos la un I.A.S. (Intreprindere Agricolă de Stat), unde a fost ucis. Cauza morţii? A fost călcat de un tractor. Virgil Trofin, fost ministru, a fost dat afară din partid şi ucis. Iliescu Constantin, fost ministru, a fost ucis, etc, etc. S'au agăţat nu numai **de cei vii, dar şi de cei morţi. Nicolae** Bălcescu, după ce i s'a scos în evidenţă acţiunea sa revoluţionară, a fost acceptat în partid "post mortem." Dar, după ce şi-au dat seama că Nicolae Bălcescu a luptat nu pentru pauperizarea ţăranilor, ci pentru scoaterea lor din iobăgie şi **împroprietărire; l-au considerat că n'a** mers pe linie comunistă şi l-au dat afară din partid "tot post mortem". Din elitocraţia comunistă, am să mă opresc la prototipul lichelelor, Adrian Păunescu, care raportând "cucoanei" şi "domnului", că îi este imposibil să mai găsească în dicţionar superlative de laudă la adresa lor, a căzut în dizgraţie şi a fost dat afară din CC. Acum, probabil că nu-i **mai rămâne altceva de făcut, decât să** caute şi să găsească un accident de automobil, sau...poate chiar de tractor.

Cei mai mari savanţi pe care i-a dat Oltenia, dar cu care "oltenii" nu se pot-din păcate-mândri sunt doi: Petrache Lupu, care susţinea, că l-a văzut pe "MOSU" (adică pe Dumnezeu), dar fiind sâsâit, nu putea spune "Moşu" ci "MOSU" şi pe Nicoale Ceauşescu zis "Bâlbâilă", care fără să ne spună, ştim noi, că l-a văzut pe "dracu", deoarece toate măsurile pe care le ia şi le aplică, sunt de ordin drăcesc. Influenţat de ideea dementă a lui Nero, a procedat şi procedează la dărâmarea barbară a Bucureştiului, motivat de faptul, că vrea să-l modernizeze. Se ştie că împăratul roman Nero (Lucius Domitius Ahenobarbus Nero), care a domnit între anii 54-68 e.n., era foarte crud şi ambiţios. A provocat uciderea fratelui său vitreg, Britanicus, spre a împiedica pretendenţa acestuia la titlul de Cezar şi pe a mamei sale Agripina, care urmărea, să aibă un rol însemnat în conducerea statului. In anul 64 e.n. acuzat de a fi fost autorul in**cendierii Romei, a dat vina pe primii** creştini, începând persecuţiile exacerbate împotriva lor. Răscoala legiunilor din provincie a pus capăt domniei lui, care s'a sinucis. Dacă dictatorul României, s'ar lăsa convins şi de ultimul act comis de Nero, l-ar comite şi el; şi poate fi sigur că nimeni din ţară nu l-ar jeli, nici chiar elitocraţia comunistă, formată din **vărsătura neamului, instrumentul său de** dictatură şi opresiune barbară. Intelectualii şi muncitorii din alte ţări libere, filoxeraţi de concepţia comunistă, pot fi siguri, că dacă întâmplarea ar face-ceea ce noi nu le dorim-ca sistemul comunist, să se înşurubeze şi în ţară la ei, deznodământul ar fi şi la ei tot atât de tragic ca în lagărul comunist barbar din răsărit. Noi, care suntem roşi de cruzimea acestui utopic sistem politico-economic, dăm "semnalul de alarmă" şi cine are ochi de văzut, să vadă; iar cei ce au urechi de auzit, să audă, că-i spre binele lor şi-al ţării lor. Noi cei de aici suntem muşcaţi de **năpârca comunistă. Am suferit în lagăre de muncă, de exterminare: Bicaz, Delta** Dunării, Canalul Dunăre-Marea Neagră, etc, precum şi acerbele **inchiziţii** din toate închisorile din ţară. Ne-am declarat dela bun-început adversari convinşi ai aberantului şi utopicului sistem politico-economic comunist. Intre barbaria răsăriteană şi civilizaţia apuseană, noi am ales şi ne-am înregimentat în frontul civilizaţiei, în care luptăm cu abnegaţie şi devotament. Din cauza tratatului dela **Yalta, Europa întreagă suferă şi este transformată într'un butoi cu pulbere, gata să** explodeze în orice moment. Avem convingerea că tratatul dela Yalta nu va mai putea constitui multă vreme nodul gordian dintre civilizaţie şi barbarie. Intr'un viitor apropiat, dacă el nu va putea fi dezlegat pe cale paşnică, va fi imperios necesar, ca cei competenţi să întrebuinţeze exemplul lui Alexandru Machedon pentru deznodarea lui; fapt ce va duce la înmormântarea anxietăţii mondiale, care nu duce la altceva decât la închistare sufletească şi dezumanizare. Ea va fi înlocuită cu o totală încredere între oameni şi popoare, lăsând drum deschis mersului înainte în ascensiunea progresului, ştiinţei, civilizaţiei şi umanizării. □

LA A NOUĂZECEA ANIVERSARE A POETULUI (9 MAI 1985)

Mit şi analogie în poezia lui Blaga

Prof.dr.Gheorghe RĂDULESCU

Creatoare a unei simbolistici mitice, poezia lui Lucian Blaga pare liniară, fără complicaţii de subtext. Un infinit **ascuns** într'un univers finit se cere descifrat pentru aflarea elementului intern, hermeneutic, în sfere spirituale cosmogonice.

Cuvântul simplu aşezat într'un context delimitat, acoperă un sens fantast cu trimiteri metafizice.

In lirica sa, mitul este o entitate abstractă cu amprente **antropologice** demonstrative, lăsând să se întrevadă un teozofism cu trăsături creştine accentuate. Mitul lui Lucian **Blaga se desprinde dintr'o mitologie panteist astrală**, creată în mediul şi atmosfera spaţial-temporală gnostică a veşniciei mioritice rurale.

"Eu cred că veşnicia s'a născut la sat" spune poetul.

Cerul şi **pământul sunt** generatoare şi creatoare de elemente supranaturale, imaginative şi enigmatice, divizate în forţe suverane ale binelui şi în exponente antitetice popular-demonice. **Dela** aceste coordonate, poetul ajunge la tabuuri simbolice, **izvorîte** dintr'o necesitate spiritual-organică şi psihologică, din credinţa de dominare a forţelor spirituale ce cuprind semnificaţii **metempsihozice** a perpetuării existenţei vitale:

"Dăinuie un suflet în adieri,
fără azi,
fără ieri.
Cu zvonuri surde prin arbori
Se ridică veacuri fierbinţi.
In somn sângele meu ca un val
se trage din mine
înapoi la părinţi."

(Somn)

In versul lui Lucian Blaga, **cuvântul sapă şi adânceşte** spiritualitatea. Poetul trăieşte intens descoperirea spirituală a lumii, el se miră şi se întreabă de **toate** tainele care i se arată sau se cer să-i fie cunoscute.

In concepţia sa, mitul este creaţia anonimă, spirituală iz**vorîtă** din mediul ambiant, dintr'o necesitate de cunoaştere, de explicare a universului, privind **fenomenele**, obiectele, procesele naturale şi psihologice sugestive, în aşa **fel încât** proporţionate şi metamorfozate după natura şi **valoarea lor, se ajunge la anumite semne şi simboluri, transmise şi modificate pe parcurs, dela înţelegerea profană** la explicarea psihico-ştiinţifică de astăzi.

Aşa cum sesizează autorul "trilogiei culturii", mitul nu a putut fi înlăturat de **cercetătorul** şi poetul modern, ci dimpotrivă, el s'a cerut insistent explicat şi valorificat, începând cu Nietzsche până la Mircea Eliade, ajungându-se la o participare stiinţifică existenţială, drept element de referinţă în analogia poetică.

In mitologie, tot ce există este creat pe bază analogică. Elementul mitic suprapus şi-analog realităţii noastre devine credibil şi concret, cel puţin în aparenţă. Acest element are o ritmicitate, o mişcare proprie.

Dela planete şi astre, la vânturi şi seisme, până la visuri, presimţiri, ori basme, **sunt** reprezentate şi interpretate prin mişcare, în diferite ipostaze şi forme, conturându-se astfel metamorfozele închipuirii, analoage **metaforelor universului poetic.**

Pentru Lucian Blaga ca şi pentru Saint-John Perse, ritmul mişcării concordă continuu cu ideea artistică analoagă prin imagine şi sens cu elementul comparat. In această privinţă, cuvintele scriitorului francez către Roger Caillois **sunt edificatoare.** "Poezia pentru mine e, înainte de orice, mişcare- in **naşterea**, ca şi în creşterea şi deschiderea ei finală.

Filosofia însăşi a poetului îmi pare a se putea reduce, în esenţă, la vechiul rheism elementar al gândirii antice (...). **Si de asemenea metrica (...) nu** tinde decât la mişcare şi la frecventarea mişcării, in toate resursele sale vii, cele mai imprevizibile."

Interesant este că Lucian Blaga parcurge un spaţiu mitic analog perioadelor istorice temporale, ajungând **la transcendenţa metafizică ca în** "Lauda somnului" (1929), unde tristeţea specifică straturilor de dincolo de noi deschide aspaţial atemporalitatea spiritualităţii creatoare.

Pentru poetul "laudei somnului", spre deosebire de gândirea mitică impenetrabilă a altor popoare unde somnul devine analog morţii, somnul este simbolul **analog transcendenţei eterne monadelor cosmice.**

"**Noapte.** Subt sfere, subt marele,
monadele dorm.
Lumi comprimate,
lacrimi fără de sunet în spaţiu,
monadele dorm.

Mişcarea lor lauda somnului."

(Perspectivă)

Apropiat de optica **filosofiei** germane kantiene în genul lui Eminescu, Blaga este în fond un tradiţionalist cu trimiteri spirituale îndepărtate autohtone, adoptând însă în concepţia sa poetică formula esteticii principiului bergsonian a cunoaşterii intuiţioniste prin "intelectul extatic," spre deosebire de marele său înaintaş român. El ajunge la construcţia interioară a spiritului, drept model pentru lumea exterioară, la extatism şi exploziv, la o îngemânare între real şi supranatural, conform expresionismului. De aici, veşnicia pe care o vede poetul în viaţa rurală, a împletirii celor două sensuri, real şi supranatural, spre o eternă şi lungă relaţie şi rotaţie între ieri şi mâine, prezentul fiind într'o continuă mişcare de trecut şi viitor, fără exemplificări certe statice, ori de perspectivă, principiu deosebit faţă de romantismul paseist, ori de simbolismul prezentului permanent, gnomic sau viitor.

Eternul acoperă timp şi zodii, travestit şi învestit prin veşnicul logos. Analogia imaginei, a semnificaţiei între real şi ireal deschide cursul profund al spiritualităţii, spre tristeţea metafizică cosmică:

"Adânc subt bătrânele
verzile zodii-
Se trag zăvoarele,
Se'ntind fântânile.

Aşează-ţi în cruce
gândul şi mâinile
Stele curgând
ne spală ţărânile."

(Noapte ecstatică)

Cu ajutorul culturii şi prin ea, Blaga coboară pe "Nebănuitele trepte" (1943), la **rădăcina** mitologică a poporului său, răscoleşte filogeneza acestui pământ, află căile ancestrale ale muţeniei semnificative de veacuri ale neamului său, desprinde sensul spiritual al căutărilor telurice şi cosmice ale fiinţei şi nefiinţei umane, consfinţind expresia poetică a geniului în acest univers fără început şi sfârşit:

"Lucian Blaga e mut ca o lebădă.
In patria sa
zăpada făpturii ţine loc de cuvânt.
Sufletul lui e în căutare,
în mută, seculară căutare,
de totdeauna,
şi până la cele din urmă hotare.

El caută apa din care bea curcubeul.
El caută apa,
din care curcubeul
îşi bea frumuseţea şi nefiinţa."

(Autoportret)

Dificil e drumul poetului spre alt plan existenţial, gravă **si mioritică e trecerea eului pe "Nebănuitele trepte". Transcendenţa sa e o poetică neîntreruptă, zbuciumată şi** metafizică, imaginea universului cuprinde analogic lumile pe trepte imprevizibile unde solitar străbate spiritul prin necunoscut:

"Calea aici ce greu se găseşte.
Nu-i nimenea să te îndrepte.
Numai târziu, numai o clipă
uitată pe urmă şi ea,
îţi **dezvăluie**
Nebănuitele trepte"

(Epitaf)

In lirica lui Lucian Blaga n'am putea vorbi de o stilistică a metaforei propriu-zise în context lingvistic, ci de o metafizică metaforică a sensului spre mister, spre **miraculos în universalitate. In acest fel,** analogia apare prin structuri diferite între concretul realului fizic şi abstractul spiritual metafizic. Fantasticul însă, ca de exemplu în unele poezii din "Paşii profetului" (1921) **se interferează cu ideea** artistică într'o deschidere surprinsă în universal, printr'o analogie cosmică între cele două lumi. Poetul disimulează în parte şi delimitează părţile, anamneza îşi pierde din contur datorită timpului în repaus, al eternului static, atemporal. Interogaţia, ca în versurile de mai jos, devine un recurs spre cognoscibilitate spre dorinţa de reîntoarcere temporară în real:

"De mână-aş prinde timpul ca să-l pipăi
pulsul rar de clipe.
Ce-o fi acumă pe pământ?
Mai curg aceleaşi stele peste fruntea lui în stoluri
şi din stropii mei
mai zboară roiuri de albine spre **păduri?**

(Gândurile unui mort)

Spiritualitatea copleşeşte în poezia lui Blaga tiparul prestabilit al finitului contur uman. Dezideratul **poetului** devine fantast, metaforic, de proporţii cosmice. Intoarcerea în real însă deschide planul concret al lucrurilor, dorinţa de cuprindere cosmică rămâne o irealizare a visului, cu toată forma superdimensională a sufletului **încarcerat** în spaţiul vital al materiei:

"Pământule larg fii trunchiul meu,
fii pieptul acestei năpraznice inimi,
prefă-te'n lăcaşul furtunilor, care mă strivesc,
fii amfora eului meu îndărătnic!

Dar numai pe tine te am trecătorul meu trup."

(Daţi-mi un trup voi munţilor)

De fapt, poetul nu caută să zădărnicească aşezarea lumii, el se **înfruptă** din rodul tainic al universului, lucru pe care îl spune în poezia sa de început din "Poemele luminii" (1918). "Eu nu strivesc corola de minuni a lumii", fiind ca un manifest poetic, neprogramatic însă, nu ca acela din lirica simbolist-baudelairiană din "Correspondances" şi nici apropiat de poezia lui T.S.Eliot a cărei estetică este tributară simbolismului cu toată transcenderea din real în irealul misterului abstract.

Blaga rămâne fidel sieşi, mitului său poetic, un tradiţionalist mitic într'o travestire estetică expresionistă, asemănătoare într'o privinţă concepţiei lui Georg Heym sau **Georg Trakl,** apropiindu-se prin adâncime de viziunea lui Holderlin din "Hyperion":

"Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
şi nu ucid
cu mintea tainele ce **le'ntâlnesc**
în calea mea
în flori, în ochi, pe buze ori morminte."

(Eu nu strivesc corola de minuni a lumii)

Prometeic, poetul izvorăşte în juru-i lumina adunată în veşnicia magică a spiritului ce-şi cere eliberarea în marea şi eterna necuprindere a universalităţii. Concentric, există **o analogie în versul lui Blaga între cele două cercuri de o forţă, suflet şi univers, o tendinţă spre evadare, contrară, dar în acelaşi timp similară viziunii lui Eminescu din "Luceafărul".**

"Pământule, dă-mi aripi:
Săgeată vreau să fiu să spintec
nemărginirea,
să nu mai văd în preajmă decât cer.
....

Si-aprins în valuri de lumină
să joc străfulgerat de-avânturi nemaipomenite
ca să răsufle liber Dumnezeu în mine,
Să nu cârtească:
"Sunt rob în temniţă".

(Vreau să joc)

In poetica lui Blaga descoperim un orphism, un dualism declarat (suflet - corp), o căutare a urmelor spirituale metamorfozate o biogeologie ce traversează spaţii temporare **îndelungate:**

"Viaţa mea a fost tot ce vrei,
Câteodată fiară,
Câteodată floare,
Câteodată clopot - ce se certa cu cerul."

(Călugărul bătrân îmi şopteşte din prag)

Se observă în lirica lui Lucian Blaga una din trăsăturile specifice principiilor expresionismului lui Worringer, o tendinţă spre analiza expresiei, a studiului spre relaţia expresie-psihic dar şi o extindere a **limbajului** local, separarea lui de spaţiul geografic al altor naţiuni, deci al **unui expresionism adaptat şi tratat în** mod original tradiţiei culturii noastre. Contrar expresionismului însă, până la "Noul val" nu există în creaţia lui Lucian Blaga o depersonalizare, o dizolvare în anonimat a eului poetic, **deoarece** tendinţa poetului merge spre spiritualizarea metafizică, **bine delimitată şi dirijată filosofic pe un fond mitico-folcloric. Conştiinţa vizionară a poetului pătrunde** în sferele transcendente ale metafizicii, **împovărându-se de** tristeţe, de pesimism, luciditatea îi deschide adevărul inexorabil al fatalităţii, al durerii în pragul spre necunoscutul plan existenţial al spiritului, în genul lui Leopardi, Eminescu ori Trakl. **Cărturarul** poet ezită să primească harul etern al destinului uman ca "**în marea** trecere" **(1924),** diferit concepţiei anonime a mitului mioritic: "Opreşte trecerea. Stiu că unde nu e moarte nu e nici iubire, şi totuşi, te rogi opreşte, Doamne, ceasornicul cu care ne măsuri destrămarea."

Timpul în poezia lui Blaga are o semnificaţie deosebită faţă de factorul temporal, dezagregant din poezia lui Eminescu, Bacovia, Arghezi, Baudelaire ori Trakl. La Lucian Blaga ca şi la aceşti poeţi, timpul este factorul esenţial de eroziune şi de descompunere, dar şi elementul propulsant de reînnoire, în continuă lucrare asupra materiei şi a spiritului. El este cel mai fecund element al creaţiei, simbol stigmatizator al morţii şi al procreaţiei succesorale terestre:

"Bolnav e omul, bolnavă piatra,
se stinge pomul, sfărâma vatra
....
Piezişe cad lacrimi din veac,
Invoc cu semne uitare şi leac."

(Boală)

Teoretic, un rol important în promovarea şi evoluţia expresionismului ca limbaj artistic, superior impresionismului l-a avut în România Lucian Blaga. Poetul porneşte **dela** arta plastică, ajungând pe plan conceptual **filosofic** la literatură. El distinge printr'un studiu profund latura de esenţializare a artei, trece **dela** concretul artistic spre factura abstract metafizică creatoare, subliniind caracteristicele specifice expresioniste ca: idealitatea, forţa de expunere şi creaţie, dinamismul, esenţializarea, patetismul, organicitatea şi ritmicitatea. Blaga extinde graniţele expresioniste germane **spre** arta franceză, rusă, română, a ţărilor nordice, poetul ajunge la adevărate revelaţii prin adâncime, identificare şi transfigurare ca în sculptura brâncuşiană, descoperind adevăratele feţe ale realităţii prin abstractul spiritual metafizic. Aici vom găsi formula unui limbaj-adecvat expresiei, limbaj pe care Blaga îl creează în poezie, prin interpretarea ideii ca simbol al mitului, prin transpunerea în realitate a subiectului introspectat. Chiar şi atunci când scriitorul trece **dela** poezia versului alb, neconformist, la rima clasică, poezia sa rămâne în fond structurată de aceeaşi viziune modern-expresionistă, înscrisă pe coordonatele tradiţionaliste ale motivelor şi genezei româneşti, lucru **uşor** de sesizat la unele poezii din ciclul "Mirabila sămânţă" (1962), până la ultimele creaţii **apărute după moartea poetului:**

"Pe drumuri ce îngână trăinicia,
amurg de ghindă, frunze roşii cad.
Ca un haiduc eu umblu prin legendă
prin ciclul vremii mulcom încheiat."

(Drum de toamnă)

De remarcat este că Lucian Blaga îşi **încheie** poezia, lăsând în urma sa un univers poetic deschis spre un orizont infinit al cărui timp se întinde în eternitate spiritualităţii româneşti. Căutând sensul **îndepărtat** al zămislirii mitului acestui popor, el făureşte prin analogie simboluri semnificative pe care ni le destăinuie prin cuvinte ce închid în ele misterul lucrurilor văzute şi nevăzute ale acestui pământ.

Poet ce creează un limbaj propriu în lirica noastră **modernă a secolului al XX-lea, el consfinţeşte prin verbul** său valoarea expresiei şi a gândului mărturisit în metafizica poeziei sale. Scriitor de dimensiuni cosmice, Lucian Blaga se înscrie prin poezia sa expresionistă în peisajul culturii noastre pe o coordonată spiritualistă înaintea lui Tudor Arghezi, alături de Mihai Eminescu, continuând tradiţia marilor noastre valori. □



OAMENI CARE AU FOST

RADU GYR
10 ani dela moartea poetului



——Zahu PANĂ——

Ultima fotografie a poetului - 1968



(Stânga) Profesorul Raul Teodorescu; (Dreapta) Poetul Radu Demetrescu-Gyr.

"Toţi vom pleca, dar nimeni nu va spune
că n'a avut în el un strop de cer
şi toţi vom duce'n noi câte-o minune..."

Dela Eminescu încoace, nici un poet n'a fost mai cunoscut şi n'a avut un destin mai tragic decât Radu Gyr. Dela secarea izvorului eminescian până la ocuparea ţării de Ruşi-care a dus la sugrumarea **oricărei creaţii poetice - nimeni nu poate** tăgădui că cerul poeziei româneşti a strălucit de stele de mărimea întâia. I-a fost dat însă lui Radu Gyr să urce sub povara geniului său, cele mai grele trepte spre înălţare, pentrucă:

"Poate înspre culmea cu mari focuri
trecem peste sânge şi morminte.
Poate ne vom sfâşia de blocuri,
nu-i nimic, călcăm pe oseminte.
Sus, ne-aşteaptă vulturii, în ciocuri
cu cununa spaţiilor sfinte."

(Jnepii)

Inălţimile se ating greu! Zborul îşi cere vama lui şi nu este la îndemâna oricui:

"Şi plata domnule! Dar nu pe-un gologan
un strop de sânge scrânciobul îţi cere,
căci cumperi doar cu sânge şi fiere."

(Scrânciobul)

Poetului nu i-au fost lăsate însă aripile libere spre nepământeanul zbor, nici cu preţul sângelui. Trei dictaturi, deosebite ca formă dar identice în conţinutul lor anti-spiritual, l-au zăvorît ca periculos, pe cel mai blând dintre cântăreţii epocii sale.

Aceşti ani de aur, smulşi poetului, deopotrivă cu dorurile tinereţii, izbucnesc în "Cântec de ancoră":

"Ptiu! Scuip pe tine cârmă beteagă
de somn buhăită şi lene;
mi-e silă de ţărmul, care mă leagă
de mlaştini ca nişte cangrene."...

N'a fost numai legatul de ţărm! Au urmat foamea, bolile, chinurile, izolările, anchetele. Poetului -ca şi celorlalţi deţinuţi- i s'a zăvorît şi cerul. La ferestrele celulelor au fost bătute scânduri înclinate, pentru a nu vedea nimic în afară, lăsându-se doar nişte spaţii mici între ele, pe unde să poată pătrunde un fir de aer. In această celulă a intrat Iisus, înalt şi trist, dându-i poetului tăria răstignirii pe Cruce:

"M'am pipăit...şi pe mâinile mele,
am găsit urmele cuielor Lui."

(Iisus în celulă)

Poet al candorilor, tufănicilor, jnepilor, verbinelor, al peisajului oltenesc şi al plaiului mioritic, exprimând în limbaj poetic figuri istorice şi momente naţionale dramatice, Radu Gyr, parcurge ca un meteor frământata perioadă a României, dela anii fericiţi după Marea Intregire, până la cea mai întunecată fază a reeducării comuniste din închisori.

Iubit de toţi, respectat şi de zbiri, i-a fost dat să primească şi buretele cu oţet şi fiere, stors cu nejustificată patimă de unii neinformaţi din acest răvăşit exil românesc. Mâna veşniciei i-a strâns însă la un loc şi acolo unde "nu este durere, nici întristare, nici suspin" s'au întâlnit cu toţi cei plecaţi înainte şi au văzut că dincolo de norii întunecaţi ai planetei noastre, mantiile lor de cavaleri ai cuvântului, au rămas albe şi nepătate. Fie ca îmbrăţişarea lor de acolo, să ajute celor rămaşi să nu mai repete greşeala.

Radu Gyr a văzut lumina zilei la 2 Martie 1905 în Câmpulung-Muscel. A crescut în atmosfera intelectuală şi artistică din familie, creată de tatăl său, cunoscutul **Coco Demetrescu**, societar al **Teatrului** Naţional din Craiova. Inclinaţiile poetice **s'au vădit de timpuriu, debutând la vârsta** de 19 ani, în 1924, cu volumul de poezii "Linişti de schituri", apărut în Editura Scrisul Românesc din Craiova. Pentru a urmări evoluţia poeziei gyriene, voi reda doar o strofă din acest volum de debut:

"Călugăriţe albe din linişti vechi de schituri
atâta de tăcute şi-atât de reci păreţi
în serile chiliei cu mohoriţi pereţi
când tânga vi se'ncuie în cărţile cu mituri"...

După terminarea studiilor universitare, rămâne în Bucureşti şi funcţionează ca profesor de limba franceză la Liceul Sfântul Sava, în aceeaşi epocă fiind şi asistent universitar la catedra Prof. Mihail Dragomirescu.

Fecunditatea poetului dă la lumină o mulţime de alte volume de poezii, teatru pentru copii în colaborare cu N. Milcu şi mai multe eseuri literare. Colaborează la o mulţime de reviste literare printre care: Cele trei Crişuri, Năzuinţa, Gândirea, Ramuri, Axa, Universul Literar, Propilee Literare şi altele.

Din volumele de poezii publicate, ar fi de amintit în mod special Cerbul de lumină, apărut în 1928 în Editura Casa Scoalelor, pentru care a primit Premiul Adamachi al Academiei Române şi Cununi uscate, apărut în 1938 în Editura Cartea Românească, pentru care a primit Marele premiu de poezie "Socec" al Societăţii Scriitorilor Români.

Fârtat întru cântare cu un alt trubadur **-Ion Mânzatu sau Nello Manzatti-care au umplut ţara de cântec, cel mai ales tandem** poet-compozitor, pe care l-a avut România Mare.

Profund afectat de problema socială, Radu Gyr, a scris cel mai frumos cântec pentru muncitori, armonizat la aceeaşi valoare de Nello Manzatti, care a umplut de invidie pe toţi cei ce cântau "Internaţionala". Muncitorului român, Radu Gyr, i-a dat sentimentul de înaltă demnitate, de organ vital în existenţa neamului, nu luptător de clasă, distrugător:

"In trudă ne-am zbătut şi'n umilinţă
tiranii pâinea ne-au luat,
destul ne-am încleştat în suferinţă
cu neamu'ntreg am sângerat"...

iar grozăvia comunismului ateu, a fost înfierată într'una din cele mai frumoase pagini de creaţie gyriană, pusă pe muzică de acelaşi valoros Manzatti:

"Sunt ruguri şi flăcări e Spania'n scrum,
gloanţele cad în altar"...

operă întrecută doar de monumentala lucrare Santa Cruz del Valle de los caidos.

Cartea care pare să fie o piatră de hotar **în opera lui Radu Gyr, este volumul Poeme de război, apărut în 1943 în Editura Gor**janul din Craiova. Acest volum de poeme a fost trecut aproape sub tăcere la apariţie, el fiind rodul dramaticelor impresii de război, culese de autor, trimis pentru reabilitare pe front, de către regimul antonescian. Cenzura şi-a făcut datoria, iar critica a închis ochii.

Poate ar fi necesară o precizare, pentru a nu crea dubii. Mareşalul Antonescu a căzut plin de demnitate sub gloanţele politrucilor moscoviţi şi orice român se pleacă în faţa acestei jertfe. Trimiterea pe front pentru reabilitare a intelectualilor şi tineretului român crescut anticomunist, dar care la un moment dat au văzut altfel decât Antonescu politica ţării, a fost şi va rămâne o pată pentru această dramatică guvernare. Oameni ca Prof. Ion Dobre şi valorosul Haig Acterian ca să-i numesc numai pe aceşti doi- sunt victime care nu pot fi uitate.

"Poeme de război", veneau la un an, după volumul "Poezii de pe front" al lui **Virgil Carianopol. Aceste două volume şi** un poem "Camarazii" al unui poet care mai este încă în viaţă, au fost cam tot ce s'a scris literar despre "Cruciada împotriva bolşevismului". La unităţile **speciale --PP-- Plutonul de propagandă,** erau ţinuţi "rezerva de mâine politicianistă", adversarii războiului anticomunist, junii democraţi care se bucurau de orice înfrângere suferită de Români, pe front.

"Poeme de război" veneau după perioada de poezie militantă a lui Radu Gyr, după suferinţele din închisori şi după alte dureroase trăiri. Criticii literari, vor aprecia dacă maturizarea poeziei gyriene începe cu acest volum sau cu mult înainte, în cântecele care se auzeau în toată ţara începând din anul 1935, când a apărut

"De sus de pe Olt din poene..."

Profundul umanism de care este străbătută întreaga carte, scenele zugrăvite în "Din Vigoda în Vinogradar", atmosfera groaznică a războiului care nu alege învingători sau învinşi nici nu califică duşmani, l-ar fi îndreptăţit pe Gyr să primească un premiu internaţional de poezie:

"Omizi liche'fiate ne curg pe sub cămaşe"...

....

"Şi oameni, care vite, trecem hăloşi de ploaie
prin Rusia imensă, cu pântec de noroaie"...

poem ce descrie o altă atmosferă decât teribilismul lui Virgil Carianopol din îndemnul:

"Uită tot şi'nvaţă să mori
şi omoară tot şi iar omoară,
e mai sfântă mâna ce ucide ca soldat
decât mâna care plânge pe vioară!

(Poezii de pe front)

Marea operă a lui Radu Gyr rămâne însă cea nepublicată de autor. Salvate şi reconstituite cât mai aproape de adevăr, **poeziile publicate în volumul apărut în editura "Cuvântul Românesc", sunt doar** o parte din vasta operă lucrată în închisoare. Balade întregi ca "Cetatea fără icoane" şi poezii de toată profunzimea, n'au putut vedea încă lumina tiparului. Cine ştie dacă vor apărea vreodată şi în ce condiţii. **Si cât de mult ţinea Radu Gyr la acurateţea poeziilor sale, voi reda prin însăşi părerea poetului.**

Confruntând diferite variante ale unor poezii care circulau în închisoare şi auzind că unii camarazi le-au învăţat direct dela sursă, pentru a nu-l obosi să-mi recite versurile şi mie, l-am întrebat într'o zi pe poet:

Continuare în pag. 13

RADU GYR

Cine poate oare cu vorbe să'nchipue un om
şi mai ales s'ajungă să prindă un suflet de poet
care a dus un cântec de neam, prin ochi,
prin inimi de tineri,
bătrâni
întorşi la tinereţe şi luptă pentru neam.

Să aduci cu vorbe slabe, icoană de haiduc
ce-a'nvins cu versul aprig, mai mult
decât cu spada
pe drumul către soare, atâta întuneric
ascuns în noi de veacuri de multă apăsare.
In neputinţa noastră de-a da tot ce este drept
lui Radu Gyr
ne'ndeamnă
să aplecăm doar fruntea
şi să lăsăm să cadă
o lacrimă s'adoarmă durerea
ce-a strâns'o printre gratii
din pivniţele ude şi locurile triste
pe unde-a dus cântarea şi visurile toate,
în drumul fără urme
prin nesfârşit de viaţă
a unui neam pe care
l-a apărat cu totul;
ce-a fost, un trup prea şubred
şi ce va mai rămâne
fără de moarte şi fără uitare
din mersul său de fulger.

Nicolae PETRA

RADU GYR

ÎNȚELEPTUL

Nu scuip pe'nfrângerile mele !
Ce-am adorat nu știu să ard
și nu ridic în vânt obiele
în locul ruptului stindard .

De funia spânzurătorii
dezastrele nu mi le-agăț
și nici mândria din victorii
n'o pun sperietoare'n băț

Cu-aceleași zâmbete'nțelepte
îmi port și lanțuri și cununi
urcând spre soare clare trepte
sau coborând printre furtuni .

Și merg pe-acelaș tărm ce suie,
la braț cu prieteni sau vrăjmași,
de-o fi să-mi bată trupu'n cuie
sau să-mi presare crini sub pași .

Radu Demetrescu Gyr

Urmare din pag.12

-Domnule profesor, cine cunoaște cel mai corect poeziile Dvs.?

-Eu! mi-a răspuns zâmbind poetul.Nu mai era nevoie de nici un adaus.

Am rămas surprins cât de bine era informat asupra tuturor celor care scriau versuri în închisoare, în ciuda sănătății sale șubrede. Avea o deosebită admirație pentru Fane Vlădoianu. Il aprecia pe Sergiu Mandinescu și pe alți poeți care mai sunt în țară. A fost zguduit când un tânăr i-a recitat poezia "Noi nu vom avea **bătrânețe" replică vie la poezia lui Gyr "Noi nu am avut tinerețe".**

Viziunea poetică a lui Radu Gyr căpătase dimensiuni cosmice în anii de închisoare. Cuceriți de frumusețea versurilor, nu am căutat să vedem și mersul ascendent al poeziei. Intâmplarea a făcut ca mesajul poetului să-l aud direct din gura sa.

Fusesem adus cu un lot de pedepsiți dela Canal, la Aiud. La Canal scrisesem câteva poezii, pe care le-am recitat unui grup restrâns de prieteni. Când m'am intâlnit cu poetul, m'a pus să-i recit poeziile scrise la Canal. Auzise de "Moartea Fratelui de Cruce" și mi-a cerut să încep cu ea. Această poezie, făurită la **Jilava, unde a murit în chinuri elevul** Ienciu pentrucă a refuzat reeducarea și l-a sfidat pe călăul Dulberger, la închisoarea din Târgșor, căuța să reproducă realitatea cât mai fidel. In minte cu credința și idealul celui care a murit, sfârșeam poezia cu verșurile:

"La a vămilor răscruce
stau în front "Frații de Cruce"
și i-au spus că pe'nserate
însuși Bădița Istrate,
cu toți frații-în genunchi
îl așteaptă în Mânunchi"...

După ce am terminat poezia și încă vreo câteva altele, Radu Gyr, cu extraordinara lui sensibilitate, mă întreabă:

-Te superi dacă vin cu unele sugestii?

-Din contră, Domnule Profesor, vă rog să-mi spuneți sincer, tot ce credeți.

-Vezi tu -începu poetul- băieții trăiesc aici intens și nu le pot spune unora, ce cred, ca să nu-i supăr. Iți vorbesc ție, fiindcă din tot ce mi-ai recitat nu am auzit de Feți Frumoși și Cosânzene, de care sunt pline cele mai multe versuri ce se scriu pe aici. Excepție fac câtiva și de aceea îl îndrăgesc pe Fane Vlădoianu. Voi începe cu poezia "Moartea fratelui de Cruce". Ce părere ai dacă ai elimina sfârșitul?

-De ce Domnule Profesor, nu este bun?

-Ba da -răspunde Gyr- dar vezi tu, aici în închisoare și în special afară, sunt foarte mulți tineri care mor luptând împotriva comunismului fără a mai apuca să intre în Frățiile de Cruce. Nu vrei ca și părinții lor să simtă aceeași emoție când citesc poezia? Cu ultimele versuri, reduci poezia la lumea legionară. Renunțând la ele, dimensiunea se întinde peste întreaga țară și poate mai departe...Iată de pildă, eu. Când eram singuri la Aiud, am scris poezia "Imn Morților" numai pentru legionari și **sfârșeam cu versurile:**

"Nu. Legiunea nu vă plânge,
ci se cuminecă prin voi".

Au venit însă arestați din toată țara, de toate culorile politice și fără nici o culoare. Toți aceștia s'au ridicat împotriva comunismului, fiindcă așa au simțit. Si au început să moară, mulți, mulți de tot, întâi bătrânii, după aceea și din cei tineri. Si mor mereu. Numai este vorba de o mișcare ci de un neam întreg. **Si atunci eu, Radu Gyr, am schimbat versurile:**

"Nu. Neamul nostru nu vă plânge
ci se cuminecă cu voi".

Si acum să trecem mai departe! Eu, **Radu Gyr, care am scris "Sfânta tinerețe legionară", ai mai auzit în poeziile de-acum cuvântul legionar?** Nu de teamă! Chiar alaltăieri au venit unii dela Interne să mă ancheteze. Le-am spus-o scurt: - Sunt poetul legionar Radu Gyr! Altfel este însă cu poezia. Trăim și făurim aici în închisoare. Poezia noastră trebue să se ridice deasupra oricărei grupări politice și să fie mai mult decât națională. Suferința noastră trebue să ajungă să fie înțeleasă de întreaga lume in puritatea ei. Morții, suferințele, dau eroi, martiri. Toate aceste crude realități trebuesc transfigurate pen**tru a fi poezie. Si miracolul transfigurării vine prin taina cuvântului. Imbracă totul** în metaforă și ai spart tiparele normale, spre universul spiritual. Uită-te la temele mele: Intoarcerea lui Ulyse, Intoarcerea din Cruciadă, Don Quijote, altele și altele. Noi trăim drama unei umanități întregi. Această dramă să căutăm s'o exprimăm pentru a putea fi înțeleși de umanitate. **Acolo unde simțiți că vreți să spuneți ceva, nu uitați, metafora! Nu te superi, da?**

S'a auzit fluieratul gardianului urmând "intrarea în celule". Se sfârșise timpul de aer, dar alt aer inhalat alături de vorbirea blândă a dascălului îmi ajungea pentru o viață întreagă.

Eliberat nu mult timp după discuția avută cu Radu Gyr, am căutat să transmit - pe cât posibil- în lumea de afară, mesajul poeziilor din închisori. Murise Stalin și comuniștii derutați nu știau ce va urma. Fără nici o înțelegere între noi, am aflat că aproape toți deținuții eliberați din Aiud -excepție făcând unii turnători- difuzau în țară poezii, în special cele făurite de Radu Gyr. S'a ajuns până acolo, că în perioada destalinizării 1955-56, foștii deținuți să fie invitați la diverse întâlniri de familie și să fie rugați să recite poezii de Radu Gyr. Rezistența română găsise supapa de care avea nevoie: Poezia. După revoluția din Ungaria, acesta a fost unul din principalele motive ale masivelor arestări din 1958-1959.

Ca mulți alții, am fost arestat și condamnat pentru difuzarea poeziilor lui Radu Gyr și Nichifor Crainic. Securitatea pregătise cadre speciale de anchetatori, mulți din ei studenți fără frecventă, care făcuseră cursuri de "literatură subversivă" cu profesori universitari. Fenomenul "mobilizator" al poeziilor din închisori, a fost tratat în mod deosebit la cursurile de anchetatori, cu exemple vii, din poeziile lui Radu Gyr. Un test în acest sens, le-a fost dat securiștilor cu "Balada Ucenicului cu ochi albaștri". Fără să li **se spună autorul, tratând poezia ca o** creație recentă a regimului, i-a pus pe securiști să analizeze textul și să explice simbolurile. Fidelii învățăturii marxiste, **au explicat în majoritate, că ucenicul** este clasa muncitoare, și stăpânul este dușmanul de clasă, explotatorul. Este lesne de închipuit cum s'au văzut viitorii anchetatori când au fost beșteliți de lectorul politruc și au aflat sensul baladei lui Gyr, "banditul de Radu Gyr!"

Perioada de relativă destindere ce a urmat după moartea lui Stalin și maladivul spirit dela Geneva, i-a adus lui Radu Gyr o scurtă etapă de libertate, după unii în urma intervenției lui Savarpali Radakrishnan, liderul indian, care făcuse o vizită în România. Ecoul poeziilor din închisori se auzea acum în întreaga țară și comuniștii nu-i mai puteau face față. Reconsiderarea lui Arghezi ca și diversiunea încercată cu dizidența ordonată a lui Alexandru Jar, nu și-au atins scopul. Lupta de rezistență se intensifica și în ea au intrat elemente tinere, crescute sub regimul comunist. A trebuit să vină revoluția din Ungaria, ca să le dea apă la moară comuniștilor din România, singurii nedezbărați de stalinism, pentru a începe o nouă și masivă arestare în toată țara.

Radu Gyr, a fost arestat din nou! A fost ultima și cea mai deznădăjduită perioadă. Securitatea lui Dej și Drăghici, pusese la cale "reeducarea" închisorilor, după succesele avute la Pitești. Primul vizat, era desigur poetul Radu Gyr. Incarcerarea la **Aiud, presiunile interne, cu deținuți agenți** în celulă, ca și permanentele anchete cu grade superioare din Ministerul de Interne, cu acuzația că toți cei arestați, **sunt victimile poeziilor difuzate de Gyr, n'au** încetat nici o clipă...

In toate secțiile închisorii, începuse reeducarea, cu program diferit dela secție la secție, în funcție de importanța politică pe care reeducatorii din cc. o acordau fiecărui deținut. Ne-a fost dat să asistăm la scene și mărturisiri dramatice. Oameni de cea mai curată credință și luptători intransigenți, au fost aduși în starea de automate. Mă cutremuram de fiecare dată când colonelul Crăciun, însoțit de întreaga suită, escorta un "vârf" fost cândva intransigent și îmi aminteam de cele spuse de un fost ofițer român, prizonier în Rusia, despre metodele comuniste: -Să te rogi lui Dumnezeu, să nu aibă aiția nevoie de tine, pentrucă nu există scăpare!

Ni s'a părut de rău augur, când colonelul Crăciun, ne-a adunat în marea sală de mese și înconjurat de întregul corp securist de reeducatori, a întrebat:

-Cine cunoaște scrisul lui Radu Gyr?

Il cunoșteam mulți, dar nimeni nu s'a ridicat. Stiam că va urma un nou act de umilință.S'a sculat totuși un "reeducat" care a recunoscut că semnătura pe hârtia bătută la mașină, era autentică a lui Radu Demetrescu-Gyr.

-Dă hârtia și la alții, surâdea "generos", Crăciun.

Au mai văzut-o câțiva, dar asta nu mai avea nici o importanță. A urmat citirea scrisorii. Eram cu toții încordați. Oricare din cei de acolo, ar fi preferat să îndure o **pedeapsă, numai Radu Gyr, să rămână curat. Când s'a terminat citirea declarației, am respirat ușurați. De pe suflet ni s'a ridicat o mare apăsare. Gyr, a rămas tot Gyr!** Singura frază care i-a încântat pe reeducatori, a fost cea mai măiestrită a lui Radu Gyr:

"Pun un lacăt greu, întregului trecut".

Si era adevărat! Românul strânge tot ce este mai valoros în laviță și o închide cu **un lacăt, ca să nu i-o prade hoții.** Ne-am bucurat când am aflat că a fost pus în libertate, pentru a-și termina zilele în mijlocul familiei. Pentru cei care am rămas, închisoarea devenise mai apăsătoare. Atunci am înțeles abia ce a însemnat Radu Gyr, pentru deținuții politici din România. Hrana sufletească de care aveau cu toții nevoie, pentrucă după rugăciune, suportul spiritual al deținuților, a fost poezia. Nu cunosc regimul de detenție din celelalte închisori din lagărul comunist, dar în România, poezia a fost speranță și încredere.

In numărul 13, din Mai 1977 al Cuvântului Românesc, am scris de întâlnirea poetului cu unul din admiratorii săi și mesajul lui. Mai târziu, am intrat în posesia poeziei "Ziceam", care este o mărturie de credință a lui Radu Gyr, după ultima eliberare:

"Zidiți-mi aripile'ntoarse
și-mi puneți la loc toți pereții"...

Timpul își urmează crugul și zilele omului se scurtează. Lui Radu Gyr, ursitoarele îi sortiră 7 cicluri de câte zece. Sorocul s'a împlinit la 2 Martie 1975, dar cel căruia îi venise Iisus în celulă, nu **putea pleca dintre noi în orice zi, ca un** om oarecare. A mai sărbătorit de Florii ziua doamnei Flora la 27 Aprilie, ca să intre de Luni în Marea Săptămână a Patimilor. După a doua zi de denii, Dumnezeu l-a chemat la El, în noaptea de 29-30 Aprilie 1975. In vinerea Mare, pe ziua de 2 Mai 1985, când creștinii treceau pe sub epitaf și pe Crucea Răstignirii, picura sângele Mântuitorului, norii care au plâns până atunci jalea unei țări robite, s'au dat la o parte și soarele a luminat pentru ultima dată sicriul care cobora în groapă cu cel care a fost Radu Gyr.

Vor trece ani și cei care l-am cunoscut nu vom mai fi, dar geniul lui se va ridica tot mai strălucitor și mai viu. Iar când vor veni și cei ce azi nu sunt, îndemnul lui va birui toate vremile de cumpănă, pentrucă:

"Infrânt nu ești atunci când sângeri,
nici ochii când în lacrimi ți-s.
Adevăratele înfrângeri,
sunt renunțările la vis".

Si Radu Gyr n'a cunoscut niciodată o asemenea înfrângere!

Zahu PANĂ

URCUȘ

Ades îmi frige-un jăragai
adâncul cărnii'nfierbântate
și-aș tot sui pe brânci, pe coate,
urcuș, întoarcerii în rai.

Poate-am lăsat acolo sus
bucăți din aripile mele,
de mi se face dor de stele
și m'aș tot duce, drum nedus.

Poate-am uitat acolo'n cer
cenușa feței de-altădată,
sau poate vocea mea schimbată
mă cheamă undeva'n eter.

Ca de-o mireasmă mă îmbăt
la glasul meu din alte ere
și pentru-o clipă prind putere
să urc în ceruri îndărăt.

O clipă sui și iar mă fac
cădere moale și afundă.
Urcușul meu a fost secundă
iar carnea mea rămâne veac.

Atât de dulce știu să cad
și-atât de greu mă'nalț în sfere,
că rădăcina mea în cer e,
iar fructul meu se coace'n iad .

Radu Demetrescu Gyr

The Citizen

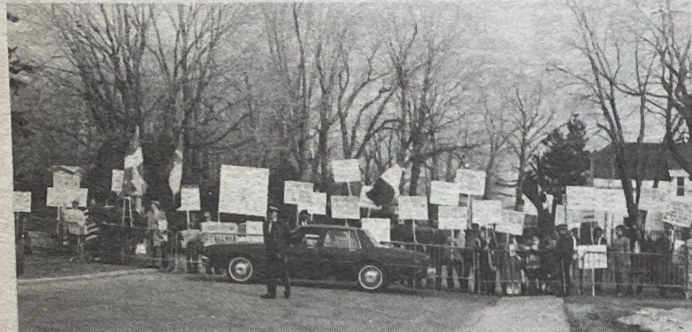
Ottawa, Monday, April 15, 1985

Romanian President Nicolae Ceausescu arrived in Ottawa Sunday to begin a five-day official visit and immediately ran into a demonstration against his communist regime's human rights record.

As Ceausescu swept onto the grounds of Gov. Gen. Jeanne Sauvé's residence in the midst of a long cavalcade of limousines and police cars, about 70 Romanian-Canadians chanted slogans calling him a criminal and waved placards comparing Ceausescu with Iranian leader Ayatollah Khomeini.

The demonstration promises to be only the first of several during Ceausescu's visit to discuss trade and political issues.

O VIZITĂ CU



Demonstranții la intrarea reședinței destinată cuplului Ceaușescu

THE TORONTO STAR
MONDAY, APRIL 15, 1985

Romanian leader runs into protest

OTTAWA (CP) — Romanian President Nicolae Ceausescu immediately ran into a demonstration as he arrived here yesterday.

Ceausecu, on a five-day official visit, was attacked for his communist regime's human rights record.

About 70 Romanian-Canadians chanted slogans calling him a criminal and waved placards comparing Ceausescu with Iranian leader Ayatollah Khomeini.

The demonstration promises to be only the first during Ceausescu's visit to discuss trade and political issues.

Leaders of yesterday'- demonstration said they plan candlelight vigils and oth... to protest the visit.

The Gazette

But Romanians who have fled to western democracies maintain Ceausescu runs an iron-fisted government that has put as many as one million Romanians out of a total population of 20 million in concentration and labor camps.

The Globe and Mail

Ceausescu is greeted by protest

CEAUSESCU GO HOME

THE TORONTO STAR
ONTARIO EDITION

70 chanting protesters greet Romanian leader

The protesters at the gates of the expansive grounds around the Governor-General's residence held a large map of Romania that purported to show the location of a dozen or more detention camps, each one marked by a skull.

Romanian President cancels last day

Ziarele canadiene de Sâmbătă 6 Aprilie 1985 purtau următoarea notă, neobservată de majoritatea cititorilor români, aflați în week-end sau preocupați cu pregătirile de Paști: "CEAUSESCU VISITS. President Nicolae Ceausescu of Romania, the last country to buy a Candu nuclear reactor, will visit Canada April 14-19. Nuclear energy is expected to top the agenda during talks".

De obicei ziarele din România anunță din timp și cu mare tam-tam vizitele oficiale în străinătate ale cuplului Ceaușescu, interpretate de către presa de partid ca semn de respectabilitate internațională, atât de dorită de dictator. Presa occidentală în schimb, accelerează rapoartele despre situația dezastruoasă în care se află România la 40 de ani de dictatură comunistă, ultimii 20 fiind de gestiune comunistă.

De această dată, vizita în Canada a fost anunțată de către Canadian Press în ultimul moment, de Paștele catolic, urmând să debuteze de Paștele ortodox, cu următorul program inițial: 14-15 Aprilie - Ottawa, 16 Aprilie - Toronto, 17 Aprilie - Quebec City, 18-19 Aprilie - Montreal, cu plecarea spre București din Montreal.

Ziua de Paști a fost intenționat aleasă ca debut al vizitei, spre a face aproape imposibilă organizarea de manifestații de protest. Lucru normal, având în vedere că, cu 5 ani în urmă, o vizită similară anunțată cu mult timp înainte a trebuit anulată cu 2 zile înainte de a avea loc, datorită manifestațiilor ce au fost organizate de Români și a căror interzicere cerută de Ceaușescu a fost refuzată de guvernul canadian. Această anulare de ultim moment nu a mai putut opri însă răspândirea ziarului "Tribuna României", ediția pentru Occident, ziar tipărit la București încă dinaintea vizitei și care înfățișa pe Ceaușescu cu Pierre Trudeau, primiți cu flori și stegulețe de Românii canadieni.

In ultimile luni, zvonuri despre vizita din Aprilie au circulat printre persoane afiliate bisericilor "misionare" din Canada, ceea ce dovedește încă odată adevărata natură a bisericilor aflate sub jurisdicția Patriarhiei din București.

La inițiativa Consiliului Național Român, secția Canada, 13 organizații românești din Canada au hotărît să manifesteze împotriva acestei vizite.

Marți 9 Aprilie 1985, aceste organizații au expediat un memoriu adresat Primului Ministru al Canadei, R.H. Brian Mulroney și Ministrului Afacerilor Externe, H. Joe Clark. Memoriul prezintă succint realitatea politică, economică, socială, culturală și religioasă din România de azi. Se cerea ferm oprirea vânzării reactoarelor canadiene Candu, unei țări din blocul comunist ca România, mai ales că plata reactoarelor urma să fie făcută prin produse alimentare românești în Canada, în timp ce foamea domnește în România. Se arăta că această foame este în parte provocată artificial, spre a zdrobi orice urmă de rezistență a populației la stalinismul dinastic pe care clanul Ceaușescu îl impune celor 23 de milioane de Români.

Vineri 12 Aprilie, ziarul "La Presse" din Montreal a publicat o scrisoare a Consiliului Național Român, secția Canada, în care se prezenta publicului canadian situația în care se găsește România după 4 decenii de gestiune comunistă.

Sâmbătă 13 Aprilie, Românii din Hamilton și Toronto, sub conducerea subsecției CNR Ontario, au participat la slujba de Paști oficiată la Biserica Ortodoxă Română "Buna Vestire" din Montreal de pr. d. Petre Popescu.

Duminică dimineața, o coloană de mașini purtând Români din Montreal, Quebec, Hamilton și Toronto au plecat din Montreal spre Ottawa. Acolo s'au întâlnit în fața Parlamentului canadian cu alți Români, veniți direct din USA, Toronto, Ottawa, Winnipeg și alte orașe canadiene.

Prima demonstrație a început la 11,30, în fața Parlamentului canadian. Așezați în coloană, demonstranții au mărșăluit în jurul parcului din fața Parlamentului. Coloana era deschisă de steagul canadian. In spatele lui, steagurile provinciilor Ontario și Quebec, de unde proveneau majoritatea demonstranților. Urma steagul american, încadrat de două tricoloruri românești. In spatele lui, un panou mare pe care era scris în limba engleză: "Libertate pentru România". Apoi, adusă dela Hamilton, o hartă mare a României, pe care, sub titlul "40 de ani de comunism" erau marcate închisorile și lagărele de concentrare prin care au trecut un milion de Români. Urmau 13 panouri cu numele organizațiilor participante la demonstrație, deasupra cărora era scris "Ceaușescu is not welcome". Apoi demonstranții, fiecare purtând, după puteri, unul sau două panouri, pe care scria, între altele, în limbile franceză și engleză: "Ceaușescu - Dictatură-Teroare-Foame", "Alegeri libere în România", "România, afară din pactul dela Varșovia", "Libertate pentru Români", "Canadians! Be aware of communism. Preserve our freedom!", "Ceausescu afară din Canada!", "Ceaușescu - Romania's Khomeini".

In fața ziariștilor prezenți, s'a strigat:

"Ceaușescu cine ești?
Criminal din Scornicești!"
"Ceaușescu și soția,
Duc de râpă România!"
"Ceaușescu asasin!"
"Ceaușescu, afară din Canada!".

Ziariștii dela Canadian Press, The Citizen, Le Droit și dela alte ziare canadiene s'au întreținut cu manifestanții.

Au fost prezenți și ziariștii Nestor Rateș dela biroul din Washington al Europei Libere și Nicolae Dima dela Vocea Americii. Reportajele lor despre demonstrație au fost difuzate către România în aceeași zi.

S'au împărțit trecătorilor manifeste tipărite în limba engleză, despre tragedia de a trăi sub comunism.

La ora 14,00, coloana de manifestanți s'a pus în mișcare către Casa Guvernamentală de pe Str. Sussex, reședința oficială a lui Ceaușescu pe timpul șederii în Ottawa. La ieșirea din curtea Parlamentului, manifestanții au fost întâmpinați de H. Jean Chretien - fost ministru de externe în guvernul lui Turner, actualmente critic al opoziției pentru afacerile externe - cu care s'au întreținut timp de cinci minute, înmânându-i la sfârșitul discuției un memoriu adresat liderului opoziției și deputaților opoziției.

Coloana demonstranților a străbătut apoi centrul Ottawei, mergând pe același traseu pe care trebuia să treacă mașinile diplomatice ale vizitatorilor. Acest traseu era împânzit de 80 de securiști români indignați și surprinși că manifestanții au fost lăsați să parcurgă străzile pe care urma în 15 minute să treacă Ceaușescu.

La ora 15,00 a început a doua demonstrație, peste drum de reședința Primului Ministru al Canadei și lângă intrarea reședinței destinată cuplului Ceaușescu.

Ceaușescu a sosit la baza militară Uplands, unde a fost primit în cadrul unei scurte ceremonii de către Guvernatorul general al Canadei, Doamna Sauve. Apoi a intrat direct în demonstrația românească, transmisă de televiziunea canadiană la buletinul național de știri de Duminică seara, raportată de aproape toate ziarele canadiene de Luni și de posturile de televiziune din Europa Occidentală în buletinele de știri de Luni.

Demonstranții așteptau lângă intrarea reședinței oficiale, la 10 m distanță de drumul ce urma să fie parcurs de mașinile guvernamentale.

"Intâmpinarea" lui Ceaușescu la sosirea reședinței a constituit o surpriză neplăcută, el fiind silit să audă timp de o oră sloganele adresate lui și soției, și să vadă placardele pregătite pentru ei. La trecerea prin fața demonstranților, Ceaușescu și-a ascuns capul între umeri!

Socat și speriat de primirea neașteptată, dictatorul României a contramandat conferința de presă și întâlnirea cu fotografii care urma să aibă loc imediat după sosirea sa la reședință. In schimb, presa și televiziunea au profitat de ocazie

SE APROPIE SFÂRȘITUL

Nu este vorba de sfârșitul lumii, în care și așa nu prea mulți cred, și pe care nimeni nu-l așteaptă, ci de un sfârșit în care din ce în ce mai mulți Români, atât din România cât și din lumea liberă, cred, și pe care îl asteaptă. Al cui sfârșit? Al lui, al ei, și al întregii dinastii ceausiste, dela conducerea bietei Românii.

Fața lui rubicondă, cu buze groase întoarse pe dos, zâmbetul sadic ascunzând fericirea sa personală și nemulțumirea poporului român, cea pe care o stiam din România, a dispărut; ea s'a transformat într'o față hâdă, cu fălci căzute, gălbejită și pătată, ce tinde spre mumificare; față pe care un corp strâmb și descentrat, cu un mers nesigur, o poartă între umerii cocârjați. Aceasta este fața lui reală, nu cea machiată dela televiziunea româna, nici cea trucată sau înlocuită în ziarele românești. Vocea tremurândă, abia auzită, fără nici o precizie, întreruptă, cu pauze mari, nu mai caracterizează pe acel individ înfumurat, fudul, sigur pe el și pe răul pe care-l face poporului, acel individ pe care-l știm și așa de prea mulți ani, ci pe cel despre care ziarele canadiene spun că este "soft spoken", adică un om care vorbește rar, moale. Acesta este Ceaușescu, cel care a venit în Canada, acesta este acela ce se prezintă lumii americane, ca o mumie, cu o voce venită din caverne. Acela care îți amintește de Cernenko la ultima apariție în lume, cu vreo lună înainte de a muri. O epavă!

Iar ea? Simplă, ștearsă, cantitate neglijabilă. Nici nu poate fi descrisă.

Cum spune zicala românească - Amândoi? Două nevoi.

Vizita lui Ceaușescu a fost ținută în secret, dar ca orice secret, s'a aflat imediat.

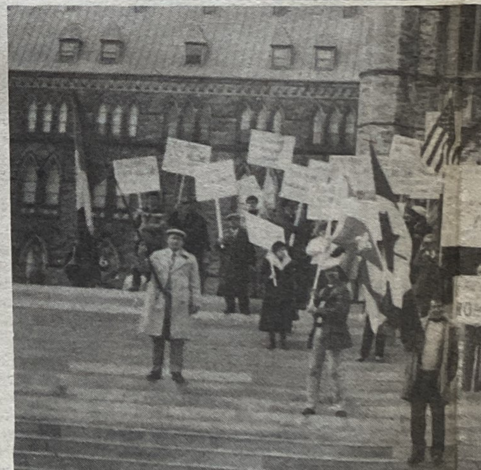
S'au invitat singuri, deși vizita a fost numită "oficială".

Au venit în ziua de Paști, sperând că Românii, cei "nedisciplinați", cei credincioși, vor fi prea ocupați cu spartul ouălor roșii și a ciocnitului unui pahar de vin cu familiile lor, și deci, nu-i vor "aștepta" pe vizitatori.

Greseală!

Au fost "întâmpinați" de 70 de adevărați Români, care au demonstrat împotriva dictatorului, chemându-l pe adevăratul lui nume.

Au aflat și el și ea - cât de iubit este "fiul iubit" al poporului român. Si mare le-a fost surprinderea văzându-i și auzindu-i pe demonstranți pentru prima oară (sperăm și ultima) atât de aproape, la câțiva metri, strigând:



Demonstranții în fața Parl

...CU BUCLUC

...UL...

"Ceauşescu, cine eşti?
Criminal din Scorniceşti!"

Au venit doar ei doi, fără fiul de năpârcă, înoţiţi de o armată de vreo 100 de securişti graşi, cu feţele rumene şi unsuroase, rotunzi, pocnind de sănătate şi bunăstare, îmbrăcaţi în haine negre ca nişte ciocli, vestitori de rău - răul lui, al ei şi-al dinastiei ceauşiste.

Au fost primiţi civilizat de către Canadieni, pentrucă au venit să cumpere niste reactoare demodate, pe care oricum nu le cumpără nimeni. Iar afacerile sunt afaceri, şi nu contează cu ce sunt plătite - cu sânge, cu mâncare, cu moarte.

Au fost primiţi simplu şi rece - nici o decoraţie pentru el, "om politic şi tehnic", "luptător pentru pace în lume", nici o diplomă de honoris cauza pentru ea, "academician şi cel mai mare om de ştiinţă", "somitate în chimie", nici un "comunicat comun" despre aşa zisa vizită oficială.

Au fost atât de speriaţi, încât şi-au scurtat vizita cu o zi. Motivul real al plecării mai devreme - frica de a-i întâlni din nou pe Românii "nedisciplinaţi" din Toronto. Aşa că, n'au văzut nici cel mai înalt turn de televiziune din lume, nici cascada Niagara, pe care nici n'au să le mai vadă vreodată.

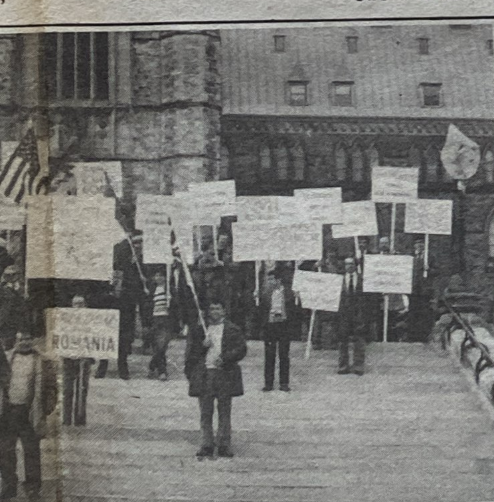
S'au dus totuşi la Montreal, crezând că acolo nu-i va astepta nici un "nedisciplinat". Si-au adus un autobuz de securişti cu ei. S'au înşelat; acolo îi aşteptau atât Românii care le-au făcut şi aici o demonstraţie demnă de păstrat în minte, cât şi Ungurii; care Unguri, nici măcar nu-i cereau Ardealul nostru. Ungurii l-au tratat de asasin al familiilor lor de Unguri din România. Ce ruşine!

Au plecat aşa cum au venit: simpli, şterşi, huliţi.

Li s'a dat în Canada o lecţie dublă: de către Românii adevăraţi, veniţi din toate părţile Canadei să-l "întâmpine" în ziua de Paşti, uniţi sub un singur nume - Consiliul Naţional Român - cu un singur ţel - lupta anticomunistă, indiferent de partidele politice pe care le reprezintă fiecare, sprijiniţi pentru prima oară de biserică; de către Canadienii sobri şi reci, care nu i-au primit aşa cum se aşteptau şi nu le-au oferit favorurile cu care erau obişnuiţi în ţările Europei occidentale pe care le-au bătut în lung şi'n lat.

Au trecut Oceanul ca să afle cine trăieşte dincolo de el, şi au aflat: Americanii distanţi faţă de comunişti, în bună convieţuire cu Românii demni, cinstiţi şi apreciaţi, uniţi în lupta lor anti-comunistă.

Observator



...faţa Parlamenului Canadian

...ca să stea mai mult de vorbă cu demonstranţii români de afară, care astfel le-au explicat cine este Ceauşescu, care este politica internă şi externă pe care dictatorul o duce sub masca unei independenţe false şi ce ar însemna pentru Români cumpărarea unui nou reactor.

A treia demonstraţie a început în acelaşi loc, la ora 19,30, unde Părintele Petre Popescu, superiorul Bisericii Ortodoxe Române "Buna Vestire" din Montreal, a rostit o scurtă rugăciune, după care toţi cei prezenţi, mărşăluind în cerc, cu lumânările aprinse au cântat "Hristos a înviat din morţi, Cu moartea pre moarte călcând". In liniştea serii, până la orele 20,30, manifestanţii şi-au strigat apoi indignarea. Rugăciunea şi manifestaţia de seară au fost înregistrate şi transmise spre ţară de Vocea Americii.

In timpul vizitei la Ottawa, crema securităţii române a fost cazată în casa vecină locuinţei oficiale a lui Ceauşescu. Autorităţile canadiene au permis demonstranţilor români să manifesteze exact între cele două locuinţe, a lui Ceauşescu şi a securităţii române, dându-le posibilitatea şi de a identifica pe securiştii români, de a-i intimida şi chiar speria de ceea ce-i va aştepta la Toronto şi Montreal.

Restul de securişti şi agenţi români au locuit la un motel de pe Str. Rideau, la care nu din întâmplare, au stat peste noapte şi manifestanţii români.

Luni dimineaţa, şoferul ambasadei zăpăcit de mersul evenimentelor, trimis la motel să-l aducă pe "tov. Bengea", a bătut la uşa camerei unde erau cazaţi manifestanţii români. Situaţia tragi-comică s'a sfârşit prin fuga şoferului până la capătul coridorului în câteva secunde.

In aceeaşi dimineaţă, manifestanţii rămaşi la Ottawa, organizat, au intimidat securitatea română, ce-şi aştepta "şeful" în faţa Parlamentului. Parte din fotografiile luate securiştilor români sunt în arvivele Consiliului Naţional Român.

***

După demonstraţiile din 14 Aprilie, Ceauşescu a avut alte surprize: mai întâi anularea vizitei la Quebec City, deoarece Primul Ministru al Quebecului, Rene Levesque a refuzat să-l primească, pretextând că guvernul federal l-a anunţat prea târziu despre vizita lui Ceauşescu, iar la datele propuse spre întâlnire avea două consilii de miniştri care nu puteau fi amânate.

Apoi a doua surpriză: anularea vizitei la Toronto, unde Ceauşescu era programat să viziteze centrala nucleară dela Pickering. Din cauza unei greve la Pickering, compania Ontario Hydro a propus spre vizitare centrala atomică dela Bruce, sugestie respinsă de cei 80 de securişti români sosiţi în Canada cu 10 zile înaintea lui Ceauşescu, care au declarat că nu dispun de timpul necesar asigurării securităţii dictatorului.

Greva dela Pickering a fost doar un motiv oficial de anulare a vizitei la Toronto, unde securitatea română ştia că era pregătită cea mai mare demonstraţie de pe parcursul acestei vizite. Aceste două anulări au scurtat timpul de şedere al lui Ceauşescu în Canada cu o zi, şi în acelaşi timp a schimbat total programul de vizite dela Montreal, ca măsură de securitate.

Programul oficial al zilei de 17 Aprilie la Montreal era următorul:

9,30 - sosirea la Montreal, la aeroportul internaţional Dorval;

9,45 - vizită la întreprinderea CAE Electronics.

11,00 - vizită la întreprinderea Vickers;

13,00 - Dejun oferit de Jean Drapeau, Primarul Montrealului, la Chateau Champlain.

17,00 - Plecarea spre Bucureşti dela aeroportul internaţional Dorval.

Consiliul Naţional Român secţia Canada, organizase o demonstraţie pentru ora 9,30 în faţa întreprinderii CAE Electronics. In ultimul moment, programul vizitei a fost schimbat. In dimineaţa zilei de Miercuri 17 Aprilie Ceausescu a zburat la TROIS RIVIÉRES, oraş situat la jumătatea distanţei dintre Montreal şi Quebec City, unde a vizitat centrala nucleară GENTILLY II din Becancour, alimentată de un reactor Candu identic cu cele pe care România doreşte să le cumpere.

In Montreal, în faţa hotelului unde urma să aibă loc dejunul cu primarul oraşului, a avut loc o demonstraţie a 40 de Unguri, care protestau împotriva dictatorului dela Bucureşti. Manifestanţii unguri, pentru prima oară, s'au abţinut din fericire dela invenţii geopolitice. Ei purtau pancarde în care îl comparau pe Ceauşescu cu Dracula, scandau lozinci (Ceauşescu asasin!) şi cereau Canadei să nu vândă României reactoare Candu câtă vreme în România nu este de mâncare.

Chiar în faţa peronului hotelului Chateau Champlain au descins dintr'un autobuz închiriat de ambasada română 20 de securişti în costum şi cravată (unii dintre ei cu nelipsita haină de piele). Purtau steguleţe româneşti şi ţineau ascunse cu mare grijă, între picioare, două pancarte cu portretele colorate ale cuplului Ceauşescu. Presa şi televiziunea canadiană au încercat să le smulgă ceva declaraţii, însă securiştii au refuzat orice comentariu.

Dela 15,00 la 17,00 a avut loc o manifestaţie organizată de Consiliul Naţional Român secţia Canada, în faţa întreprinderii CAE Electronics, ultima etapă a vizitei lui Ceauşescu în Canada.

La puţină vreme după începerea demonstraţiei - acelaşi autobuz a transportat securiştii dela Chateau Champlain la Intreprinderea CAE Electronics. De această dată portretele cuplului Ceauşescu dispăruseră.

Imediat după sosire, cei 20 de securişti au încercat fără succes să intimideze demonstranţii. De această dată erau pregătiţi să contracareze pe demonstranţii români, aşezându-se în faţa lor, privindu-i ameninţător, încercând să râdă la sloganurile strigate de demonstranţi, fotografiindu-i. Manifestanţii nu s'au lăsat intimidaţi. Le-au strigat în română, franceză şi engleză: "Aveţi mâinile pătate cu sânge!"; "Mirosiţi a sânge!"; "Unde este şeful vostru Pacepa?"; "Care dintre voi rămâne în Canada?"; "Sunteţi călăii poporului român", etc.

La ora 16,00 convoiul oficial a sosit la CAE Electronics. Numai 8 m despărţeau demonstranţii de maşina din care a coborît Ceausescu. Securiştii fluturau în tăcere steguleţele româneşti, în timp ce demonstranţii îl huiduiau pe Ceauşescu. Pe panourile pe care le purtau era scris în franceză şi engleză: "End Ceauşescu dinasty", "Libertate pentru Români", "Democraţie în România", "Alegeri libere în România", etc. Timp de o oră cât a durat vizita, tinerii au strigat, cerând libertate pentru cei lăsaţi acasă.

La ieşirea din întreprindere, Ceauşescu a dat din nou, de data aceasta cu faţa, de demonstranţi. Timp de câteva minute, până când coloana oficială s'a pus în mişcare, demonstranţii aflaţi între 2 şi 10 m de maşină, i-au strigat în faţă dictatorului ceea ce tot poporul român gândeşte şi nu poate rosti: "Asasin, criminal, dictator, dă mâncarea Românilor, n'o exporta!", etc.

Cu capul între umeri, alb şi descompus, tremurând de frică, dictatorul s'a îndreptat spre aeroportul Dorval, aflat chiar lângă CAE Electronics, de unde şi-a luat zborul spre Bucureştiul înfometat.

Majoritatea demonstranţilor din Montreal erau tineri, născuţi, crescuţi şi educaţi de regimul comunist. Prezenţa lor la manifestaţie este cea mai grăitoare dovadă a falimentului total al propagandei comuniste, semn că 40 de ani de comunism nu au spălat creierii Românilor.

M., unul dintre tineri, care a participat la toate demonstraţiile, declara fericit: "au fost cele mai fericite momente din viaţa mea, să-i pot spune în faţă criminalului ceea ce gândesc despre el!"

Câţiva manifestanţi, în drum spre casă, au rămas uimiţi în faţa unui zid: pe Dorchester, unul din marile bulevarde ale Montrealului, stătea scris mare, în franceză: "Ceauşescu-asasin". Un grafitti pe care toţi barzii dictatorului nu-l pot şterge.

Participant

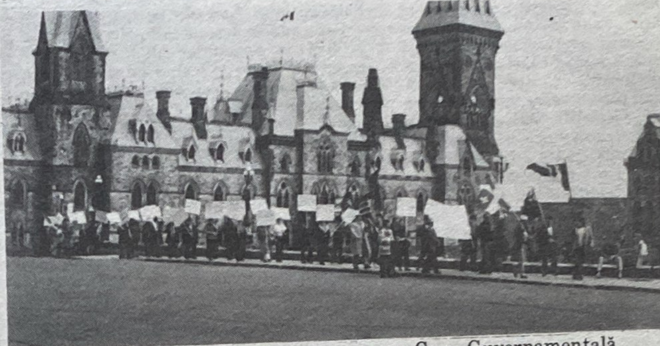
la presse

MONTRÉAL, LUNDI 15 AVRIL 1985

■ OTTAWA — Le président roumain Nicolae Ceausescu est arrivé dimanche à Ottawa pour une jours. Environ 70 Roumains ca visite officielle de cinq nadiens ont manifesté au long du parcours emprunté par l'homme d'Etat entre l'aéroport et la résidence du gouverneur général, Mme Jeanne Sauvé.

Cette manifestation avait pour but de protester contre l'attitude du régime communiste de la Roumanie envers les droits de la personne.

A l'arrivée de M. Ceausescu à la base militaire d'Uplands, où d'importantes mesures de sécurité avaient été prises.



Coloana de demonstranţi în drum spre Casa Guvernamentală

LE DROIT

OTTAWA, LUNDI 15 AVRIL 1985

Des mécontents manifestent

OTTAWA — L'arrivée au Canada du président de la Roumanie, M. Nicolae Ceausescu a soulevé un tollé hier de la part de la communauté roumaine au Canada qui a manifesté son mécontentement à la Colline parlementaire.

A l'occasion de la Pâques roumaine, environ 60 représentants de quinze organismes roumains ont tenu à faire entendre leurs doléances vis-à-vis du chef roumain.

Ceausescu n'est pas le bien venu au Canada

LE DEVOIR

Les Roumains ayant fui ce régime soutiennent cependant qu'une douzaine de camps de concentration existeraient en Roumanie, où seraient enfermés un million de leurs concitoyens.

Ils accusent également M. Ceausescu de népotisme, lui reprochant d'avoir offert plusieurs postes gouvernementaux à des proches. M. Ceausescu est accompagné de sa femme, Elena, qui est premier ministre.

Les manifestants s'opposent à la vente de 10 réacteurs nucléaires CANDU à la Roumaine

LE DROIT

Ceaucescu écourtera sa visite de 24 heures

■ OTTAWA (AFP) — Le président roumain Nicolae Ceaucescu écourtera de 24 heures le voyage qu'il effectue depuis dimanche au Canada

O VIZITĂ CU BUCLUC

The Citizen
Ottawa, Monday, April 15, 1985

Romanian President Nicolae Ceausescu arrived in Ottawa Sunday to begin a five-day official visit and immediately ran into a demonstration against his communist regime's human rights record.

As Ceausescu swept onto the grounds of Gov. Gen. Jeanne Sauvé's residence in the midst of a long cavalcade of limousines and police cars, about 70 Romanian-Canadians chanted slogans calling him a criminal and waved placards comparing Ceausescu with Iranian leader Ayatollah Khomeini.

The demonstration promises to be only the first of several during Ceausescu's visit to discuss trade and political issues.

Demonstranții la intrarea reședinței destinată cuplului Ceaușescu

THE TORONTO STAR
MONDAY, APRIL 15, 1985

Romanian leader runs into protest

OTTAWA (CP) — Romanian President Nicolae Ceausescu immediately ran into a demonstration as he arrived here yesterday.

Ceausecu, on a five-day official visit, was attacked for his communist regime's human rights record.

About 70 Romanian-Canadians chanted slogans calling him a criminal and waved placards comparing Ceausescu with Iranian leader Ayatollah Khomeini.

The demonstration promises to be only the first during Ceausescu's visit to discuss trade and political issues.

Leaders of yesterday'- demonstration said they plan candlelight vigils and ot[...] to protest the visit.

The Gazette

But Romanians who have fled to western democracies maintain Ceausescu runs an iron-fisted government that has put as many as one million Romanians out of a total population of 20 million in concentration and labor camps.

The Globe and Mail

Ceausescu is greeted by protest

CEAUSESCU GO HOME

THE TORONTO STAR

70 chanting protesters greet Romanian leader

The protesters at the gates of the expansive grounds around the Governor-General's residence held a large map of Romania that purported to show the location of a dozen or more detention camps, each one marked by a skull.

Romanian President cancels last day

SE APROPIE SFÂRȘITUL...

Nu este vorba de sfârșitul lumii, în care și așa nu prea mulți cred, și pe care nimeni nu-l așteaptă, ci de un sfârșit în care din ce în ce mai mulți Români, atât din România cât și din lumea liberă, cred, și pe care îl așteaptă. Al cui sfârșit? Al lui, al ei, și al întregii dinastii ceausiste, dela conducerea bietei Românii.

Fața lui rubicondă, cu buze groase întoarse pe dos, zâmbetul sadic ascunzând fericirea sa personală și nemulțumirea poporului român, cea pe care o stiam din România, a dispărut; ea s'a transformat într'o față hâdă, cu fălci căzute, gălbejită și pătată, ce tinde spre mumificare; față pe care un corp strâmb și descentrat, cu un mers nesigur, o poartă între umerii cocârjați. Aceasta este fața lui reală, nu cea machiată dela televiziunea româna, nici cea trucată sau înlocuită în ziarele românesti. Vocea tremurândă, abia auzită, fără nici o precizie, întreruptă, cu pauze mari, nu mai caracterizează pe acel individ înfumurat, fudul, sigur pe el și pe răul pe care-l face poporului, acel individ pe care-l stim și așa de prea mulți ani, ci pe cel despre care ziarele canadiene spun că este "soft spoken", adică un om care vorbeste rar, moale. Acesta este Ceaușescu, cel care a venit în Canada, acesta este acela ce se prezintă lumii americane, ca o mumie, cu o voce venită din caverne. Acela care îți aminteste de Cernenko la ultima apariție în lume, cu vreo lună înainte de a muri. O epavă!

Iar ea? Simplă, stearsă, cantitate neglijabilă. Nici nu poate fi descrisă.

Cum spune zicala românească - Amândoi? Două nevoi.

Vizita lui Ceaușescu a fost ținută în secret, dar ca orice secret, s'a aflat imediat.

S'au invitat singuri, deși vizita a fost numită "oficială".

Au venit în ziua de Pasti, sperând că Românii, cei "nedisciplinați", cei credinciosi, vor fi prea ocupați cu spartul ouălor roșii și a ciocnitului unui pahar de vin cu familiile lor, și deci, nu-i vor "aștepta" pe vizitatori.

Greseală!

Au fost "întâmpinați" de 70 de adevărați Români, care au demonstrat împotriva dictatorului, chemându-l pe adevăratul lui nume.

Au aflat și el și ea - cât de iubit este "fiul iubit" al poporului român. Si mare le-a fost surprinderea văzându-i și auzindu-i pe demonstranți pentru prima oară (sperăm și ultima) atât de aproape, la câțiva metri, strigând:

"Ceausescu, cine esti?
Criminal din Scornicești!"

Au venit doar ei doi, fără fiul de năpârcă, înoțiți de o armată de vreo 100 de securiști grași, cu fețele rumene și unsuroase, rotunzi, pocnind de sănătate și bunăstare, îmbrăcați în haine negre ca niște ciocli, vestitori de rău - răul lui, al ei și-al dinastiei ceaușiste.

Au fost primiți civilizat de către Canadieni, pentrucă au venit să cumpere niste reactoare demodate, pe care oricum nu le cumpără nimeni. Iar afacerile sunt afaceri, și nu contează cu ce sunt plătite - cu sânge, cu mâncare, cu moarte.

Au fost primiți simplu și rece - nici o decorație pentru el, "om politic și tehnic", "luptător pentru pace în lume", nici o diplomă de honoris cauza pentru ea, "academician și cel mai mare om de știință", "somitate în chimie", nici un "comunicat comun" despre așa zisa vizită oficială.

Au fost atât de speriați, încât și-au scurtat vizita cu o zi. Motivul real al plecării mai devreme - frica de a-i întâlni din nou pe Românii "nedisciplinați" din Toronto. Așa că, n'au văzut nici cel mai înalt turn de televiziune din lume, nici cascada Niagara, pe care nici n'au să le mai vadă vreodată.

S'au dus totuși la Montreal, crezând că acolo nu-i va astepta nici un "nedisciplinat". Si-au adus un autobuz de securisti cu ei. S'au înșelat; acolo îi așteptau atât Românii care le-au făcut și aici o demonstrație demnă de păstrat în minte, cât și Ungurii; care Unguri, nici măcar nu-i cereau Ardealul nostru. Ungurii l-au tratat de asasin al familiilor lor de Unguri din România. Ce rușine!

Au plecat asa cum au venit: simpli, șterși, huliți.

Li s'a dat în Canada o lecție dublă: de către Românii adevărați, veniți din toate părțile Canadei să-l "întâmpine" în ziua de Pasti, uniți sub un singur nume - Consiliul Național Român - cu un singur țel - lupta anticomunistă, indiferent de partidele politice pe care le reprezintă fiecare, sprijiniți pentru prima oară de biserică; de către Canadienii sobri și reci, care nu i-au primit așa cum se asteptau și nu le-au oferit favorurile cu care erau obisnuiți în țările Europei occidentale pe care le-au bătut în lung și'n lat.

Au trecut Oceanul ca să afle cine trăiește dincolo de el, și au aflat: Americanii distanți față de comuniști, în bună conviețuire cu Românii demni, cinstiți și apreciați, uniți în lupta lor anti-comunistă.

Observator

Ziarele canadiene de Sâmbătă 6 Aprilie 1985 purtau următoarea notă, neobservată de majoritatea cititorilor români, aflați în week-end sau preocupați cu pregătirile de Paști: "CEAUSESCU VISITS. President Nicolae Ceausescu of Romania, the last country to buy a Candu nuclear reactor, will visit Canada April 14-19. Nuclear energy is expected to top the agenda during talks".

De obicei ziarele din România anunță din timp și cu mare tam-tam vizitele oficiale în străinătate ale cuplului Ceaușescu, interpretate de către presa de partid ca semn de respectabilitate internațională, atât de dorită de dictator. Presa occidentală în schimb, accelerează rapoartele despre situația dezastruoasă în care se află România la 40 de ani de dictatură comunistă, ultimii 20 fiind de gestiune comunistă.

De această dată, vizita în Canada a fost anunțată de către Canadian Press în ultimul moment, de Paștele catolic, urmând să debuteze de Paștele ortodox, cu următorul program inițial: 14-15 Aprilie - Ottawa, 16 Aprilie - Toronto, 17 Aprilie - Quebec City, 18-19 Aprilie - Montreal, cu plecarea spre București din Montreal.

Ziua de Paști a fost intenționat aleasă ca debut al vizitei, spre a face aproape imposibilă organizarea de manifestații de protest. Lucru normal, având în vedere că, cu 5 ani în urmă, o vizită similară anunțată cu mult timp înainte a trebuit anulată cu 2 zile înainte de a avea loc, datorită manifestațiilor ce au fost organizate de Români și a căror interzicere cerută de Ceaușescu a fost refuzată de guvernul canadian. Această anulare de ultim moment nu a mai putut opri însă răspândirea ziarului "Tribuna României", ediția pentru Occident, ziar tipărit la București încă dinaintea vizitei și care înfățișa pe Ceaușescu cu Pierre Trudeau, primiți cu flori și stegulețe de Românii canadieni.

In ultimile luni, zvonuri despre vizita din Aprilie au circulat printre persoane afiliate bisericilor "misionare" din Canada, ceea ce dovedește încă odată adevărata natură a bisericilor aflate sub jurisdicția Patriarhiei din București.

La inițiativa Consiliului Național Român, secția Canada, 13 organizații românești din Canada au hotărît să manifesteze împotriva acestei vizite.

Marți 9 Aprilie 1985, aceste organizații au expediat un memoriu adresat Primului Ministru al Canadei, R.H. Brian Mulroney și Ministrului Afacerilor Externe, H. Joe Clark. Memoriul prezintă succint realitatea politică, economică, socială, culturală și religioasă din România de azi. Se cerea ferm oprirea vânzării reactoarelor canadiene Candu, unei țări din blocul comunist ca România, mai ales că plata reactoarelor urma să fie făcută prin produse alimentare românești în Canada, în timp ce foamea domnește în România. Se arăta că această foame este în parte provocată artificial, spre a zdrobi orice urmă de rezistență a populației la stalinismul dinastic pe care clanul Ceaușescu îl impune celor 23 de milioane de Români.

Vineri 12 Aprilie, ziarul "La Presse" din Montreal a publicat o scrisoare a Consiliului Național Român, secția Canada, în care se prezenta publicului canadian situația în care se găsește România după 4 decenii de gestiune comunistă.

Sâmbătă 13 Aprilie, Români din Hamilton și Toronto, sub conducerea subsecției CNR Ontario, au participat la slujba de Paști oficiată la Biserica Ortodoxă Română "Buna Vestire" din Montreal de pr. d. Petre Popescu.

Duminică dimineața, o coloană de mașini purtând Români din Montreal, Quebec, Hamilton și Toronto au plecat din Montreal spre Ottawa. Acolo s'au întâlnit în fața Parlamentului canadian cu alți Români, veniți direct din USA, Toronto, Ottawa, Winnipeg și alte orașe canadiene.

Prima demonstrație a început la 11,30, în fața Parlamentului canadian. Așezați în coloană, demonstranții au mărșăluit în jurul parcului din fața Parlamentului. Coloana era deschisă de steagul canadian. In spatele lui, steagurile provinciilor Ontario și Quebec, de unde proveneau majoritatea demonstranților. Urma steagul american, încadrat de două tricoloruri românești. In spatele lui, un panou mare pe care era scris în limba engleză: "Libertate pentru România". Apoi, adusă dela Hamilton, o hartă mare a României, pe care, sub titlul "40 de ani de comunism" erau marcate închisorile și lagărele de concentrare prin care au trecut un milion de Români. Urmau 13 panouri cu numele organizațiilor participante la demonstrație, deasupra cărora era scris "Ceaușescu is not welcome". Apoi demonstranții, fiecare purtând, după puteri, unul sau două panouri, pe care scria, între altele, în limbile franceză și engleză: "Ceausescu - Dictatură-Teroare-Foame", "Alegeri libere în România", 'România, afară din pactul dela Varșovia", "Libertate pentru Români", "Canadians! Be aware of communism. Preserve our freedom!", "Ceausescu afară din Canada!", "Ceausescu - Romania's Khomeini".

In fața ziariștilor prezenți, s'a strigat:

"Ceaușescu cine ești?
Criminal din Scornicești!"
"Ceaușescu și soția,
Duc de râpă România!"
"Ceaușescu asasin!"
"Ceaușescu, afară din Canada!".

Ziariștii dela Canadian Press, The Citizen, Le Droit și dela alte ziare canadiene s'au întreținut cu manifestanții.

Au fost prezenți și ziariștii Nestor Rateș dela biroul din Washington al Europei Libere și Nicolae Dima dela Vocea Americii. Reportajele lor despre demonstrație au fost difuzate către România în aceeași zi.

S'au împărțit trecătorilor manifeste tipărite în limba engleză, despre tragedia de a trăi sub comunism.

La ora 14,00, coloana de manifestanți s'a pus în mișcare către Casa Guvernamentală de pe Str. Sussex, reședința oficială a lui Ceaușescu pe timpul șederii în Ottawa. La ieșirea din curtea Parlamentului, manifestanții au fost întâmpinați de H. Jean Chretien - fost ministru de externe în guvernul lui Turner, actualmente critic al opoziției pentru afacerile externe - cu care s'au întreținut timp de cinci minute, înmânându-i la sfârșitul discuției un memoriu adresat liderului opoziției și deputaților opoziției.

Coloana demonstranților a străbătut apoi centrul Ottawei, mergând pe același traseu pe care trebuia să treacă mașinile diplomatice ale vizitatorilor. Acest traseu era împânzit de 80 de securiști români indignați și surprinși că manifestanții au fost lăsați să parcurgă străzile pe care urma în 15 minute să treacă Ceaușescu.

La ora 15,00 a început a doua demonstrație, peste drum de reședința Primului Ministru al Canadei și lângă intrarea reședinței destinată cuplului Ceaușescu.

Ceaușescu a sosit la baza militară Uplands, unde a fost primit în cadrul unei scurte ceremonii de către Guvernatorul general al Canadei, Doamna Sauve. Apoi a intrat direct în demonstrația românească, transmisă de televiziunea canadiană la buletinul național de știri de Duminică seara, raportată de aproape toate ziarele canadiene de Luni și de posturile de televiziune din Europa Occidentală în buletinele de știri de Luni.

Demonstranții așteptau lângă intrarea reședinței oficiale, la 10 m distanță de drumul ce urma să fie parcurs de mașinile guvernamentale.

"Intâmpinarea" lui Ceaușescu la sosirea reședinței a constituit o surpriză neplăcută, el fiind silit să audă timp de o oră sloganele adresate lui și soției, și să vadă placardele pregătite pentru ei. La trecerea prin fața demonstranților, Ceaușescu și-a ascuns capul între umeri!

Socat și speriat de primirea neașteptată, dictatorul României a contramandat conferința de presă și întâlnirea cu fotografii care urma să aibă loc imediat după sosirea sa la reședință. In schimb, presa și televiziunea au profitat de ocazie ca să stea mai mult de vorbă cu demonstranții români de afară, care astfel le-au explicat cine este Ceaușescu, care este politica internă și externă pe care dictatorul o duce sub masca unei independențe false și ce ar însemna pentru Români cumpărarea unui nou reactor.

A treia demonstrație a început în același loc, la ora 19,30, unde Părintele Petre Popescu, superiorul Bisericii Ortodoxe Române "Buna Vestire" din Montreal, a rostit o scurtă rugăciune, după care toți cei prezenți, mărșăluind în cerc, cu lumânările aprinse au cântat "Hristos a înviat din morți, Cu moartea pre moarte călcând". In liniștea serii, până la orele 20,30, manifestanții și-au strigat apoi indignarea. Rugăciunea și manifestația de seară au fost înregistrate și transmise spre țară de Vocea Americii.

In timpul vizitei la Ottawa, crema securității române a fost cazată în casa vecină locuinței oficiale a lui Ceaușescu. Autoritățile canadiene au permis demonstranților români să manifesteze exact între cele două locuințe, a lui Ceaușescu și a securității române, dându-le posibilitatea și de a identifica pe securiștii români, de a-i intimida și chiar speria de ceea ce-i va aștepta la Toronto și Montreal.

Restul de securiști și agenți români au locuit la un motel de pe Str. Rideau, la care nu din întâmplare, au stat peste noapte și manifestanții români.

Luni dimineața, șoferul ambasadei zăpăcit de mersul evenimentelor, trimis la motel să-l aducă pe "tov. Bengea", a bătut la ușa camerei unde erau cazați manifestanții români. Situația tragi-comică s'a sfârșit prin fuga șoferului până la capătul coridorului în câteva secunde.

In aceeași dimineață, manifestanții rămași la Ottawa, organizat, au intimidat securitatea română, ce-și astepta "șeful" în fața Parlamentului. Parte din fotografiile luate securiștilor români sunt în arvivele Consiliului Național Român.

***

După demonstrațiile din 14 Aprilie, Ceaușescu a avut alte surprize: mai întâi anularea vizitei la Quebec City, deoarece Primul Ministru al Quebecului, Rene Levesque a refuzat să-l primească, pretextând că guvernul federal l-a anunțat prea târziu despre vizita lui Ceaușescu, iar la datele propuse spre întâlnire avea două consilii de ministri care nu puteau fi amânate.

Apoi a doua surpriză: anularea vizitei la Toronto, unde Ceaușescu era programat să viziteze centrala nucleară dela Pickering. Din cauza unei greve la Pickering, compania Ontario Hydro a propus spre vizitare centrala atomică dela Bruce, sugestie respinsă de cei 80 de securiști români sosiți în Canada cu 10 zile înaintea lui Ceaușescu, care au declarat că nu dispun de timpul necesar asigurării securității dictatorului.

Greva dela Pickering a fost doar un motiv oficial de anulare a vizitei la Toronto, unde securitatea română știa că era pregătită cea mai mare demonstrație de pe parcursul acestei vizite. Aceste două anulări au scurtat timpul de ședere al lui Ceaușescu în Canada cu o zi, și în același timp a schimbat total programul de vizite dela Montreal, ca măsură de securitate.

Programul oficial al zilei de 17 Aprilie la Montreal era următorul:

9,30 - sosirea la Montreal, la aeroportul internațional Dorval;

9,45 - vizită la întreprinderea CAE Electronics.

11,00 - vizită la întreprinderea Vickers;

13,00 - Dejun oferit de Jean Drapeau, Primarul Montrealului, la Chateau Champlain.

17,00 - Plecarea spre București dela aeroportul internațional Dorval.

Consiliul Național Român secția Canada, organizase o demonstrație pentru ora 9,30 în fața întreprinderii CAE Electronics. In ultimul moment, programul vizitei a fost schimbat. In dimineața zilei de Miercuri 17 Aprilie Ceausescu a zburat la TROIS RIVIÈRES, oraș situat la jumătatea distanței dintre Montreal și Quebec City, unde a vizitat centrala nucleară GENTILLY II din Becancour, alimentată de un reactor Candu identic cu cele pe care România dorește să le cumpere.

In Montreal, în fața hotelului unde urma să aibă loc dejunul cu primarul orașului, a avut loc o demonstrație a 40 de Unguri, care protestau împotriva dictatorului dela București. Manifestanții unguri, pentru prima oară, s'au abținut din fericire dela invenții geopolitice. Ei purtau pancarde în care îl comparau pe Ceaușescu cu Dracula, scandau lozinci (Ceausescu asasin!) și cereau Canadei să nu vândă României reactoare Candu câtă vreme în România nu este de mâncare.

Chiar în fața peronului hotelului Chateau Champlain au descins dintr'un autobuz închiriat de ambasada română 20 de securisti în costum și cravată (unii dintre ei cu nelipsita haină de piele). Purtau stegulețe românești și țineau ascunse cu mare grijă, între picioare, două pancarte cu portretele colorate ale cuplului Ceaușescu. Presa și televiziunea canadiană au încercat să le smulgă ceva declarații, însă securistii au refuzat orice comentariu.

Dela 15,00 la 17,00 a avut loc o manifestație organizată de Consiliul Național Român secția Canada, în fața întreprinderii CAE Electronics, ultima etapă a vizitei lui Ceaușescu în Canada.

La puțină vreme după începerea demonstrației - același autobuz a transportat securiștii dela Chateau Champlain la Intreprinderea CAE Electronics. De această dată portretele cuplului Ceaușescu dispăruseră.

Imediat după sosire, cei 20 de securiști au încercat fără succes să intimideze demonstranții. De această dată erau pregătiți să contracareze pe demonstranții români, așezându-se în fața lor, privindu-i amenințător, încercând să râdă la sloganurile strigate de demonstranți, fotografiindu-i. Manifestanții nu s'au lăsat intimidați. Le-au strigat în româna, franceză și engleză: "Aveți mâinile pătate cu sânge!"; "Mirosiți a sânge!"; "Unde este șeful vostru Pacepa?"; "Care dintre voi rămâne în Canada?"; "Sunteți călăii poporului român", etc.

La ora 16,00 convoiul oficial a sosit la CAE Electronics. Numai 8 m despărțeau demonstranții de mașina din care a coborît Ceausescu. Securiștii fluturau în tăcere stegulețele românești, în timp ce demonstranții îl huiduiau pe Ceaușescu. Pe panourile pe care le purtau era scris în franceză și engleză: "End Ceaușescu dinasty", "Libertate pentru Români", "Democrație în România", "Alegeri libere în România"; etc. Timp de o oră cât a durat vizita, tinerii au strigat, cerând libertate pentru cei lăsați acasă.

La ieșirea din întreprindere, Ceaușescu a dat din nou, de data aceasta cu fața, de demonstranți. Timp de câteva minute, până când coloana oficială s'a pus în miscare, demonstranții aflați între 2 și 10 m de mașină, i-au strigat în fața dictatorului ceea ce tot poporul român gândește și nu poate rosti: "Asasin, criminal, dictator, dă mâncarea Românilor, n'o exporta!", etc.

Cu capul între umeri, alb și descompus, tremurând de frică, dictatorul s'a îndreptat spre aeroportul Dorval, aflat chiar lângă CAE Electronics, de unde și-a luat zborul spre Bucureștiul înfometat.

Majoritatea demonstranților din Montreal erau tineri, născuți, crescuți și educați de regimul comunist. Prezența lor la manifestație este cea mai grăitoare dovadă a falimentului total al propagandei comuniste, semn că 40 de ani de comunism nu au spălat creierii Românilor.

M., unul dintre tineri, care a participat la toate demonstrațiile, declara fericit: "au fost cele mai fericite momente din viața mea, să-l pot spune în fața criminalului ceea ce gândesc despre el!"

Câțiva manifestanți, în drum spre casă, au rămas uimiți în fața unui zid: pe Dorchester, unul din marile bulevarde ale Montrealului, stătea scris mare, în franceză: "Ceaușescu-asasin". Un grafitti pe care toți barzii dictatorului nu-l pot sterge.

Participant

Demonstranții în fața Parlamenului Canadian

Coloana de demonstranți în drum spre Casa Guvernamentală

la presse
MONTRÉAL, LUNDI 15 AVRIL 1985

OTTAWA — Le président roumain Nicolae Ceausescu est arrivé dimanche à Ottawa pour une visite officielle de cinq jours. Environ 70 Roumains canadiens ont manifesté au long du parcours emprunté par l'homme d'Etat entre l'aéroport et la résidence du gouverneur général, Mme Jeanne Sauvé.

Cette manifestation avait pour but de protester contre l'attitude du régime communiste de la Roumanie envers les droits de la personne.

A l'arrivée de M. Ceausescu à la base militaire d'Uplands, où d'importantes mesures de sécurité avaient été prises.

LE DROIT
OTTAWA, LUNDI 15 AVRIL 1985

Des mécontents manifestent

OTTAWA — L'arrivée au Canada du président de la Roumanie, M. Nicolae Ceausescu a soulevé un tollé hier de la part de la communauté roumaine au Canada qui a manifesté son mécontentement à la Colline parlementaire.

A l'occasion de la Pâques roumaine, environ 60 représentants de quinze organismes roumains ont tenu à faire entendre leurs doléances vis-à-vis du chef roumain.

Ceausescu n'est pas le bien venu au Canada

LE DEVOIR

Les Roumains ayant fui ce régime soutiennent cependant qu'une douzaine de camps de concentration existeraient en Roumanie, où seraient enfermés un million de leurs concitoyens.

Ils accusent également M. Ceausescu de népotisme, lui reprochant d'avoir offert plusieurs postes gouvernementaux à des proches. M. Ceausescu est accompagné de sa femme, Elena, qui est premier ministre.

Les manifestants s'opposent à la vente de 10 réacteurs nucléaires CANDU à la Roumaine

LE DROIT

Ceaucescu écourtera sa visite de 24 heures

OTTAWA (AFP) — Le président roumain Nicolae Ceaucescu écourtera de 24 heures le voyage qu'il effectue depuis dimanche au Canada

PERSPECTIVE ȘI CONFRUNTĂRI

ROMÂNUL CA "HOMO POLITICUS"

încercare de sociopsihologie istorică

Neagu DJUVARA

Articolul ar mai putea avea ca subtitlu: "pledoarie a unui fost diplomat împotriva excesului de diplomație". - Departe de țară de peste patruzeci de ani, am cutreerat, ca'n povești, "șapte țări și șapte mări". Peste tot am observat, cu adâncă mâhnire, că țara noastră era ori necunoscută, ori prost cunoscută, ori de-a dreptul defăimată.

Erau însă părerile unor ignoranți. Oare specialiștii, istoricii străini care au catadicsit să scrie despre noi - căci suntem extraordinar de puțin pomeniți prin dicționare și istorii universale - să fi emis păreri mai măgulitoare?

In cartea unui profesor al unei universități americane, L. S. STAVRIANOS, The Balkans since 1453, New York, ed. a 3-a, 1961, la capitolul "Satellite Rumania" p. 764-765 este un pasagiu care se poate **tălmăci cam așa, pe limba noastră:** "Românii au umblat cu cioara vopsită și în primul și în al doilea război mondial; au fost când cu unii, când cu ceilalți. Prima **dată, ca prin minune, le-a ieșit bine; a** doua oară însă mai puțin..." Mi se va spune: Stavrianos e grec, a avut simpatii pentru mișcarea de rezistență comunistă, etc., etc. E drept. Lucrarea lui însă e bine documentată, destul de echilibrată, și **apoi, în istoriografia occidentală recentă** e singura mai cuprinzătoare asupra zonei noastre geografice, deci considerată carte **de referință. Lipsa de înțelegere, sau de** interes, pentru istoria noastră mai reiese și din multe alte observațiuni. De pildă, de mai bine de o jumătate de veac, n'a mai apărut în Occident nici o lucrare de ansamblu asupra României. Iar în seria de istorii naționale rezumate, din cunoscuta colecție franceză "Que sais-je?" (P.U.F.) a apărut istoria a aproape tuturor națiilor din lume, inclusiv Albania și Republica Nigerului, înainte ca să apară o istorie a României, încredințată de altfel unui universitar străin și nespecialist.

Cum se explică acest dezinteres și imagine depreciată a României?

Prima cauză exterioară, obiectivă, îmi pare a fi întâmplarea care a făcut ca țările române, înainte chiar de a izbuti să înjghebe unități statale, s'au găsit înglobate în creștinătatea de obediență orientală și s'au aflat, astfel tăiate de Roma și prin urmare de toată evoluția Europei apusene, chiar când această evoluție s'a făcut oarecum în afara sau chiar împotriva autorității Romei catolice (Renaștere, reformă, raționalism, etc.). Să fie bine înțeles că nu aduc aci în discuție aspectul religios al apartenenței noastre la Ortodoxie ci, strict obiectiv, consecințele ei politice și culturale.

A doua cauză obiectivă, și mai evidentă, e dominațiunea otomană care ne-a tăiat definitiv de lumea apuseană, în ochii căreia după câteva secole, când se mai știa de existența Moldovei și Valahiei, acestea apăreau doar ca niște nefericite provincii ale imperiului otoman. Nu mai vorbesc de **Românii din Ardeal pe care, în afară de rare** excepțiuni, Apusenii nu i-au descoperit decât după marea răscoală din 1784.

In al treilea rând, iarăși fiindcă țineam de biserica din răsărit, nu au existat între Principate și țările apusene legături dinastice (ca la Unguri și Poloni), atât de importante până într'o epocă destul de recentă.

In al patrulea rând, situația noastră geografică, pe lângă că a fost cât se poate de puțin favorabilă dezvoltării noastre ca state, a fost de asemenea pricina că de cele mai multe ori, până în veacul al XIX-lea, știri despre Români n'au filtrat în Apus decât prin mijlocirea Ungurilor, a Nemților sau a Rușilor, neamuri care ne dușmăneau sau ne disprețuiau.

La acestea sunt tentat să mai adaug un alt factor - care poate fi contestat - anume schimbarea oficială de nume ca națiune, la mijlocul veacului trecut. Eram cunoscuți din Evul Mediu ca Valahi, Vlahi, Volohi, Olahi etc. Deodată se afla în Apus că exista pe undeva la Dunăre o țară ce-i zice România și un popor român. Rumanien, Roumanie, Rumania? Ce-i aia? In subconștientul omului de rând din Occident apărea subit în istorie o rasă nouă, necunoscută, pe când Ungurul, Sârbul, Bulgarul erau cunoscuți de veacuri.

Dar s'o luăm dela început, căci apariția tardivă a Românilor în "concertul eruopean" medieval e și ea un subiect de mirare și un fenomen pentru care, după părerea mea, nu s'a propus încă o explicație satisfăcătoare. Faptul că ne-am aflat în calea tuturor năvălirilor din Răsărit, nu e o explicație suficientă, fiindcă câmpiile Ukrainei și Poloniei erau tot atât de deschise invaziilor, și totuși au văzut apariția unor state puternice **înainte de anul 1000. Propun aci o in**terpretare în lumina istoriei comparate și a ciclurilor de civilizație: după prăbușirea sub loviturile unor "barbari" a unui imperiu, (însemnând și dispariția civilizației al cărei campion era noile state care apar pe ruinele fostei împărății pentru a crea cu încetul o nouă civilizație, nu sunt niciodată inițiate de elementele etnice ale marelui stat dispărut. In cazul imperiului roman, propunerea e lesne de verificat: pe întinderea fostului său teritoriu, noile regate medievale au fost constituite de barbarii Vandali, Vizigoți, Burgunzi, Franci, Lombarzi etc., nu de Italieni, sau de Ibericii romanizați sau de Gallo-Romani. Dece s'ar fi desfășurat lucrurile altfel cu Daco-Romanii? Ba e interesant de notat că nici Slavii, probabil la început migranți prea pașnici, n'au fost în stare să constituie peste tot, prin "secrețiune naturală", state structurate, în noul context medieval: le-a trebuit în Balcan imboldul dominației militare a Proto-Bulgarilor, și în Rusia acel al Varegilor scandinavi. Era deci în firea lucrurilor ca în regiunile noastre reprezentanții fostei națiuni imperiale romane, refugiați prin codri și munți, să fie printre ultimii în măsură să constituie state de sine stătătoare în noua constelație a civilizației medievale. Așadar Românii ar fi singurii din coborîtorii fostului element imperial care să constituie prin ei înșiși state noi - însă cu mare întârziere. Si mai trebue adăugate și câteva nuanțe: mai întâi osmoza cu elemente slave, probabil adesea conducătoare (cum ar sugera-o predominanța numelor slave la primii cnezi, voivozi și boieri cunoscuți documentar); apoi faptul că primii doi reprezentanți ai dinastiei care izbutește să unifice teritoriul Tării-Românești poartă nume cumane: Tochomer și Basarab. Deci și la Români ar fi fost necesar un altoi străin pentru înjghebarea primelor unități statale din noua generație.

In perioada imediat următoare întemeierii principatelor, Românii cunosc o fază eroică. Si în faza aceea participă la luptă - o dovedesc documente de tot felul - toate straturile sociale. Intervine însă **foarte repede o încercare peste puterile** unor state mici (aici se poate vorbi într'adevăr de soartă potrivnică, de nenoroc istoric) înfruntarea cu uriașul imperiu otoman, pe când vecinii mai puternici, Unguri și Poloni, ori nu ne ajută îndestul, ori ne lovesc pe la spate. In aceste împrejurări, figura lui Mircea cel Bătrân îmi apare ca poate cea mai valoroasă din toată galeria suveranilor români.

Dar după el e clar că diplomația - privită adesea de străini ca duplicitate - se dovedește mijlocul cel mai firesc de apărare. Putem spune că de atunci încolo avem în pătura conducătoare a țărilor, și printre Domni, două tendințe, să le numim schematic "curentul Vlad Tepeș" și curentul "Radu cel Frumos". Cel al rezistenței cu orice preț și cel al supunerii. Cel dintâi va fi din ce în ce mai slab, și în curând numai la două-trei generații se va mai ridica un Domn care să îndrăznească să repete "nebunia" lui Vlad Tepeș; în acest sens uciderea lui Radu dela Afumați la 2 Ianuarie 1529 de către doi mari boieri e exemplară. Va mai fi totuși, la sfârșitul aceluiași veac, epopeea lui Mihai Viteazul. Si nu e pornită de un om singur, Mihai nu e un aventurier genial dar izolat, e exponentul unei partide de mari boieri belicoși. De aceea lupta lui Stroe Buzescu cu Tătarii la Ogretin la 13 Septembrie 1602 mi se pare că simbolizează și mai izbitor momentul culminant al spiritului cavalersc la Români decât bătăliile victorioase ale lui Mihai Viteazul. Si dacă e adeverit că Buzescu ar fi răpus într'un fel de duel pe căpetenia Tătarilor, ne-am afla, cu acest splendid episod, în prezența unei fapte vitejești tipic medievale cum întâlnim câteva în istoria Apusului, sau în epoca eroică a Bizanțului. Din nefericire această culme a spiritului cavaleresc e contemporană cu oprimarea crescândă a țărănimii și extinderea latifundiilor, ceea ce n'ar fi în sine un fenomen excepțional, dar mai excepțional e faptul că acea boierime până atunci și militară și administrativă, se preface, în numai două sau trei generații, într'o aristocrație pur administrativă.

Astfel avem la începutul erei contemporane pe de o parte o boierime care **sub influența spiritului fanariot și-a** accentuat tendința către o excesivă suplețe și supunere,pe de alta o massă țărănească ajunsă în așa o stare de mizerie materială (chiar dacă nu luăm ad litteram descrierea apocaliptică a lui Dinicu Golescu) încât pare cu desăvârșire lipsită de vlagă. Doar câte unii, în disperare, iau calea haiduciei.

Tăranul român apare zdrobit, umil, aproape apatic, chiar sub pana scriitorilor care ne sunt cei mai apropiați sufletește. Michelet deplora, după ce citise traducerea Mioriței lui Alecsandri - fiindcă o interpreta greșit...ca mai toată lumea - "această resemnare prea ușoară" (în fața morții) și adăuga: "E din păcate trăsătura națională". Si totuși curajul individual nu lipsea: ciobanii cu bâta după lup, alți munteni luptând singuri cu cuțitul împotriva ursului, erau exemple care uimeau pe străini. E drept că era vorba de regiunile de munte care n'au cunoscut șerbia nici extrema sărăcie.

In asemenea împrejurări, tradițiile ostășești nu se mai întâlnesc decât spre **munte unde au fost încetul cu încetul** înghesuite satele rămase de moșneni și răzeși - sate unde se vor recruta pandurii și de unde va apare un Tudor Vladimirescu. Aiurea, cu vremea, se ofilise la Românii din principate, la toate treptele sociale, fibra eroică - rămasă însă vie la Românii din Balcani. Mai trebue notat că Fanarioții, care aveau motive și mai valabile în ghetto-ul lor constantinopolitan de a fi adoptat față de stăpânire o atitudine de supleță și de supunere servilă, se vor trezi mai repede decât boierimea noastră, cum o vor dovedi-o în timpul Eteriei și al luptelor din Grecia pentru independență. Istoricii străini subliniază că dintre toate popoarele sud-est-ului european, Românii **sunt singurii în veacul al XIX-lea care să fi atins obiectivul unirii și autonomiei fără răscoală populară, fără luptă, ci doar prin** diplomație și prin jocul sau bunăvoința marilor puteri.

Această slăbire a spiritului de revoltă în împrejurările istorice pe care le-am schițat sumar, s'ar putea să fi fost favorizată la Români și de o trăsătură de caracter, în sine nobilă și lăudabilă, dar, la limită, primejdioasă pe plan social, anume nețăr**murita lor putere de îndurare în fața** încercărilor vieții. Puterea de îndurare, împreună cu simțul omeniei, cu spiritul de toleranță, cu forma specifică a creștinismului nostru unde predomină blândețea și smerenia, sunt însușiri admirabile pe plan individual, dar sunt oarecum antagoniste cu cele ce se cer războinicului; dar numai oarecum: fiindcă nu sunt incompatibile, nu se exclud, iar când mai rar, se găsesc împreună, dau eroul desăvârșit.

Totodată, în pătura conducătoare se punea accentul numai pe dibăcia politică **și pe subtilitatea diplomatică. Astfel când** ajungem la mijlocul veacului trecut într'o conjunctură deosebit de favorabilă neamului nostru, cu o libertate aproape totală de dezvoltare intelectuală și morală, am impresia că a lipsit în educația națiunii o anumită dimensiune: eroismul n'a mai fost cultivat pe plan național. Nu vi se pare oare ciudată "eroziunea" care a afectat în epoca contemporană vechile cuvinte de "bărbăție" și "vietjie"? Dacă ne referim la limbi occidentale pe care le cunoaștem, ca franceza sau engleza, vom găsi de pildă pentru calificarea eroismului individual gradația: courage, vaillance, bravoure, audace, intrépidité, témérité (în franceză, dar și mai bogată în engleză din cauza dublei moșteniri anglo-saxone și franco-normande). La noi bărbăție și vitejie aproape că au căzut în desuetudine. **Primul concept e larg înlocuit de** galicismul curaj care după mai mult de un veac nu e încă bine împământenit; al doilea e timid înlocuit de bravură. Brav? Cam ridicol: miroase puțin a cârciumă de pe Grivița, "La Mihai Bravul"! Si dacă împingem gradația mai departe, îndrăzneala și cutezanța au căpătat un caracter mai mult peiorativ. In schimb, vedeți de ce aureolă se bucură cuvintele care indică abilitatea, iscusința, dibăcia. Si dela dibăcie se trece lesne la șiretenie, și apoi la șmecherie. E foarte semnificativ succesul acestui cuvânt, relativ recent, în limba și în trăirea Românului contemporan. Aș fi de asemenea curios să știu dacă mai e altă limbă în care termenul de "hoț" să fi căpătat în limbajul familiar un sens laudativ, măgulitor: - "Uoț mai ești tu, măi!" în gura Românului de azi e un compliment.

In educația tânărului Român, de generații, nu s'a mai pus accentul pe virtuțile de cinste și bărbăție, nici la școală (în afară de istorioare de felul "Condeiele lui Vodă" sau "Sobieski și **plăieșii") și nici în "cei șapte ani de** acasă"; s'ar zice că în general, singurul scop urmărit, conștient sau inconștient, era de a făuri un om cât mai "descurcăreț" - ăsta era idealul (ce să mai zicem de situația de azi, când nici nu mai poate fi alt ideal!) - Si atunci te întrebi dacă limita după care tot omul trebue să știe să-și pună viața în cumpănă, dacă vrea să salveze barem un crâmpei din valorile pentru care trăiește nu a fost împinsă la noi prea departe. E drept că în **veacurile trecute, când credința era elementul suprem în conștiința in**dividului, Românul nu s'a lepădat de lege. Din toate popoarele Sud-estului european, Românii sunt singurii unde Islamul n'a pătruns câtuși de puțin - și nici măcar pe plan individual, din interes sau ambiție (afară de câțiva pretendenți "turciți" ce-i poți număra pe degete). Asta e una din manifestările extraordinarei puteri de rezistență "impermeabilă", caracteristică a Românului. Dar această rezistență pasivă - în care totuși îți pui viața în joc, dar prea târziu - nu ajunge. Nu e oare mai util comunității să-ți alegi moartea decât s'o înduri? Hai să visăm la ce s'ar fi întâmplat dacă Brâncoveanu, rămas la noi ca un simbol al martirului care acceptă moartea (a sa și a tuturor urmașilor săi) ca să nu se lepede de lege, ar fi acceptat riscul, pentru el și pentru țară cu un moment mai devreme: dacă ar fi trecut de partea Austriecilor în loc să lupte alături de Turci. Sau dacă ar fi adus lui Petru cel Mare, odată cu Cantemir, mica lui oștire **și mai cu seamă zahereaua de care Rușii** aveau așa cruntă nevoie (căci de flămânzi au fost bătuți la Stănilești!) Dar Brâncoveanu a vrut să fie prea diplomat. Si Tudor Vladimirescu a fost prea diplomat! Ura pe boieri, dar a tratat cu ei, convins că n'ar putea guverna fără ei; ura pe Greci, dar s'a afiliat Eteriei; ura pe Turci - și s'a luptat cu ei ca un leu, în rândurile armatei rusești - dar când a fost la strâmtoare pe plan politic național, a încercat să negocieze cu ei pe ascuns, de unde i s'a

Continuare în pag. 17

HYPERION

Centrul de promovare a cărţii româneşti

A APĂRUT:

ETHOS

NUMĂRUL 5

Numărul de referinţă pentru comenzi: 976

(10 dolari U.S.A.)

redactori : † ioan cuşa şi virgil ierunca

1984

PARIS

Citim în prefaţa numărului5 referitor la lungul articol al lui Dorin TUDORAN (50 de pagini din care reproducem câteva extrase):

Textul de mai jos a fost trimis clandestin din ţară în primăvara anului 1984. Autorul lui, Dorin Tudoran, este unul dintre cei mai interesanţi poeţi ai generaţiei sale şi era recunoscut ca atare (primise an după an, trei premii ale Uniunii Scriitorilor) până când a devenit disident.

Mi-e greu să le dau dreptate acestor foşti "visători", pentru că îmi e, pe de altă parte, foarte clar că fiind doar obiectul unui vis, comunismul e azi, în orice formă un ersatz-un înlocuitor de realitate. Foarte vioi cît e în opoziţie, ajuns la putere nu e deloc convingător.

El nu mai e nici măcar o utopie. Fiindcă o utopie care ştie că nu e decît atît, dacă nu se autodesfiinţează, devine impostură. Orice utopie e suportabilă, are "şarm", atîta vreme cît nu ştie, în naivitatea ei curată, că e... utopie. Pe de altă parte, mi-e greu să le dau dreptate acestor vechi visători, aducîndu-mi aminte cum au salutat cu entuziasm două acte profund nepatriotice, lovind în interesele poporului român: ciuntirea ţării prin alipirea de către Uniunea Sovietică a Basarabiei şi a unei bune părţi a Bucovinei, ca şi pumnul domnului Vişinsky care, trîntit pe masa succesorală de după război, a pecetluit definitiv destinul României.

Intelectualul român mai are în faţa lui o baricada nesîngeroasă de ridicat, aceea de unde să denunţe indecenţa, ilegitimitatea raportului stabilit de Putere între P.C.R. - tutore, şi Cultura Română - puber. Fără eradicarea acestei promiscuităţi, Cultura Română şi intelectualul nu-şi pot veni în fire cu adevărat, nu pot, adică, purta un dialog veritabil cu o ideologie. Si, măcar pentru faptul că e mai vîrstnică decît P.C.R. cu cîteva...secole şi tot nu poate Cultura Română avea în acesta un tutore; această cultură şi-a luat majoratul cu mult înainte de-a pătrunde în România ideologia comunistă. Ca să nu mai vorbim că nici o justiţie nu poate obliga un puber să se supună abuzivului său tutore după un lanţ atît de lung de agresiuni ale tutorelui împotriva puberului; agresiuni prea cunoscute spre a mai fi numite! Eliberarea Culturii Române din snopul de probleme ce constituie azi "afaceri de stat la cel mai înalt nivel" e o misiune sfîntă a intelectualului român.

A continua să reziste doar prin "faire culture" înseamnă pentru intelectualul român de azi să piardă ultimul tren. Si-aşa ceasul e aproape al doisprezecelea!.

Pînă cînd nu vom fi în stare să ne apărăm copiii împotriva barbarizării limbii în care nu doar vorbesc, ci şi simt, gîndesc, România nu va putea produce încă generaţii strălucite, cu adevărat competitive, de valoarea celei formate între cele două războaie mondiale. Riscăm să ne întoarcem, într-un fel, la acea "Kultur der Kulturlossen" - cultura necultivaţilor, descrisă de Weule.

Cel dintâi vlăstar al Societăţii ersatz, cu mari şi justificate pretenţii la domnie, este kitsch-ul. De patru decenii, limbajul înţepenit al ideologiei comuniste martelează, incontinuu, limba română.

Leziunile nemai având timp să se vindece, s-au cronicizat într-o plagă cuprinzînd aproape totul, de la discursul Agitpropului, pînă la limbajul copiilor. Ascultîndu-i pe copiii noştri vorbind, după cei dintîi ani de şcoală, ai senzaţia oribilă că nu lapte au supt ei la sînul mamei, ci locul comun, otrăvit, al discursului propagandei.

Primul lucru de care lua cunoştinţă intelectualul român după instaurarea noului regim comunist, săvîrşită, nu întîmplător, sub rînjetul "de baraj" al blindatelor sovietice şi la umbra indiferenţei obtuze a aliaţilor, prea grăbiţi să-şi vadă "de-ale lor", era că el nu mai aparţine nici unei clase sociale, deci, că are extrem de puţine drepturi şi infinit mai multe datorii, printre care şi aceea de-a se lepăda, ferm, de tot ce constituise pînă atunci cartha morală a clasei sale; ca să nu mai vorbim de vechi şi grele "păcate" ce trebuiau plătite. Declarat un simplu tolerat, intelectualul român trebuia să mai şi mulţumească. Si spre surprinderea lui şi a naţiunii, asta face şi azi - mulţumeşte!

Scriitorul român nu mai e azi ceea ce-a fost înainte - "conştiinţa neamului său" şi asta nu datorită hotărîrii acelui lider politic care a ţinut să sublinieze de-atîtea ori că "toa'şi să se înţeleagă foarte bine: conştiinţa naţiunii noastre socialiste e P.C.R. şi nimeni altcineva!" O astfel de retorică rebarbativă nu mai impresionează pe nimeni, de mult. Scriitorul român nu mai e "conştiinţa neamului său fiindcă naţiunea, pur şi simplu, nu mai descoperă în el reperele de altădată. Cînd una vorbeşte, alta "fumează" (- scrie - trăieşte), scriitorul român nu mai poate fi un reper nici pentru sine însuşi.

ROMÂNUL CA "HOMO POLITICUS"

Urmare din pag. 16

tras şi moartea năpraznică. Aceeaşi tradiţie de "cuminţenie" politică o regăsim şi la generalul Magheru în 1848 când, cedând în faţa argumentelor consulului englez **Colquhoun,** cu inima zdrobită îşi împrăştie armata în loc să o jertfească într'o bătălie barem simbolică. S'ar zice că la noi nu mai există echivalentul a ceea ce Francezii au numit cu un cuvânt arab: baroud d'honneur (dar o dovadă că tânjim după aşa ceva, e importanţa care s'a dat mai apoi în istoriografia noastră ciocnirii coloanei turceşti, tot atunci, cu unitatea de **pompieri la porţile Bucureştilor).**

Până şi Ionel Brătianu, fără îndoială cel mai mare cap politic pe care l-a avut ţara de un veac încoace, trebue aşezat şi el printre oamenii politici la care a precumpănit prudenţa şi dibăcia diplomatică.

Se poate discuta la infinit despre ce s'ar fi întâmplat dacă intram mai curând în război sau dacă nu semnam pacea dela Bucureşti. (Culmea e că cu toată această tradiţie de prudenţă politică am găsit cu cale, şi în primul şi în al doilea război mondial, să avem pierderile, proporţional, cele mai ridicate din toate armatele angajate în conflict! Pierderi de care apoi ne fălim ca şi când ele ar fi de ajuns pentru a mărturisi de înfăptuirile unui "brav popor", cum zice marşul militar, când ele nu sunt decât consecinţa, pe de o parte a unei vinovate nepregătiri, şi pe de alta a unei şi mai vinovate nepăsări a conducerii militare în acţiune faţă de pierderile în oameni).

E clar de acum că primatul diplomaţiei cu orice preţ, dincolo de marginile îngăduite, a devenit norma politicii externe a României moderne. Astfel dubla **noastră capitulare din vara 1940, şi în faţa** ultimatului sovietic şi în faţa "diktat"-ului dela Viena, se înscrie perfect pe linia adoptată acum de veacuri. Nu aşa se petrec lucrurile în istoria izbutită de vre-o 6000 de ani de când o putem descifra. Nu există drept imanent al popoarelor. Un popor nu-şi face loc în istorie şi nu-şi asigură perenitatea decât prin luptă, o luptă neîncetată, generaţie după generaţie, fără răsuflare. Dacă Românii au izbutit înfine să constituie o naţiune unitară şi independentă, e fiindcă au ştiut să dea din veac în veac un Mircea, un Vlad Tepeş, un Stefan, un Petru Rareş, un Mihai, un Horia nu fiindcă au dat cu duiumul de alde Argetoianu sau Marghiloman.

Dacă vrem acum să restabilim echilibrul şi să ieşim cu adevărat la lumină, ne-ar trebui câteva generaţii în care să fie iarăşi distilată, de copil, în inima Românului noţiunea de atitudine eroică în faţa oricărei întâmplări a vieţii, în orice clipă. Unde eşti tu, Tepeş Doamne? N'am invoca azi umbra cumplitului voivod ca Eminescu fiindcă a tras în ţeapă pe tâlhari şi pe boierii vicleni, ci fiindcă a îndrăznit, singur, să înfrunte pe cel mai straşnic împărat al celei mai mari puteri din vremea lui. Că a avut un grăunte de nebunie? Un astfel de grăunte de nebunie ar trebui cultivat, câteva generaţii, dacă vrem să avem şi noi, în Europa de mâine, un rost, un destin, un nume.

Parole, parole...Vorbe goale. Si pentru cine vorbesc? Pentru noi pribegii? Pentru cei din ţară? Apoi de m'ar putea citi, năpăstuiţi cum sunt, ar zice că grăuntele de nebunie, nu cât bobul de muştar din Evanghelie, ci cât dovleacul de mare, e doar în capul autorului acestor rânduri.!.

Si totuşi...

Iată, citesc în **ultimul** ETHOS lucidul, demnul şi în deosebi curajosul articol al disidentului Dorin TUDORAN... □

Neagu DJUVARA



EVANGHELIA EXILULUI (MAI 1985)

TEHNICA ALEGERILOR SPIRITUALE

——Sergiu GROSSU——

Acum un an v'am vorbit despre slăbănogul din scăldătoarea Betezdei, şi despre sufletul slăbănog, sortit imobilităţii şi inerţiei morale, din cauza păcatului. De data aceasta vom încerca să scoatem în evidenţă un alt aspect al Evangheliei din cea dintâi **duminică a lunii, şi anume:** obligativitatea post-vindecării, care constă în atitudinea dinamică a sufletului vindecat de Isus. Fiindcă, după ce ni s'a spus, întocmai infirmului **de 38 de ani: "Scoală-te,** ridică-ţi patul şi umblă", suntem invitaţi de Apostolul Pavel "să alergăm cu stăruinţă în alergarea care ne stă înainte" (Evrei, 12.1). Adică să îndrăznim ceva mai mult decât o simplă mişcare a fiinţei noastre mântuite înspre lucrurile credinţei, decât bătătorirea - devenită automatism religios - a drumului bisericii, sau căutarea unor modalităţi convenabile de trăire creştină. Ni se cere, cu alte cuvinte, să ieşim din cadrul unui creştinism static, inactiv, comod, pentru a pune în practică îndemnul din Cântarea Cântărilor: "Trage-mă după tine! Si haide să alergăm!"

Ca alergarea noastră să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu, trebue să respectăm câteva condiţii esenţiale, aşa cum ne învaţă Scripturile. Deoarece din ele aflăm "cum" şi "la cine" să alergăm.

Adresându-se Galatenilor, sfântul Pavel scrie: "Voi alergaţi bine..." Si tot el ne arată ce înseamnă a alerga bine: "Umblaţi cârmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pământeşti" (Galateni, 5.7.16). Pe creştinii din Corint îi sfătuieşte: "Alergaţi dar în aşa fel ca să căpătaţi premiul!", ţinând cont de propria sa mărturisire: "Eu, deci, alerg, dar nu ca şi cum n'aş şti încotro alerg..." (1 Corinteni, 9.24.26). A alerga bine vrea să zică: a alerga cu un scop precis, spre o ţintă precisă, care este Isus. După cum citim: "De îndată ce a văzut norodul pe Isus, s'a mirat şi a alergat la El să I se închine" (Marcu, 9.15).

Este cazul să ne întrebăm: la cine alergăm noi, creştinii din diaspora românească, în cursul unei **săptămâni? Alergăm la Isus, ca să ne închinăm Lui, ca să-I vorbim de toate problemele şi frământările noastre sufleteşti, ca să-I cerem ajutor şi binecuvântare oridecâteori ne poticnim pe drumurile spinoase ale existenţei, într'o lume din ce în ce mai ostentativ îndepărtată de Dumnezeu? Sau ne repezim,** mai degrabă, la reuniuni şi taifasuri politice, la vizite şi chefuri amicare, la spectacole de proastă calitate sau la diverse manifestaţii culturale româneşti, unde avem prilejul să ne bârfim şi să împroşcăm cu noroi în orice iniţiativă care nu ne aparţine, în orice realizare lăudabilă care ne zgândăreşte orgoliul şi ambiţiile noastre detestabile?

Gândul care ar trebui să ne însufleţească pe toţi, "singurul lucru" pe care **trebue să-l facem, este** acesta: "Uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Filipeni, 3.13-14).

Insă alergarea spre obiectivele majore ale exilului s'o facem împreună cu ceilalţi fraţi de băjenie, într'un elan colectiv de năzuinţe româneşti subordonate idealului creştin preconizat de Evanghelie. **Să evităm alergările** singuratice. Să nu ne asemănăm cu omul din a doua carte a lui Samuel, care a fost văzut alergând "singur singurel" (2 Samuel, 18.24,26).

Dacă vrem să dăm un sens exilului, dacă ne mai doare chipul sluţit al patriei căzută în mâinile "tâlharilor" de mai bine de patru decenii, dacă mai aşteptăm ceruri noi şi un nou pământ românesc, în care să domnească dreptatea, adevărul şi înfrăţirea, să căutăm să alergăm braţ la braţ şi inimă lângă inimă, într'o neştirbită solidaritate **creatoare, spre "ţinta" deja** amintită, veghind unii asupra altora, îndemnându-ne unii pe alţii "la dragoste şi la fapte bune", conform formulei paulinice, respectiv purtându-ne sarcinile "unii altora", pentru a ne învrednici să împlinim astfel "legea lui Hristos".

O altă obligaţie este înfrângerea egoismului natural, ieşirea din noi şi **contopirea cu celălalt, cu** sufletul românesc de acasă şi de aici, cu frământările Bisericii din diasporă. Stiţi **de ce stă "dărâmată" Casa** lui Dumnezeu (şi, ca atare, însuşi edificiul spiritual al Românimii deştărate)?

Revelaţia biblică este cutremurătoare, când ni se atrage atenţia că "fiecare din voi aleargă pentru casa lui" (Hagai, 1.9). Dumnezeu nu poate accepta o trăire egoistă, o activitate vizând exclusiv interesele proprii. De aceea ni se recomandă alergarea altruistă, pentru a îmbrăţişa, în fuga noastră spre cer, întreaga umanitate, începând cu familia noastră şi sfârşind cu ultimul pribeag, pripăşit în lumea liberă. Adică ridicându-ne dela "dragostea de fraţi", despre care vorbeşte Ap. Petru, - această alergare limitată, numai "pentru casa lui", numai pentru gruparea din care facem parte, numai pentru prietenii sau cunoscuţii pe care îi agrează vanitatea noastră - la "iubirea de oameni", care presupune aruncarea noastră "spre înainte", naufragiul eului nostru pătimaş şi nevolnic în oceanul imens al iubirii totale, atunci când putem alerga spre cei ce ne blestemă, ca să-i binecuvântăm, şi spre cei ce ne vorbesc de rău, invidiindu-ne şi urându-ne ca **să le facem mai departe** bine, şi să ne rugăm pentru mântuirea sufletului lor desfigurat de fărădelegile care îi macină.

Să nu trecem cu vederea peste a treia obligaţie a alergării noastre creştine-preocuparea de soarta şi viitorul tineretului:

"Aleargă de vorbeşte tânărului acestuia..." (Zaharia, 2.4). Fiindcă tineretul zilelor noastre, în special tinerii recent sosiţi din ţară se află în primejdie de moarte, hărţuiţi de ispitele vârstei şi cu mintea intoxicată de ideologia marxist-leninistă. Ce ne rămâne de făcut Cuvântul lui Dumnezeu ne povăţuieşte să alergăm în calea tinerilor români, pe care regimul comunist a încercat să-i îndepărteze de Biserică, de Hristos şi de tradiţiile noastre strămoşeşti. Să alergăm spre inima lor, spre centrul fiinţei lor dezaxate, spre negurile care îi domină încă, spre a le vorbi de Isus şi de perspectivele uluitoare pe care ni le deschide credinţa. Să le arătăm că păcatul este paralizia sufletului, că din cauza păcatului devenim betegi şi slăbănogi, că doar Isus, Mântuitorul, ne poate înzdrăveni, indiferent de stadiul avansat al bolii noastre lăuntrice.

Da, să alergăm spre tineretul exilului, împinşi de resortul invizibil al dragoştei, pentru a le şopti, cu o neprefăcută căldură, cuvintele Ecleziastului:

"Bucură-te, tinere, în tinereţea ta, fii cu inima veselă cât eşti tânăr, umblă pe căile alese de inima ta şi plăcute ochilor tăi; dar să ştii că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată. Goneşte orice necaz din inima ta, şi depărtează răul din trupul tău; căci tinereţea şi zorile vieţii sunt trecătoare." □

QUO VADIS...DOMINE?...

(ÎNCOTRO...UNDE TE DUCI...DOAMNE?...)

——Ilie OLTEANU——

Stiinţa a făcut o descoperire nouă: recunoaste, că universul a avut un început. Adică, acest univers s'a născut dintr'un singur punct, care a explodat în nenumărate părticele. In felul acesta, ştiinţa umană a făcut un pas de apropiere de explicaţia ce o dă Biblia despre facerea lumii.

Ce părticică suntem noi în acest univers în care soarele (imens) e doar cât un fir de nisip? Si, totusi, neţinând seama de infima noastră părticică (aproape ridicol de mică) ca şi de minuscula dâră ce o lăsăm pe linia vesniciei, îndrăznim nu numai să discutăm, ci să ne şi îndoim de adevărul învăţăturii Domnului. Căci, cu puţine excepţii, această învăţătură o socotim peste puterea de comprehensiune a raţiunii umane. Din milă pentru puţina noastră înţelepciune, Pavel a spus: "Dumnezeu a vrut să mântuie pe cei credincioşi prin mesajul "nebuniei", pe care îl propovăduim" (Cor, I-21-22). Dar cine sunt aceşti credincioşi? Fără îndoială, cei "săraci cu duhul", acei care nu au fost întinaţi de "Cunoaşterea" (învăţătura umană, care încă dibuie în întuneric). Adevărul (lumina cea adevărată) numai unul este însă, precum scris este:
"Eu (Christos) sunt lumina lumii" (Ioan, 8-12)

Va veni vremea când (însăşi ştiinţa umană o admite) omenirea va putea auzi însuşi glasul lui Isus, căci fiecare cuvânt rostit e înregistrat în eterul (sau oricum se chiamă) prin care se transmit emisiunile aparatelor din rachetele călătoare în univers. Dar, până atunci trebue să credem pe acela (apostolul Ioan), care a auzit aievea cuvântul Domnului.

Cei mai mulţi pricep despre Isus doar cât a înţeles Kleophas ("Noi credeam, că El va fi acela carele să elibereze Israelul..."). Adică, cei doi ucenici în drum spre Emaus credeau, că Isus a apărut numai pentru izbăvirea Evreilor, nu şi pentru luminarea întregului neam omenesc rătăcitor prin întuneric.

Ce departe învăţătura adevărului de făptuirile celor mai mulţi dintre creştini! Căci, cu puţine excepţii, faptele sunt la fel cu ale celor vechi: un ochi pentru ochi, un dinte pentru dinte... Pentrucă învăţătura dragostei şi a iertării este prea incomodă pentru felul în care dorim să trăim viaţa noastră pământeană. Iarăşi, cu puţine excepţii, nu s'a înţeles, că toate problemele (şi cele trecătoare şi cele împletite cu vesnicia) pot (şi trebue) să fie rezolvate cu ajutorul lui Dumnezeu, numai prin respectarea învăţăturii lui Isus Christos.

In legătură cu această puţină înţelegere omenească, legenda povesteşte o întâmplare: în vreme ce prigoana împotriva creştinilor la Roma era în plin toi, Petru a încercat să fugă din Roma. Dar pe drumul lui, pe Via Appia Antica, a întâlnit pe Isus, carele mergea SPRE ROMA. Mirat, l-a întrebat pe Isus: "Quo vadis...Domine?" (Incotro... unde te duci... Doamne?) Isus i-a răspuns: Mă duc la Roma să mă mai răstignească odată..." Petru a înţeles. S'a întors la Roma, a mărturisit mai departe, public, pe Cel Inviat, şi a plătit "îndrăzneala" cu viaţa (a fost răstignit).

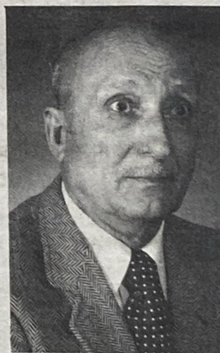
Comemorând în felul nostru, după credinţa pe care am vrea-o întreagă, dar care e totuşi departe de a fi ceea ce trebue să fie, Invierea lui Isus-Domnul, se cuvine să ne dăm seama că se asteaptă ceva mai mult dela noi decât săvârşim în această lume guvernată de violenţa născătoare de dezastre peste dezastre. Că, adică, ar fi vremea să şi TRAIM învăţătura prin îmbrăţişarea non-violenţei propovăduită în Predica de pe Munte, aşa cum au îmbrăţişat-o primii creştini, cărora Dumnezeu le-a dăruit, în cele din urmă, deplină victorie.

Oricare neam, care va "îndrăzni" să îmbrăţişeze non-violenţa din Predica de pe Munte, va plăti cu imense jertfe. Dar, până când creştinii vor decide să se conformeze acestei sfinte învăţături, nu ne rămâne, celor mai mulţi, decât pocăinţa de a mărturisi puţina noastră credinţă, simţindu-ne la fel precum se va fi simţit Petru, când (conform celor istorisite de legendă) a încercat să fugă din Roma şi când, văzând pe Isus mergând SPRE ROMA, a întrebat, mirat şi îngrozit, Dascălul lui:

"QUO VADIS...QUO VADIS...DOMINE?"

✝ CONSTANTIN MAGIRESCU ✝

Cu mare părere de rău se face cunoscut că, Duminică 14 Aprilie 1985, în ziua Invierii Domnului, la ora 5 dimineaţă, fratele nostru de suferinţă în pribegie şi exil, Constantin Magirescu, şi-a dat sufletul în mâinile Creatorului, în Humber Memorial Hospital din Weston, Ontario.



Cu o săptămână înainte, în ziua de Florii, aflându-se la serviciul de dimineaţă, la Biserica "Sfântul Gheorghe" din Toronto, după ce a citit Apostolul, s'a plâns că nu se simţea bine şi, mergând acasă, după amiază, a suferit un atac cerebral şi fiind numaidecât internat în spital, timp de o săptămână, situaţia dân**sului a devenit tot mai** critică şi până la urmă- aşa a vrut Dumnezeu-, chiar în ziua de Paşti să-şi sfârşească chinuita lui viaţă pământească, departe de glia strămoşească pe care a iubit-o şi pentru care a muncit şi luptat întotdeauna ca s'o vadă liberată de stăpânii netrebnici şi vremelnici care o bat**jocoresc şi asupresc naţia** Română care trăieşte pe ea.

Inmormântarea a avut loc Marţi 16 Aprilie în Sanctuary Park Cemetery din Etobicoke, Ontario.

Dimineaţa, trupul lui a fost adus la Biserica "Sfântul Gheorghe" din Toronto, unde, după oficierea Sfintei Liturghii de către preoţii, Sterie Mihădaş din Toronto, Richard Grabov**schi, un bun şi vechi prieten** al decedatului, venit dela **Cleveland şi Nicolae Zelea** din Hamilton, a urmat serviciul funerar din Săptămâna Luminată, la care au luat parte următorii preoţi, pe lângă preoţii amintiţi mai sus: Pr. Dumitru Ichim din Kitchener, Ontario şi Pr. Petre Popescu, parohul Bisericii Ortodoxe Române din Montreal, cât şi Pr. Mihai Handrabur, parohul Bisericii "Sfântul Gheorghe".

El a fost unul dintre membrii fondatori ai Bisericii "Sfântul Gheorghe" din Toronto şi din dragostea lui adâncă pentru Credinţa Ortodoxă, s'a străduit ca să înveţe rânduiala stranei şi a devenit al doilea cantor al Bisericii, servind strana cu **mult zel şi conştiin**ciozitate.

De asemenea, în cursul anilor, a deţinut diferite funcţii în consiliile parohiale şi de foarte multe ori, datorită priceperii, a condus serbări şi banchete la parohie, ca maestru de ceremonii.

In anul 1981, la 10 Mai, împlinind vârsta de 65 de ani, a ieşit la pensie dela Poşta canadiană, unde a servit timp de 27 de ani.

In tinereţe, după terminarea studiilor liceale, a intrat în armată şi a devenit ofiţer activ şi a luat parte la campania militară în contra bolşevismului, în timpul celui de al doilea război mondial, când, fiind rănit de explozia unui obuz, vindecare nu a mai avut, deoarece după zeci de ani, mereu se plângea că îl doare ceva în piept şi după scrupuloase cerecetări medicale, s'a aflat că o parte infimă de schijă se afla localizată în apropierea unui plămân, schijă pe care doctorii au găsit de cuviinţă că nu poate fi scoasă afară.

Alături de scumpa lui soţie Ida şi feciorul lor Grigore, cât şi fraţii şi surorile lui din România, şi noi toţi cu inimile frânte de durere, ne rugăm Tatălui Ceresc, care l-a luat dintre noi tocmai în Ziua Invierii Domnului Hristos, să-i bine cuvânteze sufletul şi cu drepţii să-l numere în Impărăţia Sa Cerească.

Dormi în pace, dragă frate de suferinţe, sincer prieten şi luptător dârz pentru cauza dreaptă a **neamului sincer românesc.**

CONSTANTIN PAPANACE

La 7 Aprilie 1985, în seara Duminicii Floriilor, când în ţara care l-a primit cu dragoste se sărbătorea - în rit catolic- Invierea Mântuitorului, s'a stins din viaţă la Salo - Italia, Constantin Papanace, Preşedintele Consiliului Conducător al Legiunii Arhanghelul Mihail.

Personalitatea marelui dispărut, intelectual distins şi proeminent om politic, era cunoscută întregului exil românesc, care l-a găsit pe baricadă dela începutul **diasporei române.**

Oamenii politici ai lumii libere îl cunoşteau şi-l stimau, apreciindu-i cu cea mai mare obiectivitate viziunea politică, puterea de sinteză, fidelitatea faţă **de idealul său politic, tactica** în acţiune şi exemplara sa **modestie dusă până la exces.**

Camarazii săi de luptă i-au recunoscut marile valenţe intelectuale, cinstea deosebită şi puterea de credinţă şi l-au ales în unanimitate călăuzitor. Sarcină grea, plină de răspundere şi de hotărîri precise faţă de evenimentele neprevăzute, de care Constantin Papanace, s'a achitat perfect, până în ultima clipă a suflării sale.

Solicitat în egală măsură în apărarea fraţilor aromâni ameninţaţi de deznaţionalizare în Macedonia ca şi a fraţilor daco-români ameninţaţi de comunism în România, Constantin Papanace a unit ca nimeni altul aspiraţiile celor două ramuri tracolatine, într'o sinteză unică a românismului integral, poziţie neatinsă de nici unul din liderii politici contemporani în viaţă. Câtă suferinţă, câtă jertfă, câtă stăpânire şi clarviziune cere o asemenea poziţie, numai cel care se încumetă să urce spre piscul unde a biruit Papanace, poate să afirme. El venea însă din piscurile Pindului, unde vulturii îşi făceau cuib lângă mandra picurarului armân, înfrăţiţi în nesupunere şi plutind în libertate.

Constantin Papanace, s'a născut la 15 Septembrie 1904, în cătunul Selia care aparţine de centrul aromânesc Veria din Grecia. Descindea dintr'o familie de luptători pentru cauza românească, tatăl său Ion şi mama Ianula fiind victime ale opresiunii greceşti din acea tulbure perioadă a luptelor din Balcani. Bunicul după tată, Preotul Atanasie, a citit pentru prima dată în Biserică, Evanghelia în limba română, atrăgându-şi cu aceasta asupra lui, trăznetele Patriarhiei greceşti dela Constantinopol şi ţinta bandiţilor antarţi. Au fost nouă copii în familie: cinci băieţi şi patru fete, toţi dedicaţi marei cauze româneşti. Fratele Gula a murit într'un bombardament abătut asupra lagărului de concentrare din Germania, unde erau ţinuţi refugiaţii români alături de prizonierii străini. Un alt frate, Atanase, moare la scurt timp după ieşirea din închisoarea Aiud, unde a suportat grelele izolări, ca frate al lui Costache.

Ani întregi, ochii uscaţi de plâns ai mamei Ianula, n'au putut să vadă pe nici unul din cei trei feciori în viaţă unul fiind pribeag printre străini iar ceilalţi doi, îngropaţi de vii în fundul temniţelor din România. Sora Florica, a fost arestată imediat după 23 August 1944, pentru simplul fapt că purta numele de Papanace.

Constantin Papanace a început şcoala primară românească în Veria. La vârsta de 8 ani, împreună cu alţi copii armâni, s'au bătut cu copiii greci din oraş care i-au jignit pe Aromânii arestaţi de Greci, pentrucă strigătul pe străzi după izgonirea Turcilor din



Veria, se schimbase în altă direcţie: "Să fie spânzuraţi Romanizanţii". Din acea încăierare a rămas cu o cicatrice pe frunte ca semn de amintire pe întreaga viaţă. Cursurile liceale sunt continuate la Scoala Comercială Română din Salonic iar după terminarea lor, urmează Academia Comercială din Bucureşti. Ca licenţiat al Academiei Comerciale ocupă prima dată postul de casier general la Banca Românească din Bucureşti iar la scurt timp se angajează în Ministerul de Finanţe şi este numit Sef **de serviciu la Administraţia** Financiară din Călăraşi-Ialomiţa. Este suspendat din serviciu pentru activitate politică iar mai târziu, după ce scapă de arestările din 1938, pleacă în primul refugiu în Germania, unde deţine un loc de frunte în Comandamentul de acolo. Se întoarce după izgonirea regelui Carol al II-lea şi funcţionează în timpul guvernării antonesciano-legionare ca Subsecretar de Stat la Ministerul de Finanţe, unde era titular liberalul Leon. După evenimentele dela 21-23 Ianuarie 1941, pleacă în exil şi nu şi-a mai revăzut niciodată ţara pe care a iubit-o cu toată pasiunea şi **căreia i s'a dăruit total.**

Inteligenţa nativă, înclinaţiile artistice, spiritul analitic şi capacitatea de expresie, erau daruri naturale care i-ar fi deschis lui Constantin Papanace în condiţii normale orice poartă de afirmare pe tărâm cultural, economic sau artistic. Vitregia soartei abătută asupra Românilor din Macedonia, a făcut ca acest mare spirit să opteze pentru lupta de eliberare şi afirmare spirituală a neamului său.

Elev al veteranului Dumitru Badralexi -unul din cei 10 elevi aduşi de Părintele Averchie la Scoala dela Sfinţii Apostoli din Bucureşti- a învăţat dela marele său dascăl că principala datorie a fiecărui Aromân este păstrarea şi afirmarea identităţii latine a neamului armânesc.

Familia persecutată de politicienii greci a emigrat în judeţul Caliacra unde s'a colonizat. Idealul României Mari care i-a umplut de mândrie pe Aromâni, i-a decepţionat pe coloniştii din Cadrilater, când goana după clientelă politică a partidelor de atunci, a cedat cauza naţională în favoarea voturilor Bulgarilor. Aşa a apărut celebra Lege a Dobrogei Noi, pe care ministrul de **Agricultură de atunci,** Anghelescu, a prezentat-o în Parlamentul Român.

Protestul studenţilor macedoneni a fost prompt şi a pornit la manifestaţii care au sfârşit cu atentatul de operetă al lui George Beza. Prilejul a fost folosit însă de guvernul de atunci, care a arestat pe conducătorii studenţimii aromâne în frunte cu Constantin Papanace. Regia politică a pus în scenă toată **recuzita de circumstanţă** ca să dea amploare atentatului **care nici nu l-a** zgâriat pe ministru. In această montare, nu putea lipsi nici arestarea lui Corneliu Codreanu.

Atunci, în vara anului 1930, cei mai curaţi reprezentanţi ai Românilor din Dacia şi Macedonia, s'au întâlnit într'o dubă de închisoare -sumbră prevestire a celor ce urmau **pentru neamul românesc.**

S'au cunoscut mai bine la Văcăreşti şi nu a fost putere în lume să-i despartă. Unirea lor a fost marcată de morminte, semne ale veşniciei. Intâi al lui Sterie Ciumetti, apoi Iancu, Doru, alţii şi alţii în nemuritoarea şi nevăzuta cohortă a martirilor români... Anii s'au incrustat în trunchiuri de arbori şi au sculptat feţele tinerilor de atunci. Constantin Papanace, a trăit intens întreaga răsturnare a lumii din acest secol care se apropie de sfârşit. A luptat, a suferit, a scris!

"Poate scurgerea anilor atâtor decenii în cadrul unei jumătăţi de secol, să fi decolorat unele amintiri" - scria Constantin Papanace. "Un lucru însă a rămas intact şi nealterat: dragostea şi veneraţia pentru CAPITAN şi ceilalţi CAMARAZI, martiri ai crezului nostru legionar."

Cu acest crez a plecat dintre noi!

Cei care l-au iubit şi au putut să ajungă la timp din ţările unde sunt răspândiţi, l-au condus pe ultimul drum la Domul din Salo, unde cântările ortodoxe au răsunat în spirit ecumenic, vestind numeroasei asistenţe de Italieni, că în Răsărit mai trăiesc fraţi de ai lor de gintă latină.

Oficialităţile din Salo, au afişat în întregul oraş necrologul în limba italiană.

Cortegiul a înaintat încet spre Cimitirul Santa Lucia, unde îşi dorm somnul soţia lui, Zoiţa şi camaradul de credinţă Gh. Ghiţea. Acolo a fost îngropat până la Noua Inviere, cel care a fost CONSTANTIN PAPANACE.

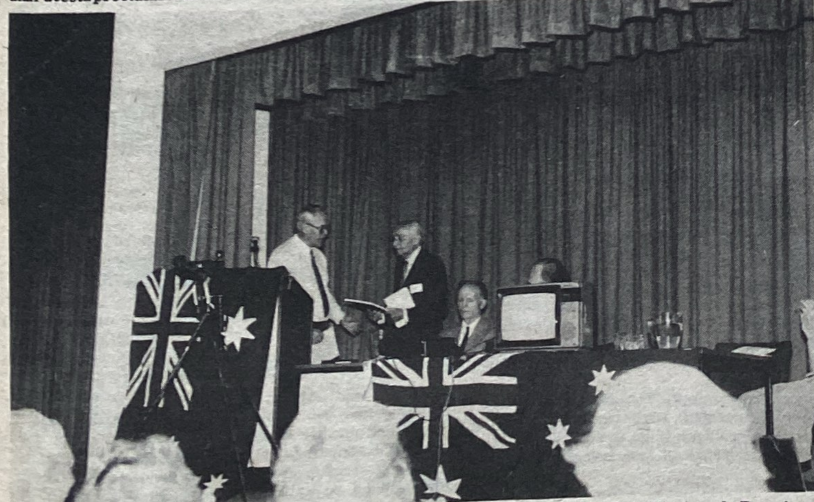
Sub limpezimea de azur a cerului lombardian, care până atunci a fost acoperit de nori, în primăvăratecea **după-amiaza de 11 Aprilie** 1985, cântecul care pleca uşor dela poalele Alpilor spre Carpaţi şi Pind se întindea ca o litanie peste frământata noastră gintă: **"Noi mereu te plângem frate, iar tu dormi mereu"...** □

COALIŢIA LIBERTĂŢII

(Afiliată Ligii Mondiale a Libertăţii)

-Secţia Australia, Melbourne, Statul Victoria-

Distincţia internaţională a Premiului pentru Curajul Libertăţii a fost acordată anul acesta preotului ortodox român, părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa, care a fost recent eliberat din închisoare. Această distincţie este acordată în fiecare an de către Coaliţia Libertăţii din Melbourne, cu ocazia celebrării Zilei Mondiale a Libertăţii. Distincţia pentru preotul Calciu este a cincea de acest fel, celelalte fiind acordate lui Lech Walesa, Mykola Rudenko, preotului Michael Bourdeaux şi Alexander Solzhenitsyn. Distincţia a fost prezentată comunităţii româneşti de Domnul John Mc Kenna, Vice Preşedintele Coaliţiei libertăţii.



Dr. C.I. Untaru, Preşedintele Secţiei Australiene a Consiliului Naţional Român primind Certificatul Distincţiei

The Freedom Coalition
Melbourne, Victoria, Australia.

International Valiant for Freedom Award
This is to Certify that
Father Calciu Dumitreasa

received this Award at the Fifth Annual Celebration in Melbourne of World Freedom Day on 10th March, 1985.

With rare courage he has fought a lonely struggle for freedom of religion and human rights on behalf his fellow Romanians. For his stand he has suffered persecution and imprisonment and has become a symbol to his fellow countrymen and all who value liberty.

J.P. Launder — Secretary

Bruce Skeggs — President

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

SE VOR MUTA COPACII!

Cu rădăcinele înfipte în straturile de pe morminte, udată de întuneric și frig, în țară a răsărit o lăcrimioară!

Primul "Samizdat" românesc" care difuzează patru poezii ale Anei Blandiana.

Versurile nu înflăcărează, e un "Gandism" în gândurile poetei. Ea vede realitatea:

Miliția are bâte, Românul n'are pâine.

In loc de proteste, greve, "La Arme"....poeta întoarce și celălalt obraz:

"Eu cred că suntem un popor vegetal!Cine a văzut **vreodată Un copac revoltându-se?"**

Asta ne întoarce gândul la Regina Scoției, Lady Macbeth, căreia vrăjitoarea i-a prezis sfârșitul atunci când se vor muta copacii:

"Am să mut pădurea toată suflând, n'are să mai fie nici somn, nici noapte, nici zi, care să atârne peste casa lui."

Azi, în România, a început să sufle vânt de cireșar...

El va muta pădurea!

NU NE UITA...

La întoarcere, în Apus, cei care l-au condus la aeroport i-au urat drum bun, sănătate și să mai vii ca să ne vezi din "Kent în Kent".

COANA LENUȚA LA ANANGHIE

Farsa reseristă, "Lenuța, Molecula Savantă", nu mai atrage spectatorii.

Presupusa academiciană care-și număra anii de **școală pe degetele dela o** mână și mai rămâne cu degete în plus, a profitat că liderii din țările comuniste își țin hazaicele (90 % scurte și grase) la bucătarie, și s'a votat unanim diva intelectuală a lumii comuniste.

Cu titluri abracadabrante: chimistă, inginer, doctor, etc. a făcut ocolul lumii, s'a plimbat la Londra în caleașca regală, la Veneția se dă cu barca, iar la banchete își șterge gura cu dosul palmei.

Reamintim o veche întâmplare:

Intr'o vizită, în Turcia, soții conducători au fost întovărășiți de d-l Cornel Mănescu, ministru de externe, și soția lui.

Ziariștii străini, privind la cele două exemplare feminine, au decis din ochi, cine-i "doamna" și cine-i "țoapa".

Lenuța a fost ignorată și reprezentanții presei s'au adresat d-nei Mănescu, socotind-o ca "prima doamnă a țării."

De atunci, Coana Lenuța, călătorește solo!

Recent, pe scena internațională a apărut o nouă stea roșie. E simpatică, educată, se îmbracă cu gust și a captivat pe ziariștii din Londra.

Tovarășa, care va trimite pe Lenuța să pască iarbă, se numește Raisa și este soția **lui Mihail Gorbaciov, noul** stăpân al Rusiei și al lui Niculiță.

Nu știm unde se află d-na Mănescu, dar știm că zâmbește!

TAROMÂNISME

O doamnă s'a dus la agenția de avioane "TAROM" din București ca să-și cumpere un bilet până la Londra.

Când casierița a observat că doamna merge susținută de un baston, a spus că nu poate să-i vândă biletul **până când nu cumpără** și un alt bilet extra dus și întors pentru însoțitorul, "oferit de Tarom", ca s'o ajute să se suie în avion în București și s'o coboare din avion la Londra.

Doamna, care mai **vizitase străinătatea,** a cumpărat biletul dela o altă agenție și a ajuns la Londra "netaromată."

Destinația vizitatorului era Detroit. Dar TAROM-ul face cursa numai până la New York. Cei din București i-au vândut biletul "extra" și pentru distanța New York-Detroit, dar la New York, nici o companie de avioane n'a onorat biletul vândut de TAROM!

Hoție sau prostie?

Cei care vin în vizită sunt siliți să-și plătească biletul de avion dus-întors dacă cetățeanul rămâne în străinătate, TAROM-ul uită să înapoieze banii pentru biletul plătit dar nefolosit.

Norvegia a interzis zborurile avioanelor de marfă TAROM pentru motivul că ele sunt angajate în spionaj aerian. (Stirea este dată de agenția Reuter, N.R.).

CU LĂUTARII DUPĂ MINE...

Kremlinul îi dă voie să-și spună că-i "independent" deoarece e mai Stalin decât Stalin.

Iar cei din Apus îi dau voie să fie mai Stalin decât Stalin deoarece spune că-i "independent."

Intre timp Niculiță e vesel și cântă:

Cu indipindința după mine
Eu toată țara o jefuiesc,
O jefuiesc și-mi pare bine
Că mă tot plimb și chefuiesc....

SCHIMBĂRILE DIN URSS

Părerea lui Ivan:

Mor ai noștri, vin ai noștri.

RELIGIA ÎN RSR

Ultimile statistici privind numărul credincioșilor din România:

Un patriarh ortodox, doi baptiști, trei evrei și 23 de milioane de protestanți.

MICA PUBLICITATE

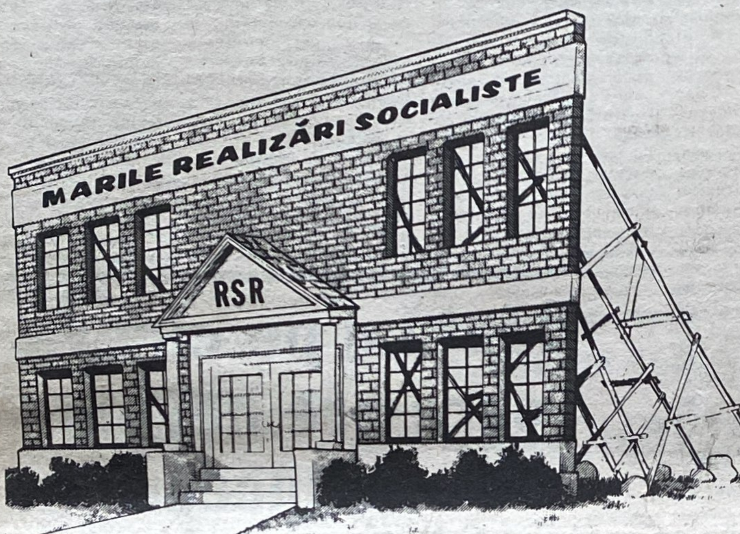
Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

ANUL 8 Nr. 57 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE

URZICA LIBERĂ

Vederi din țară



ROMÂNIA DUPĂ "20 DE ANI LUMINĂ"

p. conf. Dinu MĂTRĂGUNĂ

SCORPIA CU PATRU FEȚE

Doamne, nu-ți mai bate joc
De-un popor fără noroc.
Scorpia cu patru fețe
Dă poporului povețe.

Toanele și bunul plac
Au suit SCROAFA'n copac
Si cu grație porcină
Se consideră regină.

VACA paște prin fânețe
Lăsând urme pe ostrețe
Si uitând cât e de toantă
Se închipuie savantă.

BROASCA, dac'a'mbătrânit,
Gușile și-a răscroit.
Se vrea tânără și roză,
Dar nu scapă de scleroză.

Nu mai scapă nicidecum
VIPEREI ce-i iese'n drum.
Insă vrea să i se spună
Mama dragă, zâna bună.

SCORPIA CU PATRU FETE
Dă poporului povețe.
Doamne, nu-ți mai bate joc,
De-un popor fără noroc.

BASILIUS

EPIGRAME

Tom DEGEȚEL

CLEVETITORULUI

Are-atâția prieteni! O, nenumărați,
de-i vezi împreună, poți să juri că-s frați!
Insă cum e singur și te nimerește,
își ia frații'n gură și-i măcelărește!

LECȚIE DE ISTORIE

Istoria începe dragii mei,
cu-o ceată de pungași și derbedei,
discipoli ai curentului marxist,
care-au format partidul comunist.

TEORIE MARXISTĂ

Capitalul cel mai prețios
este omul - zis-a Marx odată;
dar să nu-i dai pâine de prisos,
și să-l ții cu limba ferecată.

UNUI ALITERAT

Poezia, teatrul, până și romanul,
sunt pentru băiatul ca un mizilic:
Scrie'ntr'una geniul - scrie cu toptanul,
toacă timp aiurea, nespunând nimic.

POLIGLOTULUI

Toate limbile pământului le știe
faptă pentru care este demn de stimă.
Când vorbește însă, crezi că-i pantomimă,
însăși limba mamă e'n devălmășie.

SCÎNTEIA TINERETULUI

Tineretul roșu are ziarul lui,
care povestește tot de dumnealui:
dar ca să difere cât de cât cumva,
pe pagina'ntâia, stă nevastă-sa.

UNUI PREOT COMUNIST

Eu sunt adevărul, viața și iertarea
tot exilul trebue s'audă;
despre cea mai modernistă Iudă
care cântă ura și destrăbălarea.

ACTIVIȘTII P.C.R.

Munca-i o onoare, strigă tovii'n cor;
e păcat ca plebea să se lenevească:
ba să poarte jugul și să tot plătească,
pentru fiul țării cel risipitor.

GLUME

* Un țigan vine la Ceaușescu și-l roagă să-l facă președinte de colectivă. Seful statului îi promite că-i va îndeplini dorința, dacă țiganul va dovedi pricepere și îi va răspunde cu trei recomandări:

- Cum trebue procedat, pentru a dispare cozile care stau în fața magazinelor?

Tiganul: Să se dea populației ce se exportă și să se exporte ceea ce se dă populației.

- Cum să se rezolve lipsa de locuințe?

Tiganul: Să se deschidă granițele, pentruca oricine să poată pleca.

- Cum să dezvețe credincioșii de a mai merge la biserică?

Tiganul: Să se înlocuiască icoanele cu lozinci de partid și cu portretul șefului statului.

★

* Președintele Germaniei de Vest, care a fost în vizită oficială în R.S.R. privind problema reunificării familiilor de Sași și Svabi, este primit pe aeroportul Otopeni de nea Nicu cu garda de onoare. Președintele german rostește cuvântul de salut ostașilor din gardă: "Dragi ostași, am venit să-i iau pe Sași", iar ostașii răspund: "Să trăiți Domn Președinte, luați-ne pe noi înainte".

★

* Toți porcii din România, organizează puternice demonstrații de protest pentru reîntregirea corpului. Capul, picioarele și coada în țară, restul în străinătate.

* Fidel Castro se duce în vizită la Brejnev. Printre altele, Castro solicită un ajutor financiar de 10 milioane de ruble, la care Brejnev îi promite imediat întreaga sumă. Castro revine și îi cere 20 de milioane. Brejnev i le promite imediat, fără discuții. Atunci Castro, prinde curaj și îi solicită din nou 50 de milioane. Brejnev nu comentează nici de această dată și i le promite chiar pentru a doua zi.

Surprins de ușurința cu care i se acordă această sumă frumușică, întreabă totuși, cum se face că i se dau banii cu atâta ușurință, chiar cu un zâmbet de satisfacție pe buze.

Brejnev îi răspunde:

- Mă gândesc numai ce mutră o să facă Ceaușescu mâine, când o să-i telefonez să-ți trimită banii.

★

* Intr'una din ședințele de partid secretarul vorbește salariaților despre exploatarea omului de către om, bineînțeles, în țările capitaliste. La care, Bulă se scoală în picioare si zice:

- Aveți dreptate, tov. secretar, la noi e invers...

★

* Stiți de ce nu se găsește hârtie higienică în țară ? Pentrucă conform planului cincinal aceasta se produce pe cap de locuitori, iar în momentul de față în țară sunt mai multe funduri decât capete.

★

* Ceausescu cu consoarta lui, după publicarea legii prin care interzicea avorturile în țară, a făcut o vizită într'un colhoz și discutând cu brigadierul dela ferma de porci, la despărțire, îi zice acestuia:

- Bade Ioane, câți copii ai?

- 2 - răspunde acesta.

- Te rog să-mi mai faci doi, zice Ceaușescu, și dă să plece.

Badea Ion, nedumerit, îl întreabă:

- Păi, tov. prim secretar, nu mi-ați spus cum facem: vine torarăşa Elena la mine, sau viu eu la București?

★

* Bulă vine la ședința festivă cu hainele mototolite.

- Bine, tovarășe Bulă, așa se participă la o ședință sărbătorească, în haine mototolite ?

- Păi să vedeți, dădui drumul la radio și am auzit cum tovarășul Ceaușescu ne-a fericit pe toți, dădu-i drumul la televizor si l-am văzut tot pe tovarășul Ceaușecu care ne spunea cum ne-a fericit pe toți, așa că n'am mai avut curajul să mai bag ceva în priză...

★

* Hârtia higienică se vinde acum numai pe bază de adeverință dela partid. Trebue să dovedești că ai avut ce mânca ziua trecută.

★

* Poporul sovietic este cel mai bogat popor din lume. Fiecărui cetățean sovietic, îi revin câte 4 galbeni. Desigur este vorba de rasa galbenă, adică de...Chinezi.

Rățoiul exilat

ANUL XV OUL Nr. 66

PORTRETE:



CEAUȘESCU AL ROMÂNIEI ÎMPREUNĂ CU FAMILIA

Dona RĂȚOIUL

POLITICA RUSIEI SOVIETICE FAȚĂ DE EUROPA

Mihai MĂRCULESCU

Unul din obiectivele prioritare ale geopoliticii Rusiei Sovietice, este să-și întindă controlul asupra întegii Europe. Pentru **ajungerea scopului, URSS va întrebuința o dublă** politică:

O politică neoficială, pentrucă n'a fost niciodată recunoscută ca făcând parte din preocupările sau planurile guvernului sovietic și din a cărei analiză vom putea deduce sensul adevărat, dedesubturile și țelurile urmărite de Rusia Sovietică în Europa.

După aceea, o politică oficială, care este definită și apărată în toate împrejurările: în conferințele și întâlnirile internaționale, în presă, la televiziune, sau prin reprezentanții lor oficiali în străinătate.

Aceste două politici sunt complimentare și au un singur scop: cucerirea Europei.

Concretizarea politicii neoficiale, se va face pe **două căi: prima cale, este** ofensiva directă, făcându-se apel la punerea în practică a mai multor procedee sau acțiuni, dintre care am reținut următoarele:

- Prin amenințarea pe care o reprezintă prezența a 5 milioane de oameni înarmați până în dinți ai Pactului din Varșovia, cu tancuri și armament nuclear.

- Prin rețelele de spionaj și sabotaj pe care Rusia Sovietică le are la dispoziția ei în țările occidentale.

- Prin activitatea partidelor comuniste occidentale, a căror misiune, între altele, este să lupte în contra unității europene pentru a lăsa Europa în **neputința de** a se apăra în fața Rusiei Sovietice.

- Insă, unul din mijloacele cele mai primejdioase și mai perfide pe care URSS le întrebuințează pentru a-și ajunge obiectivul, este ''destinderea'' (''la détente''). Pentru Rusia Sovietică, destinderea nu înseamnă numai intensificarea cooperației economice și industriale de o parte și de cealaltă a Cortinei de Fier, ci este și o abilitate tactică de **demobilizare a opiniei** publice occidentale, care întotdeauna i-a dat cele mai **efective și mai bune** rezultate.

Trebue știut că pentru Rusia Sovietică, destinderea nu înseamnă ''statu quo'', **pentrucă în tot timpul** destinderii, toate forțele de care dispune URSS în Europa, în afară de cele militare, își vor continua activitatea pentru cucerirea Europei. Pentru Moscova, nu există contrazicere între destindere și continuarea acestei lupte. Așa se explică cum în timpul marei destinderi, care a avut loc în decada din 1968 la 1978, Rusia Sovietică a obținut cea mai mare victorie în epoca de după război, prin semnarea în 1975 a Tratatului dela Helsinki, prin care forul internațional a confirmat limitele imperiului sovietic, obținerea acestui succes n'a **împiedicat-o să organizeze** ocuparea Angolei și a **Mozambicului, prin** intermediul trupelor cubane.

Ajungem acum la al doilea mijloc neoficial de cucerire al Europei, de data aceasta printr'o ofensivă indirectă, prin Africa, aplicând sfaturile și directivele date de Lenin: ''Acela care stăpânește Africa, stăpânește Europa''. Prin cucerirea Africii, forțele sovietice vor cădea în spatele apărării țărilor europene, grupate în Alianța Atlantică. Așa se explică marile sacrificii făcute de Rusia Sovietică în această direcție, precum și prezența ei politică și militară actuală în Libia, Etiopia, Angola și Mozambic.

In linii generale, aceasta este politica neoficială a Rusiei Sovietice, pentru a ajunge să controleze continentul european.

In privința politicii ei oficiale, aceasta se bazează dela sfârșitul războiului, de **acum 40 de ani, pe Acordurile dela Yalta și Postdam și se poate rezuma în următoarele puncte:**

- Respectul frontierelor stabilite la Yalta și Postdam și confirmate în 1975, la Helsinki.

- Impărțirea Germaniei în două state cu drepturi egale, ceea ce s'a obținut în 1973, prin Ostpolitik.

- Plecarea trupelor americane din Europa. După intrarea Germaniei Federale în OTAN și crearea Pactului din Varșovia, Rusia Sovietică va propune în toate împrejurările dizolvarea simultană a OTAN-ului și a Pactului din Varșovia, pen**truca prin acest procedeu** să obțină plecarea trupelor americane din Europa. După aceea, trupele sovietice, pe baza tratatelor **bilaterale pe care le vor** încheia, vor putea oricând să se întoarcă în țările respective.

- In fine, o opoziție permanentă și decisă împotriva unității politice și militare a Europei Occidentale. Rusia Sovietică își dă prea bine seama că în cazul când această unitate s'ar realiza, Europa Occidentală ar deveni un veritabil centru de putere, lucru pe care ea nu îl poate admite. Pentru URSS, toate mijloacele trebuesc întrebuințate în vederea împiedicării organizării Europei libere, însă respectând o anumită limită și aplicând tactica cunoscută și recomandată de Lenin, numită ''a Baionetei și a Oțelului'', citată de Nixon în Memoriile lui și care se poate enunța în felul următor: ''Sondați cu baionetele. Dacă întâlniți un teren moale, înaintați. Dacă întâlniți oțelul, retrageți-vă.''

Politica oficială este în mod permanent reamintită occidentului. In acest sens, țin a releva articolul unui specialist sovietic în problemele europene, Vadim NEKRASOV, apărut în Studeutsche Zeitung, din 7 Noembrie 1984, intitulat ''Realitățile Europei.''

Sub motivul că în ultimul timp s'a început o campanie în Statele Unite, prin care se pune în discuție existența actualelor fron**tiere europene. Nekrasov** consideră această campanie ca o manevră strategică impotriva ordinei internaționale stabilită la Yalta și la Postdam. Susține autorul articolului, că la Conferința dela Yalta, reprezentanții celor 3 mari puteri n'au luat hotărîri în legătură cu **împărțirea** lumii în ''sfere de influență'' și nici nu s'a discutat de harta Europei. Ceea ce s'a negociat, a fost numai obținerea unei ordini internaționale, care să asigure o pace justă. Scopul Acordurilor dela Yalta și Postdam a fost realizarea securității în Europa de după război, pentru a **împiedica** pe viitor, tot ceea ce ar putea provoca izbucnirea unui nou conflict. ''Participanții la Conferință -citez pe Vadim Nekrasov - au fost de asemenea de acord să considere că cea mai importantă condițiune a securității europene, este aceea de a nu permite Germaniei o nouă agresiune''. După ce arată că datorită Yaltei a început destinderea în relațiile europene, Nekrasov termină articolul pe un ton amenințător:

''Acei care contestă astăzi importanța și trainicia acestor decizii, ca și a actului de drept internațional care a rezultat, se joacă cu pacea și uită învățămintele istoriei. Ordinea politico-teritorială în Europa, astfel cum a fost constituită, **drept** rezultat al celui de al doilea război mondial, este definitivă, inviolabilă și nu poate fi supusă nici unei revizuiri, de oricare natură ar fi.''

După cum se poate constata din acest articol, autoritățile sovietice au o singură preocupare: aceea ca Acordurile dela Yalta și Postdam să continue a fi recunoscute și aplicate, pentrucă numai aplicarea strictă a acestor dispozițiuni, le poate asigura securitatea prin diviziunea Germaniei. Pentru Rusia Sovietică, **împiedicând** Germania să-și regăsească forța, vor **împiedica unitatea** Europei, deoarece Europa unită fără o Germanie puternică, nu numai din punct de vedere economic, dar și politic și militar, va fi în imposibilitate să se realizeze și să existe.

Acesta este scopul politic al Rusiei Sovietice in Europa și Acordurile dela Yalta și Postdam, instrumentele de realizare ale acestei politici. □

DEFICIENȚELE SISTEMULUI SOVIETIC

Nicu COSTESCU

Neajunsurile pe care le întâmpină Uniunea Sovietică sunt grave și evidente. Dintre cele multe enumerăm racilele care privesc populația. Alimentele sunt raționalizate în **unele orașe. Carnea e greu** de procurat, legumele sunt de calitate inferioară. Anul trecut recolta de cereale a fost de 100 milioane în loc **de 170 milioane de tone cât** fusese planificat. De șase ani consecutivi recolta de grâne se află mult sub cifrele de plan. Criza de locuințe nu poate fi remediată. La Moscova 20 % din populație mai conviețuiește în locuințe cu **baia și bucătăria în** comun. Mortalitatea infantilă este de două ori mai ridicată decât în Statele Unite. Alcoolismul este epidemic. Durata de viață a bărbaților a scăzut dela 66 **ani la 62 ani în ultimile două decenii. In 1984 economia sovietică a înregistrat o creștere de numai 2,6%; o singură dată creșterea a fost sub această cifră dela cel de al doilea război mondial încoace.**

In 1959 Nichita Hrusciov afirmase că economia sovietică o va întrece pe cea americană până în 1980. Astăzi, raportat la cap de locuitor, venitul global al țării e de două ori mai mare în Statele Unite decât în Uniunea Sovietică. In domeniul tehnologiei înalte și avansate (electronică și computere), Sovieticii rămân în urmă în mod disperat. Nu puțini analiști consideră că rămânerea în urmă globală sporește continuu de natură că la sfârșitul acestui secol Uniunea Sovietică va fi relativ mai inapoiată față de rivalele sale occidentale decât era Rusia țaristă în 1917 față de aceleași țări civilizate apusene. □

SCRISORI DIN ŢARĂ

(Radio Europa Liberă, emisiunea "De vorbă cu ascultătorii")

Mă număr printre numeroşii cetăţeni ce ascultă seară de seară postul dvs. şi în mod deosebit emisiunea Actualitatea Românească.

Apreciez în mod deosebit faptul că ea are drept fundament date şi fapte concrete din viaţa politică, economică şi socială pe care ne-o asigură conducerea dela Bucureşti. **Trist este faptul că nimic din ceea ce** prevăd documentele de partid nu este real şi în favoarea populaţiei.

Sunt profesor de istorie. Am crezut că îmbrăţişând această meserie voi putea scăpa de nedreptatea socială ce i s'a făcut tatălui meu, ce lucrează în ministerul cultelor. Deşi am aproape 40 de ani, mă aflu încă la cheremul Inspectoratului şcolar al judeţului Timiş, aşteptând să mi se arunce în fiecare toamnă un post pe care l-am plătit până în prezent cu bani munciţi şi câştigaţi din greu.

Aş dori să fac publice pe această cale câteva realităţi dureroase pentru întregul corp didactic din judeţul Timiş, relatând câteva aspecte care probabil sunt general valabile pentru întreaga ţară.

In privinţa condiţiilor de desfăşurare a **procesului** instructiv-educativ, doresc să precizez următoarele lucruri:

1. Ne desfăşurăm activitatea în cadrul unor şcoli mai vechi sau mai noi, la sate şi oraşe, cu o bază materială total necorespunzătoare pentru a putea numi învăţământul activ şi modern, aşa cum o cer documentele de partid prin reprezentanţii lor - inspectorii şi chiar unii directori. Culmea ironiei - şcolile cele mai noi sunt şi cele mai neînzestrate. Dar ne mândrim că sunt construcţii ale epocii Ceauşescu.

2. Condiţiile de lucru sunt echivalente celor de pe şantiere în privinţa temperaturii. In al 20-lea an-lumină, aprinderea becurilor în clasă este strict interzisă, vinovaţii fiind pasibili de pedeapsă.

3. Ora s'a redus la 40 de minute, iar pauza la 5 minute, aceasta fiind contribuţia directă a regimului la pedagogia lui Comenius.

4. Clasele sunt foarte numeroase, mai ales în anumite cartiere aglomerate, ajungând la un efectiv de peste 40 de elevi, cu care în cele 40 de minute trebue să realizăm un învăţământ activ, modern, mergând până la individualizare în conformitate cu particularităţile individuale.

5. Unele şcoli funcţionează în 3 schimburi, asemeni întreprinderilor.

6. Pentrucă spiritul de economie a devenit o boală cronică a regimului, s'au găsit metode de a face economii şi în **învăţământ inventându-se diferite** obstacole în luarea gradelor didactice.

7. S'a ajuns până la a raţionaliza consumul de cretă: 2 bucăţi pe clasă într'o zi. Manualele sunt transmisibile 5 ani .

8. Se observă o **totală** lipsă de continuitate în întocmirea programelor şcolare dintre un ciclu de învăţământ şi altul; în plus, la materiile considerate fundamentale, ele sunt foarte încărcate, conţinând noţiuni ce depăşesc nivelul mediu de înţelegere al copiilor. O totală neconcordanţă (cum ar fi la matematică) între manuale şi programe; programe noi, manuale vechi.

9. Ni se pretinde promovabilitate 100 %, indiferent de nivelul de pregătire al elevilor, neplăceri mari având cadrele ce nu respectă aceste preţioase indicaţii.

10. Aproximativ 50 % din elevi promovează la materiile de bază cu media 4,5.

11. Suntem convocaţi săptămânal la diferite şedinţe plictisitoare, total inutile, doar de dragul de a raporta forurilor superioase (inspectorat, sindicat, partid), aceleaşi date nereale, bombastice, care fac plăcere conducătorilor noştri.

12. Copiii vin nepregătiţi la şcoală - acasă, în frig şi întuneric nu au practic când să scrie şi să înveţe pentru ziua următoare, iar părinţii nu au timpul şi poate nici nervii necesari să se mai ocupe de ei, după ce vin acasă din schimburi prelungite sau dela cozi interminabile.

Având în vedere că pe umerii noştri apasă o mulţime de sarcini extra-profesionale, ce nu au nimic comun cu condiţia de cadru didactic, vă aduc la cunoştinţă:

1. Suntem ameninţaţi cu reţineri din salariu în cazul în care elevii nu-şi realizează planul economic sută la sută, plan care pe an ce trece devine tot mai mare.

In ce constă acest plan? Simplu: în colectare de sticle, borcane, hârtie, deşeuri textile, fier vechi, mase plastice, plută, butelii de spray, plante medicinale şi fructe de pădure, în anumite cazuri şi în creşterea viermilor de mătase; de regulă, depozitarea acestor deşeuri se face în sălile de sport, făcându-le pe acestea neutilizabile.

2. Amenajarea unor grădini cu legume şi zarzavat îngrijite de către elevi, sub conducerea competentă a cadrelor didactice ce nu au, în majoritatea lor, nici ele cele mai elementare noţiuni de agricultură - toate acestea pentru a compensa marile lipsuri din agricultură.

3. Suntem obligaţi de a pregăti diferite formaţii artistice, în afara orelor de clasă şi fără a fi retribuiţi pentru aceasta, spre a ne prezenta la etapa de masă a festivalului "Cîntarea României", dar mai corect ar fi "Prăbuşirea României".

4. Săptămânal avem obligaţia să ţinem o oră de informare politică cu elevii, în care se **dezbat documentele de** partid, toate cuvântările prolificului nostru conducător, precum şi activitatea lui turistică, alternată cu o oră de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei. La ambele **activităţi nu se uită a ni se** cere documente de planificare şi schiţe de lecţii, dar se uită a se retribui aceste ore, (este una din multiplele forme de exploatare a omului de către om în socialism).

5. Mai nou, în fiecare an, suntem convocaţi pentru două zile la reciclare politică. Dacă ni se prezintă referate interminabile, lipsite de valoare, care nu au nimic comun cu **procesul de învăţământ şi calitatea lui, în schimb ele preaslăvesc grija PCR şi a suveranului pentru condiţiile** minuntate create cadrelor didactice.

6. Tot în sarcina noastră intră şi nobila misiune de a efectua periodic recensământul populaţiei cât şi cel al animalelor, la un moment dat ajungând să nu mai ştim cine sunt oamenii şi cine sunt animalele.

7. Ni se oferă şi faze palpitante în viaţa noastră extraşcolară, fiind cooptaţi în brigăzi de control, **alături** de organele de miliţie şi activişti de partid, pentru a verifica sălile de cinematograf, restaurantele, cafenelele spre a depista elevii ce nu frecventează cursurile la acele ore.

8. Ni se cere cercetare ştiinţifică şi prezentare la diferite sesiuni de comunicări ştiinţifice. Dar toate acestea, din păcate, nu îmbunătăţesc sub nici o formă calitatea învăţământului.

9. Ni se cere să ţinem diferite cuvântări cu diferite ocazii, la întreprinderi şi instituţii, tot fără nici o ţintă, ci doar de dragul de a raporta nişte acţiuni.

10. Suntem obligaţi să pregătim elevii pentru olimpiade - evident că în afara orelor de clasă. Dacă nu au rezultate satisfăcătoare, suntem traşi la răspundere. Tot nouă ne revine sarcina să supraveghem aceste concursuri şi să şi corectăm lucrările. Alte şi alte duminici ocupate şi, evident, neretribuite.

Dar ce nu facem noi pentru construirea socialismului?

11. Muncile agricole constituie un capitol de aur al învăţământului. Dar pentrucă Dvs. aţi mai vorbit despre aceste lucruri la timpul cuvenit, eu doar le-am amintit.

12. Muncile patriotice, foarte la modă, vin să ne ocupe duminicile atât de libere şi monotone, dându-le un farmec şi un colorit aparte.

13. Organizarea concursurilor "sanitarii pricepuţi" este o obligaţie a tuturor cadrelor. Concursul are o fază de masă pe şcoală, municipiu etc., etc.. Nici nu mai trebue să menţionez că nu se poate face decât în afara normei didactice, constituind o datorie de onoare. (Dar asta nu are nimic comun cu lipsa de apă caldă şi existenţa păduchilor şi râiei în cadrul elevilor).

14. Cercurile - dar nu cele olimpice, nu! cercurile pe obiecte! La care ni se cere un dosar ce cuprinde: componenţa cercului, scopul ştiinţific al cercului, planificarea anuală, planificarea trimestrială, frecvenţa, finalizarea sau punerea în practică a cunoştinţelor, expoziţii finale. Totul nu are decât un singur scop: formarea multilaterală a **generaţiei de mâine.**

15. Am avut plăcerea să conduc un grup de elevi la vizitarea "Tîrgului internaţional Bucureşti", în care elevii au văzut multe, dar nu au înţeles dece exponatele nu există şi în magazine.

Imi cer permisiunea ca în final să fac o succintă prezen**tare a celui ce este pus să ne** conducă la nivel de judeţ pe linie de învăţământ.

Inspector general de aproape 10 ani şi bine înfipt în fotoliu este un fost învăţător, absolvent al renumitei academii Stefan Gheorghiu.

In cadrul consfătuirilor ce se ţin la începutul fiecărui trimestru el vine total nepregătit, vorbind liber dar incoerent, ameninţător şi jignitor la adresa tuturor cadrelor didactice.

UN PROFESOR DE ISTORIE DIN JUDETUL TIMIS

ECONOMIA COMUNISTĂ DIN ROMÂNIA

NAŢIONALIZAREA DIN 11 IUNIE 1948

George NEGROPONTES

Comunismul, ideologie străină poporului român, a fost introdus în ţară de Uniunea Sovietică în urma ocupării României de către armata roşie spre sfârşitul războiului.

Partidul comunist român, care număra în 1944 cam o mie de membri şi era lipsit de orice influenţă asupra vieţii politice româneşti a fost calul troian al lui Stalin. Rând pe rând instituţiile politice tradiţionale au fost înlăturate iar în Decembrie 1947 Regele Mihai I a fost silit să abdice şi să plece în exil astfel că partidul comunist a ocupat toate poziţiile cheie în viaţa politică a ţării. Scopul principal al naţionalizării din 1948 a fost asigurarea controlului partidului şi asupra vieţii economice, fără care control, dictatura comunistă ar fi fost incompletă. Naţionalizarea a desăvârşit pe plan economic procesul de aservire a cetăţeanului român, aservire realizată deja pe plan politic între 1944-1947.

Naţionalizarea principalelor mijloace de producţie în urma revoluţiei socialiste, fusese prevăzută încă de Marx care totuşi nu vorbea de naţionalizarea tuturor mijloacelor de producţie, până la ultimul mic atelier de reparat pantofi cu un singur lucrător -care era şi "patron", aşa cum s'a făcut în România.

Cum se explică această naţionalizare împinsă la extrem ? Dacă proprietatea statului asupra băncilor, marii industrii, căilor ferate se poate, la rigoare, argumenta şi poate fi, parţial, compatibilă cu eficienţa economică, proprietatea statului asupra micilor ateliere, comerţului cu amănuntul, restaurantelor, taxiurilor etc. nu are nici un sens şi nici o justificare din punct de vedere economic.

Si totuşi pentru a-şi asigura controlul complect asupra întregii economii şi asupra fiecărui cetăţean nu numai pe plan politic dar şi pe plan economic, partidul a recurs la această naţionalizare împinsă până la ultima limită.

In strategia partidului, scopul principal al naţionalizării nu era aşa cum se declara şi aşa cum s'ar putea crede, realizarea unei economii prospere, ci deposedarea populaţiei de mijloacele ei de subzistenţă , distrugerea bazei economice care ar fi permis chiar şi cea mai mică "independenţă" politică.

Programul economic al p.c.r. fusese anunţat la conferinţa naţională din Octombrie 1945 şi el prevedea naţionalizarea, realizarea unei industrii grele, a industriei constructoare de masini, colectivizarea agriculturii. Programul era stalinist în concepţie şi metode de realizare, utopic, voluntarist, în discordanţă cu realităţile economice romănesti, cu piaţa internă şi externă, cu resursele de materii prime existente şi în sfârşit cu tradiţiile, mondiale şi dorinţele poporului român.

Actul dela 11 Iunie 1948 a fost pregătit şi realizat cu metodele comuniste verificate: inducerea în eroare a adversarului (adică a acelora ce urmau a fi naţionalizaţi), atacul prin surpriză, dezinformarea populaţiei. In noaptea de 10 spre 11 Iunie activiştii comunişti însărcinaţi de partid cu realizarea pe teren a naţionalizării s'au prezentat înarmaţi la sediile înterprinderilor, au ridicat cheile, au sigilat casele de bani şi documentele şi au numit noi directori. Au fost naţionalizate 1066 de înterprinderi reprezentând 90 % din capacitatea de producţie a ţării în această primă etapă, ulterior fiind naţionalizate în decursul anilor 1947-1950 băncile, societăţile de asigurări, prăvăliile, atelierele, taxiurile, astfel că în 1951-52 naţionalizarea era desăvârşită, partidul asigurându-şi controlul complect asupra vieţii economice româneşti.

Naţionalizarea s'a efectuat fără nici un fel de compensaţie, foştii proprietari fiind pur şi simplu deposedaţi. Micii proprietari s'au trezit fără mijloacele economice care până atunci le asigurau existenţa, milioane de cetăţeni şi-au pierdut economiile de o viaţă, micile dar indispensabilele surse de venit, asigurările de bătrâneţe la care contribuiseră ani îndelungaţi.

Naţionalizarea a generat o sărăcire generală a populaţiei şi o scădere bruscă a nivelului de trai.

In atmosfera de confuzie provocată de naţionalizare s'au înregistrat pierderi de bunuri materiale incalculabile ca urmare a furturilor, sustragerilor, distrugerilor, neglijenţei, etc.

Un număr necunoscut dar probabil foarte mare de foşti proprietari, directori, administratori, contabili, au fost arestaţi şi condamnaţi la pedepse grele pe baza unor învinuiri imaginare de sabotaj, mânuire ilegală de fonduri băneşti, spionaj, speculă, etc.

Efectuând naţionalizarea partidul a trăit cu iluzia că trecerea dintr'o formă de proprietate în alta, respectiv dela individuali la stat nu va afecta productivitatea va afecta capacitatea productivă a economiei, fără să înţeleagă că economia este vitală, eficientă şi productivă numai atâta vreme cât este posedată şi condusă de proprietarii ei de drept, de oameni capabili, cointeresaţi, întreprinzători, care erau dedicaţi trup şi suflet activităţii economice, indiferent dacă era vorba despre un mic atelier sau de o mare bancă, şi nu de birocraţi incompetenţi şi interesaţi numai de păstrarea postului.

Aceşti proprietari, acţionari, profesionişti, întreprinzători, mari şi mici, bogaţi sau modeşti, cu sau fără diplome universitare, dar cu ani îndelungaţi de muncă de dăruire, de exisrienţă, unii dintre ei născuţi si nu făcuţi oameni cu simţul economicului, aceşti oameni constituiau partea cea mai importantă, decisivă, sufletul economiei româneşti şi odată ei înlăturaţi, economia românească a rămas o adunătură de nişte birocraţi mărginiţi.

A crede că smulsă din mâinile celui care a creat-o, o unitate economică dată pe mâinile activistilor de partid mai poate funcţiona normal, este ca şi cum a crede că luată din mâna instrumentistului talentat, vioara mai poate cânta în mâinile oricărui nechemat.

Cred că cea mai mare tragedie a întregului proces al naţionalizării a fost distrugerea tocmai a acestui violonist, întreprinzătorul român. In mâinile tovarăşului cu problemele economice dela partid, vioara scoate nişte scârţâituri groaznice.

In articolul viitor vom analiza modul în care a funcţionat dele naţionalizarea din 11 Iunie 1948 încoace, noua economie comunistă.

Sport

* Campionatul de fotbal Divizia "A" s'a întrerupt după 26 de etape în vederea pregătirii meciului cu Anglia dela 1 Mai a.c. In clasament continuă să conducă Steaua Buc. Dinamo se menține pe locul doi la patru puncte, iar Sportul Studențesc, care a obținut numai un egal în meciul cu Steaua dela 14 Aprilie, se menține pe locul trei la șase puncte față de lider, diferență foarte greu de recuperat. Intre primele trei și restul echipelor este o diferență mare, valorică și de puncte, ilustrată și de faptul că între Sportul și U. Craiova clasată pe locul patru, este o diferență de opt puncte. Craiovenii au pierdut în etapa 26-a la F.C. Olt, fiind învinși de fostul lor jucător, Balaci. La coada clasamentului, în lupta pentru supraviețuirea în Divizia "A", care este tot atât de pasionantă ca și lupta pentru titlu, sunt angajate nouă echipe, dintre care numai una "Poli" Iași este fără nici o speranță. Așteptăm ca etapele următoare să producă unele clarificări.

••

CLASAMENTUL

1. STEAUA	26	20	5	1	58–14	45
2. Dinamo	26	16	9	1	48–23	41
3. Sportul stud.	26	16	7	3	53–19	39
4. Univ. Craiova	26	13	5	8	48–34	31
5. Corvinul	26	12	2	12	44–37	26
6. A.S.A. Tg. Mureș	26	10	6	10	22–24	26
7. Gloria Buzău	26	9	8	9	39–41	26
8. „Poli" Timișoara	26	9	7	10	24–36	25
9. Rapid	26	8	8	10	29–30	24
10. F.C. Bihor	26	10	3	13	29–35	23
11. F.C. Olt	26	10	3	13	26–37	23
12. F.C.M. Brașov	26	9	4	13	25–33	22
13. Jiul	26	9	4	13	26–40	22
14. F.C. Argeș	26	8	5	13	33–32	21
15. Chimia Rm. Vilcea	26	8	5	13	22–43	21
16. F.C. Baia Mare	26	8	4	14	22–37	20
17. S.C. Bacău	26	7	5	14	24–32	19
18. „Poli" Iași	26	3	8	15	24–49	14

REZULTATE TEHNICE

A.S.A. Tg. Mureș	– „Poli" Timișoara	2–0 (0–0)
F.C. Bihor	– F.C. Argeș	2–0 (1–0)
Politehnica Iași	– Dinamo	1–2 (1–2)
Gloria Buzău	– F.C.M. Brașov	3–0 (1–0)
Rapid	– Chimia Rm. Vilcea	3–0 (0–0)
F.C. Olt	– Univ. Craiova	1–0 (0–0)
Jiul Petroșani	– Steaua	2–3 (1–1)
S.C. Bacău	– F.C. Baia Mare	3–0 (3–0)
Sportul studențesc	– Corvinul Hunedoara	1–0 (0–0)


Coraș, dribleză pe Mărgineanu și șutează imparabil înscriind golul victoriei.
(Fază din meciul Sportul Studențesc - Corvinul 1-0)

∴

EL MUNDIAL MEXICO86

România - Turcia 3-0 (3-0)

* La 3 Aprilie a.c. s'a disputat la Craiova meciul de fotbal dintre echipele României și Turciei, terminat cu victoria categorică a echipei române. Scorul a fost deschis de Hagi, din lovitură liberă, iar Cămătaru înscrie următoarele două goluri. După pauză Românii încetinesc ritmul jocului și ratează o serie de ocazii favorabile. In ultimele 20 de minute este introdus în teren Balaci, care este însă departe de forma care l-a consacrat. El ratează o lovitură dela 11 m.


Cămătaru recuperează o minge dela apărătorii turci și înscrie al doilea gol al echipei române.

La închiderea ediției:
România - Anglia 0-0
Irlanda de Nord - Turcia 2-0

* In cele trei serii ale Diviziei "B" de fotbal sau disputat 23 de etape. Situația în fruntea clasamentelor este neschimbată. In seria I-a continuă să conducă Dunărea CSU Galați, urmată la numai 2 puncte de Petrolul Ploiești și probabil că învingătoarea nu se va decide până în ultima etapă. Dinamo Victoria Buc. continuă să conducă destul de autoritar în seria II-a, unde Soimii IPA Sibiu nu are decât o șansă teoretică. Gloria Bistrița a redus dela sase la patru, diferența de puncte dintre ea și liderul "U" Cluj, dar șansa câștigării seriei rămâne de partea studenților clujeni, deoarece în seria III-a patru puncte sunt un avantaj aproape imposibil de recuperat.

••

CLASAMENTUL SERIA I-A

1. DUN. C.S.U.	23	19	2	2	44-11	40
2. Petrolul Pl.	23	17	4	2	52-17	38
3. Oțelul Gl.	23	9	6	8	35-20	24
4. F.C. C-ța	23	9	6	8	36-27	24
5. C.S.M. Sv.	23	10	4	9	40-34	24
6. Prog. Br.	23	12	0	11	32-32	24
7. Metalul Pl.	23	10	3	10	34-35	23
8. C.F.R. Paș.	23	10	2	11	28-32	22
9. Olimp. Rm. S.	23	10	2	11	27-34	22
10. C.S. Botoșani	23	8	5	10	25-33	21
11. Chimia Făl.	23	9	3	11	23-32	21
12. A.S. Mizil	23	9	3	11	35-49	21
13. Partiz. Bacău	23	9	1	13	26-31	19
14. Ceahlăul P.N.	23	7	5	11	30-36	19
15. Met. Mang.	23	8	3	12	25-35	19
16. Prah. Pl	23	7	4	12	22-31	18
17. FEPA '74 Bîr.	23	8	2	13	22-37	18
16. U. D. Focș.	23	6	5	12	26-36	17

••

CLASAMENTUL SERIA II-A

1. DIN. VICT.	23	14	7	2	45-21	35
2. Șoimii IPA	23	14	3	6	42-18	31
3. Automatica	23	10	5	8	25-21	25
4. Mec. fină St.	23	11	3	9	33-33	25
5. C.S. Tîrgov.*	23	11	5	7	35-23	24
6. Prog. Vul.	23	10	4	9	32-32	24
7. IMASA	23	8	8	7	23-24	24
8. Tractorul Bv.	23	9	5	9	31-27	23
9. Chim. Tîrn.	23	10	3	10	31-34	23
10. Carpați Mîrșa	23	10	1	12	35-33	21
11. I.P. Aluminiu	23	8	5	10	27-29	21
12. Gaz metan	23	8	5	10	24-31	21
13. Metalul Buc.	23	7	7	9	28-41	21
14. Fl. Moreni	23	8	4	11	26-30	20
15. Autobuzul	23	6	7	10	27-32	19
16. CSM Tr. S	23	8	3	12	26-35	19
17. Unirea Alex.	23	5	8	10	24-37	18
18. Min. Motru	23	5	7	11	14-27	17

••

CLASAMENTUL SERIA III-A

1. „U" CJ.-NAP.	23	14	7	2	45-12	35
2. Gloria Bis.	23	13	5	5	42-14	31
3. Armătura Zal.	23	12	2	9	40-29	26
4. Aurul Brad	23	11	3	9	28-24	25
5. C.S.M. Reșița	23	11	3	9	25-24	25
6. Strung. Arad	23	11	2	10	28-30	24
7. Minerul Lup.	23	10	4	9	33-37	24
8. Min. Cavnic	23	10	3	10	46-43	23
9. Mureșul Deva	23	8	7	8	30-25	23
10. FCM UTA	23	10	3	10	30-28	23
11. Unirea A. I.	23	10	3	10	26-35	23
12. CFR Tim.	23	8	5	10	26-25	21
13. Olimpia S.M.	23	7	6	10	36-34	20
14. Met. Cugir	23	7	6	10	26-27	20
15. Avînt. Reghin	23	8	3	12	23-30	19
16. Gloria Reș.	23	8	2	13	20-49	18
17. Ind. sîrmei	23	6	5	12	22-35	17
16. Sticla Arieșul	23	6	5	12	13-40	17

∴

* Echipa H.C. Minaur Baia Mare a câștigat cea de a 4-a ediție a "Cupei I.H.F" la handbal, învingând în finală echipa sovietică S.I.I. Zaporoje, câștigătoarea ediției precedente, cu 22 - 17 la Baia Mare și pierzând cu 14 - 18 jocul dela Zaporoje. Scorul general 36 - 35. La Zaporoje a fost o partidă dramatică Românii fiind câștigători, ca scor general, până cu 45 de secunde înainte de final când Sovieticii înscriu, scorul devenind astfel 17 - 14. Jocul se reia și în ultima secundă a jocului A. Stamate șutează dela mijlocul terenului înscriind un gol senzațional care consfințește victoria, ca scor general, a echipei H.C. Minaur.

Golurile echipei Minaur au fost înscrise de M. Voinea (7), Flangea (2), Porumb (2), Boroș (1), Marta (1) și Stamate (1).

In semifinale Românii au învins pe Wat Margarethen Viena cu 37 - 19 la Baia Mare și cu 28 - 25 la Viena.


Maricel Voinea, jucătorul de bază al lui Minaur, aruncă la poartă în meciul cu WAT Margarethen, Viena.

∴

RUGBY: ROMÂNIA - ITALIA 7 - 6 (3 - 3).

* La 14 Aprilie a.c. s'a disputat la Brasov meciul de rugby dintre echipele României și Italiei, contând pentru campionatul european organizat de F.I.R.A. Românii, cu patru debutanți în echipă, au câștigat cu greu, dar pe merit, în fața unei echipe care a surprins prin jocul bun al pachetului de înaintași. Au marcat: Toader - eseu (min.59), Ion - l.p. (min.30), respectiv Berttarello 2, l.p. (min.5 și 73). A arbitrat J.P. Vedel (Franța).

PE SCURT DIN ȚARĂ

Liber dar izolat, descrie situația actuală a părintelui Calciu. N'are telefon, nu primește scrisori și vizitatorii, care s'ar încumeta să-l vadă, sunt întâmpinați de securiștii care stau de pândă la poartă. **Elveția i-a acordat viză de intrare, dar Românii nu-i** dau viză de ieșire.

▪▪

Agențiile străine de specialitate cred că rezervele de petrol ale României mai pot asigura o producție la nivelul exploatării actuale, pentru numai 11 ani, iar gazul metan va ajunge numai pentru 5 ani.

▪▪

Metroul bucureștean a înregistrat 185 de milioane de călători dela înființare (1979), și este al 73-lea metrou din lume.

▪▪

Pentru 1985 RSR-ul va importa din URSS 6 **milioane de tone de petrol, iar în 1986 - 8 milioane.** Rafinăriile pot preluca 30 de milioane tone pe an, iar producția internă e de 12-13 milioane tone (și asta cu mari eforturi). Deci marea industrie chimică, în cele mai optime condiții va lucra doar cu 2/3 capacitate.

Din Orientul mijlociu RSR importă doar 1 milion de tone.

▪▪

Soferii de taxiuri, recepționiștii dela hoteluri, **chelnerii, toți trebue să raporteze la securitate ce-au** auzit și ce-au făcut clienții cu care au venit în contact.

▪▪

Nu există nici o coincidență între itinerariul trenurilor și sosirea și plecarea trenurilor. Intâr**zierile** se numără cu orele pe distanțe mici, 100-200 Km.

▪▪

Dumnezeu a dat zăpadă, guvernul a oferit "muncă voluntară" ca să se curețe zăpada, dar...nu sunt **lopeți. S'au comandat în grabă 1000 de lopeți ca să se** curețe Triajul Gării de Nord.

▪▪

Ești Român , ai luat o odaie la hotel pe o săptămână, o lună, etc. ca să-ți petreci vacanța pe **litoral, dar seara când te întorci îți găsești bagajele la** ușă. Odaia a fost oferită unei personalități cu "valută."

▪▪

Ceaușescu a primit o cerere din partea reprezen**tanților partidului ecologist german ca să elibereze trei** deținuți politici: Radu Filipescu, Dragoș Oloieru și Erno Borbely.

▪▪

Alături de alte mari și extra calități, tov. Niculae își va înscrie încă un titlu pe cartea de vizită: Mare Compozitor. El lucrează de vreo 20 de ani la o Simfonie "Opus Nouă".

▪▪

Nimeni n'are voie să devină popular. Asta se aplică și artiștilor, în special celor care apar la televizor. Dacă vreun "teleast" devine prea popular, el este înlocuit.

▪▪

"El greșește, un activist poate greși; partidul însă nu greșește niciodată," scrie Tudor Gavril (Cronica, nr. 46) într'un articol: "Chipul activistului în filmul românesc."

▪▪

Unele medicamente, și cele mai populare, lipsesc cu adevărat: aspirina, ergotoxinul și alte preparate necesare pentru susținerea circulației și a inimii. Cum aceste medicamente sunt folosite mai mult de bătrâni, este dela sine înțeles ce urmărește guvernul.

▪▪

Pentru economisirea energiei, farmaciile sunt aprovizionate odată pe lună. Dacă între timp se termină medicamentele, bolnavul trebue să aștepte ori să le cumpere pe sub mână. Intotdeauna farmacistul "termină" medicamentele înainte de a le vinde.

▪▪

In RSR nu există șomaj, și deci nu există nici ajutor de șomaj. Cei fără lucru intră în categoria "concediu fără plată". Altora, mai norocoși, li se acordă "concediu de odihnă" ca un preambul al concediului fără plată.

▪▪

Ziarele se ocupă pe larg de spionajul făcut de agenții din Vest, și asta după declarațiile guvernelor comuniste. Despre spionii comuniști prinși nu se **spune nimic, după cum nici despre un spion român,** arestat recent, în India.

▪▪

In 20 de ani Ceaușescu a făcut 607 vizite de lucru. (Cam o vizită la 12-13 zile).

▪▪

Guvernul a cedat presiunii unei delegații americane și a promis că a doua biserică baptistă din Oradea nu va fi distrusă până când credincioșii nu-și vor găsi un alt local.

▪▪

In Gara de Nord s'au instalat ecrane de televizor care anunță orarul trenurilor.

▪▪

Cam trei sferturi din spațiul magazinelor este ocupat de băuturi alcoolice.

▪▪

RSR face parte din 650 de organizații internaționale. Efectiv ea este activă doar în acele unde-și poate etala propaganda.

▪▪

RSR este vizitat de aproape 20 de ziariști străini pe an.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

CRONICA RADIO

PERICOLUL TRANSILVANIEI ESTE CEAUȘESCU

Cu fineța mănușilor de box, tov. Grigori Romanov, membru în Biroul Politic Sovietic, l-a avertizat pe tov. Ceaușescu despre consecințele situației economice (și cultul personalității, N.R.) ce există în RSR.

Intr'o recentă vizită în Ungaria, omul Kremlinului a subliniat realizările economice, libertatea pe care guvernul din Budapesta o acordă companiilor industriale și pragmatismul conducătorilor, promițând o viitoare "COOPERARE" și "schimburi" de idei (Sublinierele noastre, N.R.) între cele două țări socialiste.

Laudele sunt adevărate. Orice călător, în drum spre România, care a trecut prin Ungaria, a văzut diferența.

(Notă: d. Elliott Abrams, ministru american la Departamentul de Stat, **într'un interviu acordat postului** de radio "Europa Liberă" a declarat: "în cazul Ungariei ...când o comparăm cu Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, România, este un loc în care e mai bine să trăiești din punct de vedere al drepturilor omului.")

Ce ne îngrijorează e că Ungurii--arătând Rușilor că sistemul lor economic (altoit cu idei capitaliste, N.R.) oferă o viață mai bună și mai liberă cetățenilor din Vestul Europei--vor cere Transilvania, nu în baza drepturilor istorice pe care nu le au, ci în baza "drepturilor omului". Cum Ivan este doctor în "eliberarea popoarelor", ne putem aștepta la orice.

Argumentul că Românii sunt terorizați la fel ca și Ungurii, servește de asemenea propagandei iredentismului maghiar.

Ei au dreptul să strige că vor să elibereze de sub teroarea ceaușistă, nu numai pe Unguri, dar și celelalte minorități din țară, chiar și pe....Români.

Dacă mâine trupul României va fi ciuntit, Ungurii nu se vor putea lăuda că au câștigat Transilvania, deoarece Ceaușescu a pierdut-o!

SCUMP DAR PROST!

Camparații: In Ungaria o cameră la hotel, încălzită după gust, cu apă caldă, hârtie de toaletă, săpun, cu așternuturi proaspete, costă $7 pe zi.

In RSR o cameră neîncălzită, cu cearșafuri în **care au mai dormit și alții,** cu ștergarele murdare, fără săpun, etc. costă $25.

NU E LAPTE DA'S "SUGACI"

In numai două luni, au **fost delapidate cantități de** lapte în valoare de circa 160 de mii de lei. "Sugacii" au fost cei care administrau "Intreprinderea Industriei Laptelui" din jud. Ilfov.

RECORDURI DE MUNCĂ

Cooperativa agricolă din Hagiești, Ilfov, a bătut recordul în strângerea paielor de pe cele 137 de hectare ce le gospodărește. Strângerea păioaselor s'a făcut fără nici o pierdere de energie, fără nici o oră de muncă. S'a întrebuințat doar un chibrit! Paiele au fost intenționat arse!

ÎN ANII LUMINĂ DOMNEȘTE ÎNTUNERICUL

Televiziunea germană descrie orașul București de azi, cel căruia i se spunea ieri "micul Paris":

Ceea ce luminează străzile noaptea sunt lămpile de circulație, farurile dela autobuze și mașinile utilitare (salvarea, pompierii, etc.). Nu există vitrine luminate, ori firme care să-ți arate un cinematograf, restaurant, etc. Bucureștiul, spun cei dela televiziunea germană, este cea mai întunecată capitală europeană!

UCIDEREA PAPEI A FOST DECISĂ ÎN ROMÂNIA

Ziarul Italian "Europeo" publică un "top secret" document al **serviciilor** secrete militare italiene (SISMI), care arată amestecul Kremlinului în atentatul din Mai 1981 contra Papei.

Decizia finală--scrie ziarul italian--a fost luată în cadrul unei întâlniri secrete a Miniștrilor Apărării Naționale ai țărilor ce formează Pactul dela Varșovia. Cel care a ordonat uciderea Papei a fost Mareșalul Ustinov al URSS.

ELECTRICITATE BERECHET

Un securist, într'o scrisoare adresată postului de radio "Europa Liberă" mărturisește:

"Secția specială a închisorii Rahova reține în cele două celule (care sunt supraveghiate zi și noapte) condamnații la moarte, care sunt executați de o instalație electronică subterană..."

Cei care nu-s condamnați la moarte își termină zilele prin pușcării (câte una-două pe județ) deoarece acolo domnește "foametea, teroarea, bătăile sângeroase."

A fi omorît în pușcărie este un lucru banal, "procuratura atât cea civilă cât și cea militară nici nu se mai deplasează ca să le consemneze, nici cum să le mai raporteze cuiva. Mulți procurori din RSR au absolvit cursul de securitate la Băneasa, ceea ce-i scutește să mai țină cont de legi."

Si călăii s'au săturat de crimele lui Ceaușescu!

O NOUĂ BRÂNZĂ!

A apărut în țară o nouă brânză; din dragoste pentru "Fiul Iubit" i s'a dat numele de "Cașcaval de Scornicești", făcut din lapte de Scornicești procurat de o doamnă vacă ce își are buletinul de identitate **eliberat de șeful urbiei** Scornicești.

SE'NCĂLZESC PESTE HOTARE!

Diplomații străini din București și-au trimis familiile lor în Apus, sau în celelalte țări satelite. Motivul este lipsa de energie care ține termometrul doar cu câteva grade peste linia de îngheț.

UNDE-I PROFESORUL NICOLAE STOIA?

De 9 luni nu se știe despre Prof. N. Stoia din Timișoara. In 1984 el a publicat o carte în samizdat intitulată "Adevărul" și în care descrie suferința poporului român din partea comuniștilor. Pentruc'a scris adevărul, a fost arestat în 1984 și acum nimeni nu poate afla unde este.

CONTROLUL SCRISORILOR

Dacă un individ, urmărit de securitate, pune o scrisoare la cutie, agentul **care-l urmărește, pune și el** la cutie, imediat, un ziar.

Cei care ridică scrisorile dela cutie, sunt instruiți de securitate, să scoată scrisorile cu grijă și ori ce scrisoare aflată sub ziarul aruncat de securitate, e trimisă spre a fi citită de agenții special însărcinați cu cenzura corespondenței.

SCUZELE CARE ACUZĂ

Frigul, întunericul și foametea se datoresc faptului că tov. Niculiță e patriot, anti-rus și "idipin**dint".**

Așa cel puțin caută să ne asigure scribii comuniști:

"A existat presupunerea" că România posedă rezerve de petrol suficiente și pe această bază s'a creat industria chimică!

Cine a făcut presupunerea? Fantasmagoricii din exil, ori oamenii partidului din RSR?

S'au clădit hidrocentrale electrice, dar în ultimii doi ani a fost secetă. Seceta nu-i ceva nou în România, o **știu toți afară de cei care au cheltuit miliarde ca să** clădească hidrocentrale pe toate pâraiele.

S'au clădit termocentrale ce urmau să folosească "rezervele de cărbune lignit: Valea Jiului-Rovinari. **Dar cărbunele, pe** baza căruia s'au clădit uzinele, s'a aflat ulterior că-i "de-o valoare termică inferioară".

Logică: Intâi clădești termocentrala și apoi vezi dacă ai cărbunele de calitatea necesară....

Cât despre a treia sursă de energie "Centralele nucleare sau atomice", România ar putea avea zeci și sute, dacă i le-ar oferi cineva pe gratis.

Industrializarea României s'a făcut în baza științifică a socialismului: pe presupuneri, în contul petrolului care s'a epuizat, pe rugăciunile la Sf. Ilie că va da ploaie și'n baza cărbunelui care nu există.

■

Inima țării este securitatea... ea bate, bate, bate!

CRONICĂ NECENZURATĂ

Deosebiri și asemănări:
INTRE ETIOPIA SI RSR

Etiopia este în Africa.

RSR este în Europa.

Conducătorul Etiopiei este Mengistu Haile Mariam, cu nevastă ne-savantă și ne-doctoriță.

Conducătorul RSR-ului este Nicolae Ceaușescu cu nevastă savantă, doctoră și academiciană.

Etiopia și-a celebrat 10 ani dela "eliberare" cheltuind $200 de milioane pentru scotch, steaguri, artificii și platforme, ca norodul să poată asculta promisiuni.

RSR-ul și-a sărbătorit 40 de ani dela "eliberare" aplaudând viitoarele succese ale planurilor cincinale ce vor începe în anul 2000!

Etiopia n'a ajuns la "Epoca Anilor de Lumină".

RSR a ajuns la "Epoca Anilor de Lumina" și becul de 40w.

Când se vor sărbători "41 de Ani Lumină" se vor întrebuința becuri de 41w.

Etiopia n'are datorii pentrucă n'are industrie.

RSR are datorii pentrucă are industrie multilaterală.

Addis Abeba este capitala Etiopiei. Un oraș pitoresc care n'a fost încă supus planurilor de înfrumusețare.

Bucureștiul, capitala RSR-ului, este astăzi dărâmat ca să creeze spațiul vital defilărilor închinate sărbătoririi creșterii măselei de minte a tov. Conducător.

In Etiopia avem secetă.

In RSR avem "Revoluția Agricolă".

In Etiopia se moare de foame, în RSR se face coadă ca să nu mori de foame.

Etiopia vinde cafea, cărbuni, aur, etc.

RSR vinde totul, inclusiv copiii din leagănele orfelinatelor.

Etiopia este condusă de un Consiliu Administrativ Militar.

RSR este condus de un Consiliu Administrativ de Familie.

Valoarea dolarului, la bursa neagră, oscilează în jurul sumei de 60 de lei.

••

Recensământul din 1 Ianuarie 1985: Populația țării 22.687.374; 10.5 milioane au servicii în activitatea economică socială. (29% lucrează în agricultură). Câmpul muncitorilor e format în proporție de 39% din femei.

••

Produsul Național Brut, al RSR, socotit de RSR, ar fi de $2560 anual. Socotit în comparație cu valoarea dolarului și cu produsul din celelalte țări socialiste PNB al RSR ar fi de maximum $1500. (Cel mai scăzut din Europa, cu excepția Albaniei).

••

"D. Ceaușescu a vorbit la Congresul al XIII-lea îndelung despre perspectivele luminoase ale țării, spre sfârșitul secolului al 20-lea. In ce privește situația actuală a fost mai puțin guraliv". (Bilanț economic și social pe anul 1984, editat de ziarul "Le Monde").

••

U. S. News, 18 Febr. 1985: India va vinde Uniunii **Sovietice 500.000 de tone de grâu și de asemenea va vinde României 200.000 de tone.**

••

Pentru anul 1985 Niculiță a decis să plătească 2.2 miliarde din datoria țării (aceasta include capital și dobânzi).

••

Restaurantele se închid la ora 9 seara.

••

După aproape trei luni de zile, cetățenii au acuma **voie să-și folosească propria mașină. Restricția** Duminicilor "cu soț" sau "fără soț" rămâne în vigoare.

••

Gerul mare a avut și o parte bună. A înghețat Dunărea ușurând trecerea celor care doreau să fugă din RSR. Totodată se spune că și haitele de lupi au trecut în Iugoslavia.

••

Numărul turiștilor străini a fost mai mic ca în anii precedenți, dar statisticile arată că numărul lor a crescut. Acum se numără ca "turiști" și cei din vecinătatea hotarelor care, din diferite motive, trec zilnic pentru câteva ore, dintr'o țară în alta.

••

O triplă înțelegere între Moscova, București și Georgetown (Guyana): Avioanele Tupolev care fac cursa între Georgetown și Statele Unite (Miami, Fl. O) sunt pilotate de Români.

••

RSR, (scrie revista engleză "Survey") ...rămâne una dintre cele mai sărace țări din blocul de Est, în care standardul de viață nu numai că a stagnat, ba chiar a decăzut în ultimii ani...Presa e masiv cenzurată..."

••

Nu există alimente, și acele care există sunt de aruncat. Un doctor spune că laptele conține agenți patogeni (care pot cauza boli). De asemenea pâinea este transportată în camioane cu podeaua plină de praf și noroi. In unele unități de "Legume și Fructe" **(ex. nr.236 din Calea Victoriei) se vând mere putrede,** lovite și murdare. Aceeași calitate se întâlnește și la ceapă, cartofi, morcovi, etc.

••

Aprovizionarea farmaciilor se face odată pe lună, și bine înțeles niciodată nu se dau destule medicamente ca să completeze prescripțiile doctorilor. Trebuesc dați bani pe sub mână ca să poți să-ți cumperi doctoria.

••

Pentru a reduce salariul muncitorilor, o nouă metodă a fost întrodusă. Se face un plan de mare producție, care nu-i produs, dar care, în schimb, produce reducerea salariului deoarece nu s'a produs, atât cât se prevăzuse, în planul de producție!

••

Pe locul unde se găsea biserica Văcărești se va construi un nou Palat al justiției. Iar actualul Palat al Justiției va fi transformat în Muzeu.

••

Intreprinderea Electro-Banat din Timișoara a oferit concediu "fără plată" la 470 de muncitori.

••

Reclamele luminoase au fost suprimate în mai **toate orașele țării, (excepție face Scornicești) precum și în multe cartiere ale capitalei.**

••

Din lipsă de combustibil, autobuzul care ducea pe **turiștii străini pe Tampa ca să schieze, și-a întrerupt** circulația. In loc de autobuz călătorii au citit un anunț "...nu circulă (autobuzele) decât dacă au combustibil pentru motoare Diesel."

••

In timp ce era nevoie de mai mult de jumătate de milion de locuințe, guvernul, prin "înfrumusețarea **capitalei"** a pus pe drumuri alte 40.000 de persoane, și asta în ajun de cumplită iarnă.

••

Redactorul șef și redactorul adjunct al revistei "Amfiteatru" au fost dați afară, iar responsabila cu "secția poezia," Constanța Buzea, a fost **retrogradată. Motivul: au lăsat să se publice poeziile** Anei Blandiana. (Notă: în Feb. 1985 numele poetei apare în "România Literară"!)

••

A murit artistul Nae Roman, unul din vechea gardă a artiștilor dela **"Cărăbuș"**, "Alhambra", etc.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII



Rubrică întocmită de ARGUS

UNIUNEA SOVIETICĂ

Toate indicațiile arată că noul șef al Kremlinului Gorbaciov, se mișcă repede, căutând să-și mărească numărul simpatizanților lui din Biroul Politic. Pentru a cimenta poziția lui, el a numit la sfârșitul lunii Aprilie, 3 persoane pe care se poată baza. Victor Cherbrikov, 62 de ani, șeful KGB-ului; Nicolai Ryzhnkov, 55 de ani, expert economic și Yeger Ligachev, 64 de ani, specialist de cadre. Pentru a putea avea un vot favorabil lui de 7-6, el a retras dreptul de vot ministrului apărării, unul din fosta "gardă veche", Socolov rămânând membru al Biroului Politic fără drept de vot.

ISRAEL

Guvernul israelian este îngrijorat că totala retragere a trupelor din Liban, va încuraja Siria să încerce să atace, printr'o ofensivă surpriză, recapturând înălțimile Golan. Această teamă se bazează pe informațiile militare, care arată că Siria și-a mărit numărul de trupe și de armament greu din Valea Bekaa.

NICARAGUA

Președintele Reagan supărat pe faptul că Congresul American a respins cererea de un ajutor de 14 milioane pentru trupele luptătorilor anti-comuniști, cunoscuți sub numele de "Contras" din Nicaragua, a ordonat suspendarea imediată a oricăror relații comerciale cu guvernul comunist sandinist.

"Activitățile acestei țări (Nicaragua) care este suportată de Uniunea Sovietică, sunt incompatibile cu relațiile țării noastre", a declarat purtătorul de cuvânt al Casei Albe, Larry Speakes.

GRECIA



Andreas Papandreu

Politica domnului Papandreu afectează întreaga Peninsulă Balcanică, prin schimbarea raportului de forțe în favoarea comunismului. Membră a Pieței Comune și a Pactului Atlantic, după ce a smuls nemeritate miliarde pentru compromisul admiterii Spaniei și a Portugaliei în Piața Comună, Grecia, prin domnul Papandreu, vorbește de un "paradox politic". Acest paradox, după Primul Ministru grec constă în faptul că face parte dintr'o alianță anticomunistă în timp ce întreține cele mai bune relații cu comuniștii și este aliat de drept cu Turcia, pe care o consideră singurul și realul adversar al Greciei. După ce i-a jucat festa domnului Karamanlis, Papandreu vrea să urgenteze noi alegeri pentru a-și asigura politica de stânga pe încă patru ani. Iată țara pentru care a fost sacrificată România, la Yalta, cum întoarce spatele Apusului care ne-a vândut. Breșa făcută prin defecțiunea Greciei, slăbește în mod considerabil frontul de Sud al Pactului Atlantic, izolând Turcia de țările apusene. Pasul spre stânga grecesc, aduce după sine continua depărtare a guvernului comunist din resere, de romanitatea balcanică. Aromânilor și călugărilor dela Sf. Munte, nu le rămân decât rugăciunile sau izgonirea negustătorilor din Templu.

SIR LANKA

Acest teritoriu nu pare să fie făcut pentru lupte violente. Insula pare mai mult să fie făcută pentru pictori și admiratori ai soarelui, decât pentru oameni cu puști.

Cu toate acestea, în ultimii ani, Sri Lanka a început să combine terorismul din Nordul Irlandei, dezmembrările etnice din Cipru, cu geografia Americii Centrale, din care să ia naștere o nouă formă de luptă politică. Ca dezmembrare etnică - 72 % din populație sunt Sinhaleji, 18 % Tamils, 8 % Moors (Mahomedani), iar restul pretind a fi descins din Europeni.

Frontul Unit de Eliberare Tamil și Tigrii ai căror conducători se află în siguranță la Madras în India, în statul Tamil Nadu, vor un stat independent numit Eelam, cu capitala la Jaffna, de asemenea districtele nordice unde domină populația Tamil și districtele Trincomalee, Batticaloa și Ampara, ultimile două fiind scenele unor recente lupte sângeroase. Geografic, Sri Lanka e parcă făcută pentru luptele de guerilă, fiind constituită în mare parte din teritorii muntoase, plantații de ceai, etc.

In ultimile săptămâni, luptele de guerilă s'au soldat cu arderea câtorva mii de locuințe, dând naștere la zeci de mii de refugiați. Extremiștii Tamilsi au ars 17 persoane într'un autobuz. Cel puțin 85 de persoane au fost omorîte când un jeep încărcat cu exploziv a sărit în aer. Localnicii au învinuit mai întâi armata, dar apoi în debandada creată, au ucis persoane nevinovate de origină Tamil . Mai mult de 400 de persoane de origină Tamil au fost ucise de Sinhaleji într'o ambuscadă în Jaffna. In Anuradhapura, cunoscută pentru templele budiste, oficialitățile au mobilizat forțe de securitate în caz de sabotaj din partea rebelilor.

ALBANIA

La 11 Aprilie 1985, a murit ultimul și cel mai mare stalinist contemporan, dictatorul roșu al Albaniei, Enver Hogea. In locul lui a venit la putere Ramiz Alia de 59 de ani, care a promis că va merge neabătut pe drumul lui Hogea, pe care îl consideră "cel mai mare om născut pe pământul Albaniei". Izolarea față de Apus, Uniunea Sovietică și China, va fi menținută, a anunțat Alia. Cât se va ține de cuvânt, urmează a ne arăta viitorul. Ce este important rămâne faptul că sub Hogea s'a realizat primul stat ateu contemporan, care nu a admis nici de formă practicarea vreunui cult religios, cum fac celelalte țări comuniste. Hogea a desființat bisericile, moscheele și sinagogile în egală măsură. Dezastrul în care a împins Albania a căutat să fie frânat de tovarășul său de luptă, Mehmed Shehu, dar în diferența de vederi pe care au avut-o în cadrul comitetului central, Shehu a fost împușcat în plină ședință, de securitatea lui Hogea. Pentru lumea de afară s'a comunicat că Shehu s'a sinucis, și partidul nu-i cinstește pe sinucigași. La groapa comună cu el!

UNIUNEA SOVIETICĂ

Ghinionul Rușilor este că nu pot stăpâni cât pot cuceri. Acțiunea de respingere a oricărui ajutor naționaliștilor nicaragueni care luptă împotriva comuniștilor sandiniști, dusă în Congresul american, le lasă Rușilor poarta deschisă pentru lovituri de stat în orice țară din America Centrală. De unde însă "cadre" pentru atâtea țări?

GERMANIA DE VEST

Președintele R. Reagan, răspunzând protestelor Evreilor și veteranilor de război, împotriva planului său de a vizita și a depune o coroană de flori la un cimitir militar din Germania de Vest, a evidențiat hotărîrea lui de a vizita cimitirul Bitburg pe data de 5 Mai, în cursul celor 11 zile, când președintele Reagan se întâlnește în Germania la -Conferința economică- a șefilor țărilor dezvoltate.

Vorbitorul Casei Albe - Larry Speakes - a declarat că "noi nu răspundem întrebărilor referitoare la Bitburg: până acum nu a fost schimbat nimic din planul președintelui".

Dl Speakes a spus că vizita la Bitburg a fost programată ca urmare a cererii guvernului Germaniei de Vest. Motivul a fost că anul trecut, Cancelarul Helmut Kohl și Președintele Franței Francois Mitterrand au avut o foarte emoționantă reconciliere la acest cimitir.

Cancelarul german Helmut Kohl a declarat recent că această vizită la cimitir, va fi un "gest nobil" apreciat mult de poporul german.



Bitburg military cemetary

UNIUNEA SOVIETICĂ

Tinerele sovietice beau și fumează mai rău ca bărbații și au pornit la atac asemenea banditilor-scrie într'un editorial Comsomolskaia Pravada. Emanciparea a ajuns prea departe - scrie ziarul. Un oarecare Serghei din Novokuznetsk, scrie că într'o zi a fost atacat de patru frumoase Rusoaice, care i-au luat tot ce avea, pentru a-și cumpăra țigări și băutură". N'am să uit toată viața", scria Serghei.

NICARAGUA

Se pare că se conturează o nouă dispută ocazionată de un transport de arme comuniste spre Nicaragua. Servicii speciale ale Statelor Unite urmăresc în de aproape nava nicaraguană Monibo ancorată într'un port nord-corean. Scopul este de a afla dacă vaporul va fi încărcat cu grâne sau cu armament nord-coreean achiziționat cu bani din Iran și destinat guvernului comunist zis sandinist. Printre armele în cauză s'ar afla și câteva sute de lansatoare mobile de rachete. Se știe că Nicaragua sporește ajutorul acordat rebelilor comuniști care operează în celelalte țări ale Americii Centrale. O stație de radio nicaraguană a sprijinit coordonarea a 37 de atacuri separate ale guerilelor marxiste care destabilizează Guatemala.

NICARAGUA

Comuniștii sandiniști din Nicaragua au făcut mare vâlvă în presă și la televiziune, că au identificat în cadavrul unui luptător de guerilă mort în lupte, pe Americanul Roger Patterson, după semnele de identificare pe care le poartă soldații americani. De aici, concluzia că în Nicaragua luptă trupe americane. Stânga din America se pregătise de un atac masiv contra Administrației Reagan, dar deranjat din viața sa normală a apărut viu și nevătămat Roger Patterson, care a declarat că în viața lui n'a fost în Nicaragua. Mai mult decât atât, Patterson a arătat numărul său de identificare rămas intact de când l-a primit. Falsul comunist a dovedit încă o dată la ce te poți aștepta din partea lor. Ziariștii de stânga și-au aruncat articolele în foc.

ANGLIA

Mare scandal, mare! Prințesa Michael de Kent, născută Marie Christine von Reibnitz, căsătorită din 1978 cu Prințul Michael of Kent, a confirmat la 15 Aprilie 1985, că tatăl ei, Baronul Gunther von Reibnitz, a fost ofițer în trupele germane SS.

Prințul Michael of Kent este vărul primar al reginei Elisabeta a II-a a Angliei. Nu se știe ce resort a fost declanșat de cineva de undeva, că ziarul Daily Mirror, nu s'a lăsat până nu a publicat știrea că în jurul Palatului Buckingham s'a strecurat o urmașă de nazist. Fără a mai ține seamă de alți responsabili acuzați până acum de holocaust, "presa dirijată" din întreaga lume, a publicat că Baronul Gunther von Reibnitz este răspunzător de moartea a șase milioane de Evrei. Să fie oare o încercare de reabilitare a lui Hitler?

AUSTRIA

Ministrul de externe american George Shultz va vizita Viena la 15 Mai când se sărbătorește cea de a 30-a aniversare a semnării tratatului de pace cu Austria. Există posibilitatea ca Shultz să aibă convorbiri cu ministrul de externe Andrei Gromiko cu privire la o eventuală întâlnire Reagan-Gorbaciov. Shultz se va afla în Germania la începutul lui Mai când va participa la conferința economică anuală a șefilor de state din principalele țări industriale occidentale. Conform ambasadei sovietice dela Viena, Gromiko a acceptat în principiu această întrevedere.

Cronica internaţională

UNIUNEA SOVIETICĂ NECESITĂ LIMITAREA ÎNARMĂRILOR

Niculae CIACHIR

Mai mult decât oricare conducător sovietic din ultimul deceniu, Mihail **Gorbaciov trebue să fie** deosebit de conştient de ceea ce are de câştigat sau de pierdut Uniunea Sovietică la convorbirile dela Geneva pentru limitarea înarmărilor.

Gorbaciov a venit la cârmă într'o vreme când Uniunea Sovietică este confruntată cu dificultăţi sporite pentru a ţine pasul în cursa înarmărilor. Analiştii problemelor sovietice afirmă că tocmai întrecerea mai crâncenă cu Statele Unite implică riscuri serioase pentru **Gorbaciov sub aspect** economic, politic şi militar, în special dacă se ia în considerare şi componenta cosmică drept urmare a planului apărării spaţiale preconizat de preşedintele Reagan.

Chiar dacă noul conducător al Kremlinului acceptă pericolele economic şi politic ale unei accelerate **curse a înarmărilor,** majoritatea experţilor cred că Uniunea Sovietică ar concura cu un dezavantaj pronunţat din cauza rămânerii în urmă tehnologice a ţării. După părerea lui Arnold Horelick, fost sovietolog principal la C.I.A., această perspectivă oferă Kremlinului un stimulent pentru a încheia un acord la Geneva în scopul de a dobândi un răgaz ca să respire.

Un analist al firmei Rand Corporation din California susţine că: "Sovieticii vor fi foarte preocupaţi să oprească o întrecere nouă, în ritmul nostru şi în domeniul armelor cu cea **mai înaltă tehnologie". Inseamnă toate acestea că** Sovieticii vor accepta să plătească un preţ ridicat la Geneva pentru a obţine un acórd? Majoritatea experţilor cred că în următorul an Gorbaciov va duce un război psihologic, sperând să forţeze Statele Unite să renunţe la masivul program spaţial fără concesii importante din partea Moscovei. Numai dacă Gorbaciov se convinge că **această campanie propagandistică** se soldează cu un eşec, el se va simţi constrâns să facă o opţiune dificilă: să plătească preţul necesar pentru a obţine o înţelegere asupra limitării armamentelor sau să accepte riscurile unei curse accelerate a înarmării.

Preocuparea principală a diriguitorilor sovietici este decalajul sporit din tehnologie, în care Uniunea Sovietică se află mult în urma Statelor Unite. Chiar în cazul unui efort maxim Moscova ar mai avea nevoie de un deceniu pentru a ajunge la nivelul Americii.

Aceiaşi experţi observă că Uniunea Sovietică nu se află aproape de Statele Unite în nici unul din domeniile computere, microelectronică, lasere, roboţi şi nici în alte domenii care afectează critic cursa înarmărilor în viitor.

Ceea ce face ca înapoierea sovietică să fie deosebit de îngrijorătoare pentru Kremlin este strategia revoluţionară americană care include atât tehnologia foarte avansată aplicată operaţiunilor războiului convenţional cât şi cercetarea spaţială. O mare îngrijorare pentru Moscova este propunerea lui Reagan de a dezvolta apărarea strategică spaţială, al cărui plan de cercetare reprezintă 26 miliarde de dolari. Sovieticii suferă trei handicapuri majore în eforturile lor de a fi la nivelul realizărilor spaţiale americane. Anume: computerele, vehiculele spaţiale şi supravegherea. Foarte pe scurt despre fiecare. Uniunea Sovietică nu a construit nici măcar aşa-numita generaţie a patra de computere care în America e depăşită şi considerată prea primitivă. Vehiculele spaţiale sovietice sunt dotate cu echipamente automate care funcţionează extrem de prost. Supravegherea sovietică suferă eşecuri repetate ale sensorilor necesari pentru a detecta şi urmări rachetele în zbor.

Din cauza neajunsurilor de acest fel, Sovieticii se tem că Statele Unite pot să redobândească supremaţia strategică. Iată ce declară generalul William Odom, **şeful serviciului de informaţii al armatei:** "Aceste dileme trebue să pară crude conducerii sovietice. După o acerbă luptă de 20 de ani pentru a o lua înainte, ei sunt confruntaţi cu o luptă asemănătoare pentru a rămâne în frunte."

Lăsând implicaţiile militare la o parte, avansul vizat de Reagan poate înrăutăţi calamităţile economice acute ale Uniunii Sovietice prin aceea că obligă Kremlinul la cheltuieli de apărare chiar mai ridicate. Uniunea Sovietică se zbate cu un noian de probleme critice **cruciale: producţia de grâne** extreme de deficitară, extracţia ţiţeiului stagnantă, dotarea uzinelor slabă şi, nu în ultimul rând ca importanţă, rezervele forţei de muncă în scădere.

In această situaţie, cheltuielile militare sporite pot fi finanţate doar prin aplicarea unui regim şi mai sever consumatorilor sovietici, o opţiune asupra căreia Kremlinul nu vrea să reflecteze în prezent. C.I.A. susţine că la un buget militar actual, care absoarbe cel puţin 13% din venitul naţional brut, U.R.S.S. ar putea să majoreze cheltuielile militare numai cu riscul de a amplifica tensiunile politice interne. Cu timpul, tot după părerea C.I.A., aceasta "ar putea chiar să provoace o criză între regim şi societatea sovietică."

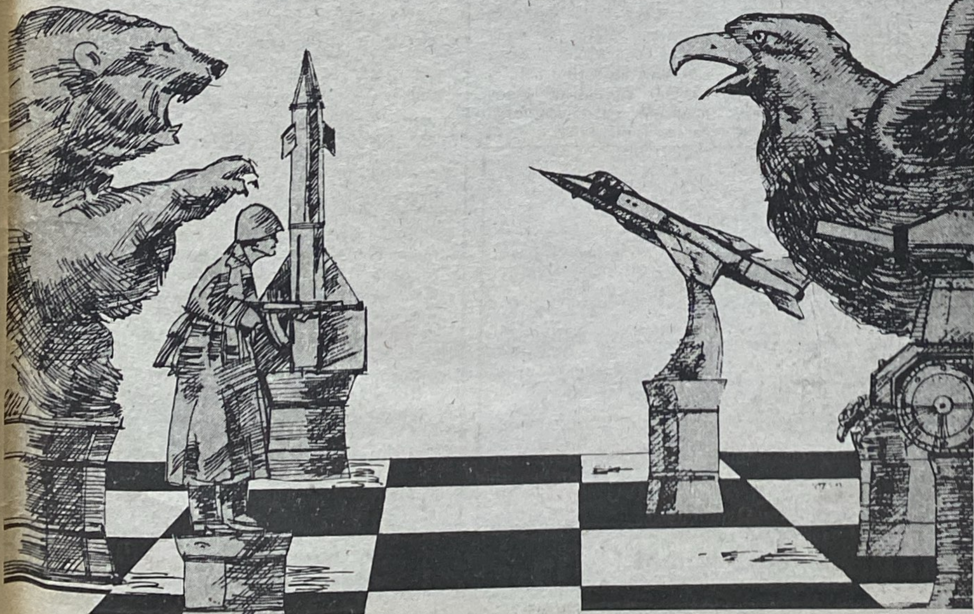
Unii analişti cred că tocmai costul ridicat al cursei accelerate a înarmărilor mai pune şi noi probleme serioase Uniunii Sovietice în imperiul ei din Europa răsăriteană. De pe acum Moscova este confruntată cu noi dificultăţi în raporturile cu sateliţii săi, după hotărîrile de a reduce cantităţile de petrol la preţ avantajos şi de a restrânge alte avantaje ale ţărilor comuniste supuse. Urmarea e un resentiment mocnit la adresa Kremlinului.

Insumând totul, aceşti factori sunt consideraţi stimulente puternice pentru ca Gorbaciov, în cele din urmă, să ajungă la o înţelegere pentru a domoli ritmul cursei înarmărilor **şi, mai ales, pentru a înlătura un efort spaţial major al Statelor Unite.**

Ce-i drept, până acum indiciile sunt insuficiente în acest sens la convorbirile **pentru limitarea armamentelor, care au debutat** la Geneva în ziua de 12 **Martie a.c. şi la care negociatorii sovietici au adoptat o atitudine inflexibilă.**

Conducătorii Kremlinului speră să exploateze lipsa potenţială de unitate dintre aliaţii occidentali şi presiunea **mărită din America pentru reduceri ale cugetului** militar, în scopul de a forţa mâna lui Reagan.

Dar, în toate acestea, Gorbaciov cu greu poate să-şi permită a ignora pericolul unui eşec al con**vorbirilor dela Geneva, risc** periculos care lansează şi alimentează o nouă şi masivă cursă a înarmărilor. Reţinem cuvintele analistului Horelick, fost sovietolog al C.I.A.: "Moscova are temeiuri serioase de a considera tendinţele de perspectivă ca nefavorabile în mod categoric." Oricum controlul înarmărilor rămâne o problemă extrem de spinoasă pentru ambele supraputeri. □



Efemeride

Se împlinesc în acest Mai, 40 de ani dela încetarea ostilităţilor celui de al doilea război mondial, prin capitularea necondiţionată a Germaniei.

Au crescut două generaţii de născuţi după război, educaţi în spirtul învingătorilor, care în ultima analiză, îi asmuţesc pe cei din Răsărit împotriva celor din Apus, iar cei din Apus nu ştiu cum să-şi bată cuie în bocanci pentru a simţi şi ei, că îi doare ceva.

Invingătorii, foarte grăbiţi în a spânzura pe şefii învinşilor - ca răspunzători de declanşarea marelui război - n'au putut găsi în 40 de ani nici o formulă viabilă pentru încheierea păcii. S'au încheiat în schimb tratate militare, politice, economice şi **culturale, cu învinşii de ieri- împărţiţi la rândul lor în** două blocuri antagoniste- după noua concepţie politică a învingătorilor, care au înfiinţat după război o Organizaţie a Naţiunilor Unite, pentru preîntâmpinarea unui nou război, dar care în zeci de războaie locale, dela pseudo-palicarii lui Marcos la ayatolahii **iranieni, nu a oprit sângele să curgă peplaneta noastră nici o singură zi.**

Noi nu putem încă înţelege, cum pot face parte din NATO şi respectiv din Pactul dela Varşovia, câte o parte din Germania sfârtecată, când cu această ţară nu s'a semnat pacea? Probabil că termenul de "capitulare necondiţionată" are misterioase înţelegeri, care scapă omului de rând.

S'au împlinit însă 40 de ani!

Ziua victoriei, VE, va fi sărbătorită cu fast, şefii ţărilor apusene, învingătoare, se vor întâlni din nou, la umbra proaspetelor rachete instalate în Europa - cadou de aniversare, aliatului de ieri.

Tulburătorii de ape, vor publica din nou lacrimogenele fotografii ale "întâlnirii pe Elba", îndemnând apolitic şi pervers spre o întâlnire Reagan - Gorbaciov, pentru scufundarea omenirii într'o nouă detentă.

Vor fi date uitării dramele Etiopiei, Cambodgiei, Afganistanului, Poloniei....Da! Si a Poloniei, ţara pentru care au sărit în foc Anglia şi Franţa în Septembrie 1939, dând startul marelui măcel.

1939...Cleştele care a strâns până la strivire Polonia, a avut două braţe. Pe unul apăsa Hitler, pe **celălalt Stalin, şi strângându-se până la sărut, Polonia** a încetat să mai existe ca stat. A trăit însă în lupte clandestine, în armata formată în exil care a fost aur pentru Anglia în acele vremuri de prăpăd şi va trăi în veşnicie prin tinerii ofiţeri trimişi pe lumea cealaltă de cartuşul tras în ceafă de către eliberatorii moscoviţi, în pădurea Katyn. Polonia, extirpată de plămânul cu care respira în Răsărit, transplantat pe cancerosul imperiu sovietic.

Au trecut 40 de ani şi din zecile de state participante în cel mai groaznic război, doar unul singur **a ieşit dublu învingător - al învinşilor şi al aliaţilor:** Uniunea Sovietică!

Hoardele subumane, care n'auziseră de batiste şi de furculiţe, care întindeau -când găseau- pasta de dinţi pe pâine, pentru care ceasul era o minune, chiloţii, obiect de lux, radio-ul, vrăjitorie iar fotografia (a la minut) cea mai mare descoperire, au fost împinse din străfundurile stepelor, peste nobila, civilizata şi culta Europă. Ajutate de debarcările anglo-americane pe coasta Atlanticului, ele n'au mai putut fi oprite la Nistru sau Carpaţi cum s'a întâmplat în atâtea secole de năvăliri. România trădată, n'a mai dat domnitorii de altă dată care se băteau cu năvălitorii **pentruca** Apusul să lucreze în tihnă tablouri, catedrale, sonete şi madrigale iar trubadurii să-şi plângă of-ul inimii, sub balcoanele iubitelor, scăldate de nefireasca lumină a lunii mediteraniene.

Ruşii nu trebuiau însă, supăraţi. Cum nu trebue nici acum. N'au fost supăraţi nici la Teheran, nici la Yalta, nici la Potsdam.

Aceeaşi obsedantă grijă de a nu-i supără pe Ruşi, a dus acum zece ani la anacronicul Pact dela Helsinki, unde întreaga Europă a capitulat inexplicabil, în faţa lui Brejnev, dându-i pe tavă mult aşteptatul statu-quo, al Europei. Si Brejnev nu era nici cel puţin Stalin. A urmat o perioadă de nemaiîntâlnită înarmare, care a situat, pentru prima dată în istoria **lumii, Uniunea Sovietică, superioară la capitolul armament. Unde s'ar fi ajuns cu jocul diplomaţiei vestice** este greu de conceput, dar norocul omenirii a fost că peste toate socotelile cancelariilor, mai este o Mână Nevăzută, căreia după inundaţii şi cutremure i se face milă de biata lume şi intervine când totul pare pierdut. Aşa a umblat niţel prin Kremlin, făcând puţină curăţenie cu ceea ce se chema Brejnev, Andropov, Cernenko. Acum este rândul oamenilor să fie înţelepţi şi să-şi facă singuri curăţenie. Nu de alta, dar de lecţia dată de ciolovecul din Ludwigslust, care în cinstea întâlnirii pe Elba, şi-a descărcat balalaica în ofiţerul american Arthur D. Nicholoson. Aşa, ca să se ştie cu cine au de-a face!

In Mai 1985, Marii Mari, a ceea ce a mai rămas din lumea liberă, vor sărbători încetarea unui război dar **nu şi o pace, care nu se ştie dacă va mai fi vreodată.**

CRONICA VREMII

10 MAI 1948:
ZIUA DEȚINUȚILOR POLITICI DIN ROMÂNIA

Ion BOIERU

La 15 Mai 1948 a început bătălia cea mare a rezistenței românești. Până la data aceea se găseau în închisori câteva categorii de deținuți, prin prezența cărora nu se închega o adevărată și națională rezistență românească, față de comunism. Așa erau grupul celor acuzați de crime de război, țărani care refuzau colectivizarea, grupuri anti-comuniste ad-hoc și individualități singulare.

Odată cu arestările masive dela 15 Mai 1948, structura închisorilor comuniste devine cu totul alta, devine total politică, orientată pe linia de rezistență față de comunism; activă, dinamică, cu caracter național și ireductibilă. Atunci au fost arestați peste 5000 de legionari, care aduceau o nouă viziune de luptă anti-comunistă. Viziunea unei bătălii totale, fără compromisuri și târguieli. Viziunea unei confruntări pe viață și moarte. Legioanrii erau înarmați cu o pregătire ideologică și spirituală pe care nu o aveau ceilalți deținuți, chiar cei ce erau politici în sensul adevărat al cuvântului, adică reprezentau o ideologie politică. Numai legionarii aduceau spiritul adevărat al unei combativități anti-comuniste, al unei tradiții anti-comuniste, proiectată pe dimensiunea națională. Numai legionarii au fost arestați ca reprezentanți ai unei ideologii anti-comuniste, ca reprezentanți ai unei formațiuni politice, in corpore. Si numai mișcarea legionară a fost pusă sub acuzare, ca formație politică.

Celelalte partide românești nu au apărut, în închisori, ca grupuri politice, consistente; unitare și cunoscute în lumea românească prin poziția lor anti-comunistă. Deținuții celorlalte partide politice au devenit cu adevărat politici, în închisori, nu prin apartenența lor la un partid sau altul, ci prin integrarea în categoria deținuților politici. Este adevărat că aceasta nu scade din meritul acestora; foarte mulți din acești deținuți au avut o comportare excelentă, ca Români și reprezentanți ai partidelor lor.

In închisorile comuniste române, după 23 August 1944, era vorba de o ciocnire între două lumi: cea românească și cea comunistă. Cei care au formulat cu claritate și cu principii trainica poziție românească au fost legionarii. Ei se plasaseră dela începutul existenței lor într'o opoziție ireductibilă față de comunism. Ei definiseră structura politicii naționale cu caracter anti-comunist. Așa se face că partidul comunist a decis, prin arestările din 15 Mai 1948, lichidarea mișcării legionare; arestări care în luna Iulie 1948 depășiseră numărul de zece mii de legionari.

Nici un partid politic românesc nu s'a găsit vizat de intențiile distructive ale comuniștilor, așa cum a fost vizată mișcarea legionară. Pentru celelalte partide politice existau -pentru comuniști- soluții de rezolvare, în afara închisorilor. Pentru legionari, partidul comunist nu întrevedea alte soluții și mijloace decât temnița, cu obiectivul final al distrugerii totale. Așa se explică înverșunarea cu care s'au făcut torturile dela Pitești, unde se găsea floarea tineretului legionar, din rândurile căruia, cei mulți, nici nu cunoscuseră pe Corneliu Codreanu. Așa se explică acțiunea de reeducare, dintre 1962-1964, care viza pe legionari. Ceilalți deținuți politici au fost ținta reeducării, numai marginal. Legionarii au fost, și au rămas, inamicii principali ai comunismului român. Inainte de prigoana comunistă, în timpul acestei prigoane și de atunci încoace fără întrerupere.

Nici astăzi, partidul comunist nu a încetat campania sa împotriva mișcării legionare, pentrucă ea continuă să existe în țară, ca stare de spirit, nu ca formațiune; ca un obstacol peste care comuniștii nu pot avea nici o putere sau influență. Nici un alt partid politic nu mai intră în preocupările comuniștilor români, cum intră mișcarea legionară.

Mișcarea legionară este singura formațiune politică românească care n'a colaborat, sub nici o formă, cu partidul comunist și n'a avut pe nimeni în combinațiile guvernamentale, după 23 August 1944.

Dacă se adaugă la arestările din 1948, arestările ce au continuat în anii următori și, apoi, arestările masive de câteva mii de legionari din Februarie 1958 se ajunge la un număr de legionari întemnițați, deci de deținuți politici, care depășește cifra de 25.000. Numai mișcarea legionară a dat acest număr impresionant de întemnițați. Au fost mulți, tari, credincioși și invincibili. Legionarii din temnițe au asigurat trăinicia rezistenței românești, prin ținuta lor morală, prin claritatea poziției lor ideologice, prin capacitatea lor de sacrificiu și jertfă și prin dimensiunea națională a idealurilor lor. Ei au format chiagul românismului anti-comunist din temnițe. In jurul lor s'au strâns toți cei ce au avut suflet și credință românească și cei ce au avut nevoie de omenie, ajutor și îmbărbătare. Mișcarea legionară a fost piatra de temelie a românității și a speranțelor din temnițele comuniste.

Unii dintre cei ce au trăit această atmosferă a tăriilor legionare din închisori, au uitat de binefacerile spirituale de care s'au bucurat prin aceste tării. Si au devenit, post-festum, purtători de cuvânt al unor realități imaginare. S'au descoperit eroi, prin întârziere. Au devenit reprezentanți ai unor formațiuni politice, pe care în temnițe nu le-au întâlnit decât ocazional și fragmentar. Ei au suferit enorm și și-au păstrat integritatea morală, căci nu au aterizat pe aeroporturile comuniste. Dar, post-bellum, suferința lor trecută le-a generat o fabulație politică, care le proiectează personalitatea în zone suprafirești, ireale.

Suferința are o valoare reală, numai dacă duce la adevăr, apără adevărul și face pe om mai bun, respectuos al valorilor morale. Sub imperiul suferinței din temniță și în spiritul educație lor, legionarii trăind în celule cu cei ce au fost ucigașii și adversarii satanici ai mișcării legionare, nu s'au răzbunat, nu i-au lovit și nu le-au făcut reproșuri. Dimpotrivă, i-au ajutat, i-au îmbărbătat, și le-au arătat calea cea adevărată a omeniei românești: atitudinea legionară, plină de dragoste, camaraderie și credință. Nici unui deținut politic din temnițele comuniste, legionarii nu i-au refuzat ajutorul și omenia lor.

La împlinirea a 37 de ani dela arestările din 15 Mai 1948, se cuvine să privim cu luciditate, obiectivitate și respect semnificația acestei date istorice. Această dată istorică este începutul celei mai dure confruntări a românității cu invazia și dominația comunismului, care continuă și astăzi, și din care, până acum, victoria este de partea mișcării legionare. Mișcarea n'a putut fi înfrântă sau lichidată, iar comunismul nu și-a găsit nici un suport popular, tocmai pentrucă spiritul legionar a supraviețuit pretutindeni în țară. Din confruntarea aceasta -între legionarism și comunism- s'a născut o mitologie legionară adevărată, care le face zile negre comuniștilor români.

Toți cei ce au trecut prin urgia comunistă din temnițe, toți deținuții politici autentici, se întorc cu pioșie către trecutul în care mii și mii de camarazi au fost uciși, pentrucă au apărat drepturile istorice și spirituale ale poporului român și au afirmat, fără frică, credințele lor strămoșești și creștine. Si ziua de 15 Mai 1948 este ziua de îngemănare românească, sub semnul dragostei, al iertării creștine și al luptei împotriva celor ce năzuiesc să ucidă poporul român și să distrugă cultura, civilizația și spiritualitatea românească. Căci la 15 Mai 1948 a început bătălia cea mare anti - comunistă. Aceasta este ziua deținuților politici români, din temnițele comuniste. Nici una, alta; căci ar fi o erezie. □

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

NOTE SI COMENTARII

ASTFEL SFÂRȘESC DEMOCRAȚIILE

Scriitorul francez de renume mondial Jean-Francois Revel, în cartea sa de mare răsunet și valoare istorică: "Comment les Democraties Finissent", tradusă în limba germană sub titlul: "So enden die Democratien" (Astfel sfârșesc **democrațiile), apărută în luna Octombrie 1984 în editura R. Piper & Co. din München, analizează cu lux** de amănunte raporturile dintre Uniunea Sovietică și țările democrate.

Tema de bază a acestei cărți este că: dela revoluția bolșevică și instaurarea comunismului în 1917 în Rusia, datorită unei combinații de "orbire" și "teamă", democrațiile au ajutat dictatura comunistă să ajungă la o poziție dominantă și în același timp să fie dătătoare de cuvânt în rezolvarea problemelor internaționale. Astfel, subliniază Revel, comuniștii se **bucură astăzi de o situație privilegiată și de îndată ce** ajung undeva la putere, partidul comunist devine: PARTID UNIC. Așa se face că în Rusia, neîntrerupt, din anul 1917 și până în zilele noastre, partidul ce iese învingător în toate alegerile, este unul și același, adică partidul comunist, permițând astfel Rusiei Sovietice să urmeze o strategie consecventă și de durată.

In timp ce în țările cu regimuri democrate, conducerea se schimbă din timp în timp, dela un partid la altul, aducând la putere noi conducători, noi energii și noi idei și programe, în Rusia Sovietică, chiar atunci când se "transformă" ceva, (Stalin urmându-i lui Lenin, Brejnev lui Andropov sau Cernenko lui Brejnev), cu adevărat nu se "schimbă" nimic. (Ceea ce ne amintește de proverbul nostru românesc: "Lupul își schimbă părul, dar năravul ba", și iarăși că: "Schimbarea domnilor, e bucuria proștilor").

Afirmă astfel dl. Revel că: fostul președinte al Statelor Unite Jimmy Carter s'a balansat în credința că va putea ajunge la o înțelegere pașnică cu dictatorul din Kremlin, Leonid Brejnev, dar a căzut ca din nori când Rușii au invadat Afganistanul, și la fel a asudat până la sânge și fostul Președinte al Franței depe acea vreme, Valery Giscard **d'Estaign,** de îndată ce i-a fost adusă la cunoștință această abominabilă și neîntemeiată acțiune a Rusiei Sovietice, în afacerile interne ale unei alte țări.

Continuă însă dl. Revel că: dacă acești doi oameni de stat din lumea liberă și-ar fi amintit spre exemplu cum Sovieticii în anul 1921 au înrobit Repubilca Caucaziană Georgia, care, în alegerile libere și democrate din acel an au dat bolșevicilor din 900.000 de votanți doar 24.513 de voturi și că, imediat după această înfrângere umilitoare, Armata Roșie a invadat, a ocupat și apoi a anexat Republica Georgia, iar în 1940 țările baltice: Lituania, Letonia și Estonia, n'ar fi fost câtuși de puțin surprinși. (Dar, iarăși vorba noastră românească: "La așa cap, așa căciulă").

Mai departe, scriitorul Jean-Francois Revel, spune **că: este îndeobște cunoscută poziția anumitor cercuri din lumea liberă de a nu lua în serios nerespec**tarea anumitor obligații ce și-a luat Rusia Sovietică, căci, argumentează aceste cercuri mafiotice că este știut că Sovieticii sunt victima unui complex de inferioritate, a unei boli zisă "proprie apărare" și a unei frici de "încercuire". Asta poate fi adevărat, o spune dl. Revel, dar continuă dânsul: Dacă luăm în considerare toate cele de mai sus, adică: complexul de inferioritate, boala unei apărări proprii și frica de încercuire din partea țărilor democrate din lumea liberă, cum oare nu le-a ajuns la minte Rușilor că trăiesc o "nebunie" din care trebue să se trezească.

Spune iarăși dl. Revel, că, de când anume, țările cu regimuri democrate le-au permis Rușilor anexările cu forța a unor teritorii în afară de orbita de o așa zisă apărare a Uniunii Sovietice, i-au obișnuit pe muscali cu ideea că se pot extinde și la alte aventuri de **subjugare** a altor țări din lumea liberă, convinși fiind că democrația își trăiește "somnul cel de **moarte", de "teamă", sau de "orbire".**

N'a spus-o oare cu obrăznicie Nichita Hrușciov "Noi vă vom îngropa"?

Ceea ce Nichita Hrușciov a vrut s'o spună atunci, a fost că, în timp, comunismul va cuceri întreg globul, dat fiind faptul că țările democrate din lumea liberă conștient sau inconștient, le-a tras apă la moară. Căci, nu mai încape nici o îndoială că, în timp ce muscalii fac trei pași înainte și numai unul înapoi, țările democrate din lumea liberă fac, doi pași înainte și trei înapoi.

Nicolae NOVA